

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROLETARYA PARTİSİNİN

REORGANİZASYONU VE

HALK KURTULUŞ

CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 — SAYI : 21

8 EKİM 1979

SIYASİ GAZETE

FİYATI : 500 KURUŞ

HİKMET KIVILCIMLI

(1902/11 Ekim 1971)

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi ?

«DEMOKRASİ» ve SEÇİMLER

Gene seçim var memlekette... Vatandaşlar sandıklara oyları atacak ve milleti «temsil» edecek zat-ı muhterem'ler belli olacak. «Demokrasi» ile yönetilen her ülkede olduğu gibi bizde de seçim kavgaları sık sık başgösterir. Nutuklar, mitingler, bildiriler, naralardan göz gözü görmez olur. Hangi parlamenter adayına bakarsanız bakın, bir seçildi miydi 5 dakikada memleketi güllük gülistanlık ediverecek planlar, programlar dökülür dudaklarından, bal akar mübareklerin ağızlarından...

Kazın ayağının ne olduğunu hergün görüyor ve yaşıyoruz. Hangi seçim kampanyası veya hangi seçim sonucu vatandaşa geçim derdini unutturabildi? «Alavere dalavere, halk Memet nöbete» dir oynanan oyun. O iner, bu çıkar, filanca iktidar, falanca muhalefet olur, bir sonraki seçimde alttaki üste, üstteki alta gider ama işçi - köylü dar gelirli memur - küçük esnaf cephesinde değişen hiçbir şey yoktur. Seçim cephesinde nutuklar, mitingler gırla giderken halkın geçim cephesinde işsizlik - pahalılık illeti her gün biraz daha azıtarak sürer gider.

Bizim gibi kapitalist ülkelerde oynanan bu çeşit «demokrasi» oyunu yeni değildir. İşveren sınıfının iktidarda olduğu ülkelerdeki demokrasinin asıl adı, Burjuva Demokrasisi'dir ve başlangıcı 17. - 18. yüzyıla kadar uzanır. O yüzyıllarda işveren sınıfının iktidarı yeniydi. Kapitalizm, henüz siyasi üst yapıda olsun tam egemenlik kuramamıştı. Çünkü kapitalistlerin iktidarı devraldıkları feodal beyler ve aristokrasi toplumda bir güç olarak varlıklarını sürdürüyordu. Kapitalizmin iç dinamikleri, yani bir ölçüde kendiliğinden geliştiği bu ülkelerde, siyasi iktidar kavgası burjuvalarla büyük toprak ve mülk sahipleri arasındaydı. İşçi sınıfı henüz kendisi için sınıf olmanın bilincinde olmadığından devrimci gücünü kapitalist sınıfın arkasında yoğunlaştırmıştı. Siyasi iktidara sahip olma bilinci, programı yoktu.

Bu çağda, Burjuvalarla Büyük Toprak ve Mülk Sahibi sınıflar arasındaki mücadele Burjuva Demokrasisi dediğimiz sistemi doğurdu. Burjuva Demokrasisi veya işveren sınıfı temsilcileri tarafından «demokrasi», «özgürlükçü demokrasi», «demokratik rejim» gibi terimlerle anlatılan bu sistem, kısaca işçi sınıfı ve yoksul yığınların tepesinde sömürücü güçlerin hangi temsilcilerinin söz sahibi olacaklarını ayarlamaya yarıyordu. Kapitalizmin beşiği olan İngiltere, bu oyunun en klasik oynandığı yer de olduğundan «demokrasinin beşiği» sayıldı. İşveren sınıfının temsilcisi Liberal Parti (daha sonra İşçi Partisi) ile Büyük Toprak ve Mülk Sahipleri sınıfının temsilcisi Muhafazakâr Parti, İngiliz işçi sınıfı ve genel olarak İngiltere halkı üzerinde uzun yıllar iktidar sahibi oldular.

Kapitalist anayurtlarda, Serbest Rekabetçi Kapitalizm çağına uygun düşen burjuva demokrasisi, günümüzdeki burjuva demokrasisiyle karşılaştırılırsa demokrasi adına biraz daha layık olduğu görülür. Kapitalist sınıf egemenliği, günümüzdeki emperyalist tekeller egemenliği gibi değildi. Kapitalistler arasında öldürücü bir rekabet ve tarihi rolünü tamamlamakla beraber direnmeyi sürdüren Büyük Toprak ve Mülk Sahiplerinin verdiği iktidar

mücadelesi vardı. Yani bir finans oligarşisinin günümüzdeki mutlak hakimiyeti yerine egemenlik için yarışan birçok sosyal güçler vardı. Bu nedenle, çalışan yığınların ekonomik ve siyasi örgütlenme hakları da daha fazlaydı. Ayrıca kapitalistler, uzun süre işçi sınıfı ve yoksul köylülüğü feodal beylere karşı kullanmak zorunda kalmışlar, feodalizme karşı çeşitli ittifaklar oluşturmuşlardı. Ancak işveren sınıfı, siyasi iktidardaki yerini sağlama bağladıktan sonra roller değişti. Devrimci maskeyi bir kenara bırakan burjuvalar, işçi sınıfı ve çalışan yığınların giderek örgütlü, sistemli bir şekil almaya başlayan mücadelelerini boğabilmek için daha önce ölümüne savaş ettikleri feodal beylerle dost oldular. İşçi sınıfına burjuva demokrasisinin hediyesi, top, kurşun, zindan ve daha ağır çalışma şartları oldu.

Yani, burjuva demokrasisi en genç, en devrimci çağında bile yalnızca sömürücü, egemen güçler için hürriyet demektir. İşçi sınıfı «madem ki hürriyet var, bu kavgada ben de varım» dediğinde, sömürücüler domuz topu gibi birleşiyorlar, işçi sınıfına demokrasinin yalnızca ezenler ve sömürenler için bir hak olduğunu hatırlatıyorlardı.

Daha sonraları burjuva demokrasisinin temelini oluşturan sınıflar mevzilenmesi değişmeye başladı. Kapitalizmdeki serbest rekabet yerini tekellere bıraktı. Büyük Toprak - Mülk Sahipleri giderek ya birer kapitalist oldular, ya Büyük Toprak - Mülk Sahibi olarak Finans-Kapital dediğimiz bir avuç sömürücü zümre içinde yer aldılar ya da proleterleştiler, işçi sınıfına katıldılar. Böylece egemen sınıflar içindeki çelişkiler azaldı. Ölen öldü, kalan finans beyi, parababası oldu. Üst - güdücü sınıf içindeki çelişkilerin azalması ve nitelik değişirmesi, Büyük Toprak - Mülk Sahipleri Sınıfı'nın yokolması, bir ölçüde Burjuva demokrasisinin temellerini de yok etti. Çünkü artık kapitalist ülkelerde hakim güç, aralarında çelişkiler bulunan yüzlerce binlerce kapitalistlerin sınıfı değil, domuzuna tekelleşmiş, örgütlenmiş, militarize olmuş Finans beylerinin bir avuçluk Finans - Kapitalistler zümresiydi. Finans - Kapital içinde de çelişkiler yok değildi ama bu çelişki, serbest rekabetçi çağdaki burjuva demokrasisini yaratamazdı.

Ancak, kapitalist toplumdaki bu değişiklik, yani Finans-kapital egemenliği, Burjuva Demokrasisinin sonu olmadı. Parababalarının bu demokrasicilik oyununa ihtiyaçları vardı. Çünkü onlar, milyonlarla üretici yığınlar karşısında bir avuçluk bir zümreydiler. O milyonlarla açık bir saflaşma, safların belirginleşmesi, finans beylerini yok edebilirdi. «Demokrasi» oyunu devam etti. Finans beylerinin türlü renklerle boyadığı, çeşitli liderlerle süslediği siyasi partiler, vatan-millet kurtarıcısı pozlarında birbirleriyle yalandan kavgalar, kayıkçı döğüşleri çıkararak üretici yığınları oy davarı şeklinde arkaya takmayı başardılar. Çalışan insanları bölüp parçalayarak Finans-kapital değirmenine su taşıdılar.

Kapitalist anayurtlarda (İngiltere, Fransa, A.B.D. v.b. gibi ülkelerde) «demokrasi» oyunu oynanırken Finans-kapital'in en büyük yardımcısı, İŞÇİ ARİSTOKRASİSİ oldu. Geri kalmış ülkelerden, sömürge ve yarısömürgelerden alınan artı-değer'in bir kısmı işçi sınıfı

içinden bir zümreye aktararak işçi aristokrasisi yaratıldı. İşçi sınıfının can düşmanı olan bu aristokrat eğilim, üretici yığınların sözde öncülüğünü yaparak, üretici yığınlarla kapitalist üretim ilişkilerine zarar vermeyecek sözde «umut» lar yarattı. Reformlar yoluyla, parlamento yoluyla, sömürüyü, baskıyı sona erdirebileceğini iddia etti. Sahte kurtuluş yolları göstererek işçi sınıfına hedef şaşırttı. Ve elinden geldiğince de işçi sınıfını siyasi mücadele alanından uzak tutmağa çalıştı. Bu akım, kimi zaman «sendikalizm», kimi zaman, «parlamentarizm» kimi zaman «sosyal demokrasi» adlarını almış olsa da özünde her zaman Finans - Kapitalin İşçi Sınıfı içindeki uzantısı oldu.

Sömürge ve yarısömürge ülkelerde oynanan «demokrasi» oyunundaysa egemen sınıfların yardımcısı, kapitalizm öncesinden artı kalan gerici toprak ağalığı, tefeci - bezirganlık oldu. Binlerce yıl boyunca antika üretim ilişkileri içinde küçük üreticiyi ekonomik abluka altında inleyen, bölen parçalayan tefeci bezirganlık, emperyalist çağda tekellerin, emperyalist burjuvazinin kutsal müttefiği olarak rolünü oynamaya devam etti. Halkı, türlü çeşitli gerici demagojiyle oyalayarak, ekonomik olanaklarını siyasi bir silah gibi kullanarak yoksul köylülüğü, küçük esnafı burjuva partilerinin gerisine kattı, oy davarı yaptı.

Kısaca günümüzde burjuva demokrasisi, bir avuçluk Finans Oligarşisinin diktatörlüğünden başka birşey değildir. «Demokrasi» dedikleri şey, kendilerinin cüzdan özgürlüğü, halkın açlık ve ölüm özgürlüğüdür. İşçi sınıfının burjuva kanunları çerçevesinde verdiği mücadeleye dahi tahammül edemezler. En kanuni grevler, polis panzeriyle, jandarma dipçisiyle bastırılmak istenir, yoksul köylülüğün köy merasını bile hile veya cebir yoluyla mülk etmeye çalışan toprak ağasına karşı verdiği en kanuni mücadele, «isyan teşebbüsü» denilerek zağlı kurşunla ölüme boğulur. Yani, «demokrasi», egemen sınıflar için çalma, çırpma, devlet kasasından, hazine arasından vurgun özgürlüğüdür.

Burjuva demokrasisi denilen bu göstermelik demokrasi, parlamentoculuk denen oyunla korunmak istenir. «Memleketi idare edenleri halk seçiyor» havaları çalınır. Çok sıkışılınca «ne yapalım kardeşim seçmeseydiniz» denilir. Oysa halkın yaptığı seçim, önüne getirilen vurguncular arasından bir tercih yapmaktan, ölümlerden ölüm beğenmekten başka birşey değildir. En koyu halk dostu, en müthiş sömürü düşmanı görünenler bile ilk iktidar oluşlarında finans beylerinin kârlarını bir kat daha arttırmanın yollarını aramaya, üretici yığınların ekmek kavgasını «milli menfaatlere aykırı» olduğu gerekçesiyle susturmaya çalışırlar. İşçi sınıfı ve halk yığınları örgütsüz, dağınık ve bilinçsiz bırakılmışlardır. Sıradan bir işçinin değil parlamenter adayı, aday adayı olabilmesi bile olanaksızdır. Milyonları cüzdana doldurmadan seçilme şansı yoktur. Seçim sandığı başında vatandaş şeytanı veya cini seçecektir.

Parlamentoculuğun en kaba hatlarıyla bakıldığında bile işçi sınıfı için, halk için teorik açıdan tarihi misyonunu yitirmiş bir sistem olduğu anlaşılabilir. Ama bu teorik gözlemle, parlamentoculuk yoluyla mücadelenin tamamen terk edilmesi gerektiğine karar verilemez.

(Devamı Sayfa 10'da)

"İKİ SÜPER,, OPORTÜNİZM (XX)

MAOCU BOZKURT
BOZKURT
Faşistler ve sosyal-faşistler
tek bir karşı-devrimci cepheidir
FAŞİST
BİRLEŞİYORLAR?

SAHTE TKP TÜRKİYE'NİN SINIF ORJİNALİTESİNİ GÖREMEZ

1977'ler Türkiye'sinde Komprador Arayış :
S. TKP, tahakkümü 1923'te sona eren
Komprador Burjuvaziyi, 1977'ler Türkiye'sinde
var sanır. S. TKP Programı şöyle yazar :

«Türkiye'de özellikle yayılan Amerikan
emperyalizmi, her soydan, her boydan en ge-
rici, asalak, karşı devrimci güçleri, ayrıca
Marşal «planı» yardımlarıyla büyük çiftçileri,
toprak ağalarını, KOMPRADORLARI destekle-
di. O, bugün de bunları başka yöntemlerle
destekliyor.» (A.g.y. s : 25) (Biz majiskülledik)

«Halkın kan dökerek Anadolu'dan kov-
duğu, Türkiye'den çıkardığı emperyalistler,
KOMPRADORLARIN, yabancı sermaye ajanla-
rının aracılığıyla yeniden eski yerlerine otur-
maya başladılar.» (A.g.y. s : 20) (Biz majis-
külledik)

Gördüğümüz gibi S. TKP, Türkiye'de ya-
abancı emperyalistlerle işbirliği eden bir kom-
prador burjuva egemenliği bulunduğunu iddia
eder. Bu, 1977'ler Türkiye'si ile, 1923'ler ön-
cesi Türkiye'sini aynı sanmaktır.

Bu anlayışa göre 1923 öncesi de (saltanat
zamanı da), sonrası (Cumhuriyet zamanı da) :
Türkiye'ye yabancı sermaye ile (Emperyalizm)
onun işbirlikçisi olan Komprador burjuvazi
egemendir.

Bu anlayış, daha doğrusu anlayışsızlık
hem 1923 devrimini hem de 1923'ten bu yana
Türkiye'nin sosyal sınıf yapısında alt üst olan
şeyleri besbelli ki görememiştir.

Türkiyede Komprador Burjuvazinin tahak-
kümü 1923'de Kurtuluş Savaşının zaferiyle ke-
sinkes sona ermiş ve onun yerine 1925 yıla-
da Finans - Kapital tahakkümü geçmiştir. Kı-
vılcımlı Usta bu meseleyi duruca şöyle koyar :

«Komprador burjuvazi Türkiye'nin belli-
başlı : İstanbul, İzmir, Selanik gibi tektük şeh-
rinde, Kalküta veya Şanghay'daki Avrupalı
mahallelerini andıran, sınırı belli semtlerinde
yaşayan ayrıcalı bir bölüktü. Türk milletinin
hiçbir sınıfı, zümresi ile içten ve sürekli kay-
naşamazdı. Türklerden ancak birkaç sarhoş
subayla, beş on hafiye külhanbeyi zil zurna
sarhoş olmak için İstanbul'un «BEYOĞLU»
semtine, İzmir'in «FRENK MAHALLESİ» ne,
Selanik'in «KULEDİBİ»ne, arasına «yolunmak»
için sımaşırlardı. Gene de memleket gibi bel-
den aşalarını da sağdıkları kompradorla-
rın, küçümseyen bıyıkaltı sırtışları önünde
dilleri bir karış, özentileri ve başlarındaki fe-
sin utancı ile yılışır kalırlardı.

«Muhammed Ümmeti» çürüyen bir vücut-
tu. Komprador burjuvazi onu emen kanser.
Komprador KANSER'in içine «Türk müslüman»
hücreleri de katılabilirdi. Ne var ki, onlar, da-
ha katılır katılmaz «milletten» kopar, soysuz-
laşır, levantenleşirdi. Ya zırzop derebeyi artığı
«MİRASYEDİ» yahut Türk olduğunu «KEŞF»
ettirmemek için kanteri döken burjuva mele-
zi, çıkırıldım «ZÜPPE» olarak damgalanırdı.»

(Komprador mu, Finans-Kapital mi? 22 Nisan
1969 Türk Solu sayı : 75)

«Kemalizm : İtilaf'ı Müselleşçi (Uzlaşık
Üçken'ci Kısaca : İngiliz - Franstzci, sonra-
dan Amerikan' cı)Kompradorlarla, daha ilk
Kuvayimilliyeye kurşunu atılır atılmaz savaş ha-
line girdi. Bunlar Hürriyet - İtilaf (Özgürlük -
Uzlaşıklık) Partisi idiler. Sultan ve İşgal Dev-
letleri (İngiliz - Fransız - Amerikan - İtalyan
Yunan vb.) ile birlikte Kurtuluş Savaşını arka-
dan, önden hançerledikleri için, İtilafçı (Uz-
laşık) Kompradorlar, ilk günden tasfiye edil-
diler.

«İttifakı Müselleşçi (Anlaşık Üçken'ci, kısa
cası : Alman'ı) Kompradorlar, ilkin Alman'ın
yerine Amerikan Mandallığını, Türkiye'yi Filipin
tipi yapmayı düşünmelerine rağmen, özellikle
İngiliz düşmanlıkları, daha doğrusu korkula-
rı yüzünden, Birinci Kuvayimilliyeciliğe katıl-
dılar. Ama zafer gelir gelmez, eski Alman'ı
Kompradorlar, hemen İngiliz Fransız efendi-
lerine yamanarak Mustafa Kemal'i seri halin-
de suikastlerle «temizleme» sevdasına bel bağ-
ladılar. O yüzden M. Kemal onları temizle-
meden rahat nefes alamadı.

«Demek Türkiye'de Kemalizm, Komprador
Burjuva egemenliğine ve tahakkümüne son
vermek zorunda kaldı.» (Devrim Zorlaması...
s : 388-389)

Burada belki şöyle bir soru akla gelebilir.
İyi de Kemalizm kim adına yani hangi sınıf
adına Kompradorların egemenliğine son verdi?
Veya Kemalizm hangi sınıfın düşünce ve dav-
ranışı oldu? Sorunun karşılığını yine Kıvılcım-
lı Ustadan dinleyelim :

«Türkiye'de Kemalizm ne yaptı? Milli
Kurtuluş Savaşını gâh Sosyalizme gâh Em-
peryalizme yaklaşarak «başaran» toptan (bü-
tün zümreleri ile birlikte) Kapitalist sınıfı, ar-
darda ihanetlerini gördüğü Komprador Burju-
vazinin her iki türüne tahakküm olanağını ke-
sinkes yok etti. Türkiye'de Kompradorlar kal-
madı değil, ama, bir daha da şartsız kayıtsız
iktidara gelediler, tahakküm yeteneklerini
yitirdiler.» (A.g.e s : 389)

«Bugün Türkiye'ye egemen Finans - Ka-
pitaliz ümresi hiç de öyle, zeytin yağı ile su
gibi milletten AYRILMIŞ, bir ustura vuruşu
«TRAŞ» inkılabı ile «DEVİRİME» uğratılacak
bir «lokalize» (mevzii) UR değildir. Konuyu ba-
sitleştirmek için hekimlikten örnek alalım. De-
rideki mevzii kanseri, acemi operatör bıçakla
kabaca kesip attı mı iş bitmez. Ameliyat ye-
rinde kızıl ve ak kan damarlarının açık ağızla-
rından vücuda (kazınıp atıldı sanılan) kanse-
rin hücreleri girebilir. Bu kanser hücreleri, var-
dıkları iç organlarda «Metastaz» denilen to-
hum artmalarını yapar. O zaman derideki lo-
kalize kanserle kıyaslanılmayacak ağırlıkta
«in operabl» (ameliyat kabul etmez) habis ur-
lar alır yürür.

«Finans - Kapital : Eski lokalize Kompra-
dor burjuva kanserinin, millet yapısı derinlik-

lerine metastaz yapmış uruna benzer (H. Kı-
vılcımlı, Komprador mu, Finans - Kapital mi?
Türk Solu sayı : 75)

20. yüzyıl Türkiye'sinde bu Finans - Kapi-
tal gelişimi anlaşılamaz ise elbette hiç bir e-
konomik, toplumsal olay anlaşılmış olamazdı.
STKP de hiç bir Türkiye olayını doğru dürüst
anlayamıyor zaten.

STKP PROGRAMINDA FİNANS-KAPİTAL YOK; FİNANS OLİGARŞİSİ VAR.. YANI TEMEL YOK, ÇATI VAR

STKP Programının hiç bir yerinde Finans-
Kapital terimi geçmez. Ama bir kaç yerde Fi-
nans Oligarşisi terimi geçer. Aktaralım :

«Büyük sermayenin finans - oligarşiyeye
yükselme süreci, tekelleşmesi küçükburjuvazi-
nin yıkımını hızlandırdı...» (A.göy. s : 30)

«Memlekette toprak ağalarıyla sarmaşan,
emperyalist tekellerle bağlaşan, holdingciliğe,
tekelciliğe yükselme, finans oligarşiyeye dönüş-
me, devleti ele geçirme süreci içinde olan ve
militarist klikle bütünleşen büyük burjuvazi ege-
menlik sürüyor.» (A.g.y. s : 9)

Yukardaki satırlarda açıkça görülmekte-
dir ki, STKP Finans - Kapital ve Finans Oli-
garşisi terimlerinin neyi ifade ettiklerini bilmi-
yor. Bir kere iki terimin de aynı anlama gel-
diklerini sanıyor. Ve Finans - Kapital yerine
Finans - Oligarşisini kullanıyor. Yukarda yapı-
lan iki aktarmada da Finans - Oligarşisi terimi
Finans Kapital yerine kullanılmıştır. Oysa Fi-
nans - Kapital (Mali Sermaye) : Emperyalizm
denen, gebermek üzere olan, can çekişen ka-
pitalizmin ekonomik temelidir. Finans - Oligar-
şisi (Mali Oligarşi) ise : Emperyalizmin sosyal
üstyapısıdır. Yani biri ekonomik bir olguyu, di-
ğeri ise siyasi bir olguyu = tahakkümü (Para-
babaları azınlığının tahakkümünü) dile getirir.
STKP'nin anlamadığı, bilmediği birinci konu
budur. İkincisi ise Finans - Kapitalin Türkiye'de
1925'den beri egemen olduğunu görmeyişidir.
1977'ler Türkiye'sinde «Finans oligarşiyeye dö-
nüşme, devleti ele geçirme süreci»nden bah-
sedişidir. Ve 50 yıllık Finans - Kapital saltanatı-
nı olmamış sayışıdır.

PROGRAM DEĞİL ÇİNGENE DAĞARCIĞI

Türkiye'de sosyal sınıflar üzerine kim ne
söylemişse hepsini STKP Programında bul-
mak mümkündür.

«Komprador burjuvazi», «finans oligarşisi»
ve «büyük burjuvazi» terimlerinin kullanıldığını
daha önce görmüştük. Fakat sadece bunlarla
yetinilmiyor. «İşbirlikçi burjuvazi» (bak a.g.y.
s : 27-35 vs.), «büyük tekeli burjuvazi» (s : 30
vs.), «Kodaman burjuvazi» (s : 14) gibi terim-
lerle, Türkiye'de egemen sosyal gücün niteli-
ği sözümona anlatılmak istenir. En sık da ser-
best rekabetçi dönemin metropol burjuvazisi-
ne uygun düşen «büyük burjuvazi» terimiyle,
bilimsel olmayan, geliş güzel ajitasyona ya-
rarlı, nereye çeksen oraya giden «işbirlikçi
burjuvazi» terimleri kullanılır. Devamı Arkada

Görüldüğü gibi Türkiye Sosyalist Ortamında hakim sosyal gücün niteliği üzerine hangi sol grup bir şey demişse hepsi STKP Programında bulunmaktadır. STKP böylece, kendi dışındaki sol gruplarla bu en temel konuda teorik ayrılıklar yaratmamış, ya da olan teorik ayrılıkları ortadan kaldırmış olmaktadır. Tabii bu işi de mümkün olan en kolay yoldan, yani teoriden vazgeçerek yapmaktadır. İnsanın teorisi olmazsa kimseyle teorik ayrılığı olmaz. STKP bu davranışıyla diğer sol gruplardan kendisine gelecek insanlara karşı da kapılarını ardına kadar açmış olmaktadır. Eğer bir kimse STKP'ye : «Ben size gelmek istiyorum, ama Türkiye'deki egemen gücün komprador burjuva (veya işbirlikçi burjuvazi) olduğuna inanıyorum» derse, STKP hemen «tamam» diyecektir, «aramızda bir ayrılık yok, biz onu da diyoruz.» Bir başkası, «büyük burjuvazi, tekelci burjuvazi veya Finans - Kapital» derse, STKP yine «tamam» diyecektir, «anlaştık öyleyse, biz onu da diyoruz.» Böylece de STKP «gel de ne olursan ol!» diyen Mevlana tekkesine dönecektir. Zaten çoktan dönmüş tür bile.

STKP EMPERYALİZMİN NE OLDUĞUNU BİLMEZ

STKP Programı yazıyor :

«Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ, EMPERYALİZM VE YABANCI SERMAYE ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor.» (A.g.y. s : 10-11. Biz majüskülledik)

Yukardaki cümlelerde geçen «ulusal burjuvazi» teriminin yanlış kullanıldığını, çünkü ulusal olmayan burjuvazi olamayacağını belirterek, asıl konumuzla ilgili bölüme geçelim. Yukardaki son cümlede, bir «işbirlikçi burjuvazi» lafı var. Hadi bununla neyin kastedildiğini anladık : Türkiye'de egemen olan burjuva zümresini kastediyorlar. Bir de «yabancı sermaye» var. Diyelim onu da anladık. Fakat bunların dışında ve bunlardan ayrı, bir de «emperyalizm» lafı var ki işte mesele burada kör düğüm oluyor. Öyle bir «emperyalizm» düşünün ki, bizim yerli «işbirlikçi burjuvazi» değil. Onunla bir ilgisi yok. «Yabancı sermaye» de değil. Yukarda konulan şekliyle onunla da bir ilgisi yok. O zaman burada kullanılan «emperyalizm» bir Zümrüt-ü Anka Kuşu ya da bir masal ejderhasından başka ne olabilir? Öyle ya hem yerli, hem yabancı sermayeden ayrı olarak konulan bir emperyalizm başka bir şey olabilir mi?

Gördüğümüz gibi STKP emperyalizmin. özünün bir ekonomi olayı olduğunu yani emperyalizmin tekelci kapitalizm demek olduğunu bilmiyor. 20 nci yüzyıl dünyasında emperyalizmin ne olduğu bilinmeyince de elbette hiç bir dünya ve Türkiye olayı doğru kavranamıyor.

STKP ilkin emperyalizmi, Türkiye dışı bir olaymış gibi kavlıyor. Hep şöyle deyip duruyor :

«Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi...» (A.g.y. s : 35)

«... Emperyalizmin ve yerli gerici ortakları, işbirlikçi büyük burjuvazi ile büyük toprak ağalarının egemenliğine son vermek...» (s : 38)

«Emperyalizme, NATO'ya bağlılıktan doğan bütün dış devlet borçları iptal edilmeli.» (s : 39)

«Emperyalizmin, işbirlikçilerin, polisin provakasyonlarına düşmüyor.» (s : 35)

«Emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı...» (s : 31)

«Emperyalizmle işbirliği kuran büyük bur-

juvazi...» (s : 33)

«Militarist klik, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmle bütünleşmiştir.» (s : 11)

«Bugünkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva - ağa ikilisinin, bu sömürgeci sınıfların egemenliği...» (s : 18)

Alıntılarını daha da uzatabiliriz. Ancak yararlı olacağını sanmıyoruz. Yukarda aktarılan cümlelerde açıkça görülüyor ki, STKP, emperyalizmi, Türkiye dışında yad bir kategori sayıyor. STKP, emperyalizmi sadece gelişmiş kapitalist ülkelere has bir olgu saymakla Türkiye dışına çıkarmış oluyor. Eksik olmasın. Ama Lenin Ustanın çok sevdiği ve kullandığı bir İngiliz atasözünde dendiği gibi : «**Olgu lar inatçıdır.**» Bizim onları yok saymamızla yok oluvermezler. Eğer onları değiştirmek, ortadan kaldırmak istiyorsak, önce onları oldukları gibi, yani nasılsalar öylece görüp kabullenmemiz gerekir. Aksi sadece kendimizi aldatmaya yarar. STKP de emperyalizmi güya Türkiye dışına atayım derken, kendini olayların, dolayısıyla da İşçi Sınıfı Biliminin dışına atmış oluyor. Kendi kendini kandırmış oluyor. Tabii böylece de «**İKTİSADİ ÖZÜYLE, emperyalizmin, tekelci kapitalizm olduğunu**» (Lenin. Emperyalizm s : 154) göremiyor. Ve bu tekelci kapitalizmin, yani emperyalizmin gelişkin kapitalist ülkelerde bulunduğu gibi, Türkiye gibi geri bir kapitalist ülkede de bulunabileceğini bir türlü anlayamıyor. Bu anlayışsızlık sonucu, emperyalizmi bir iç olgu değil de, deryalar ötesinde bir hayali düşman sanıyor.

«MİLLİ (ULUSAL) BURJUVAZİ», «GAYRİMİLLİ (İŞBİRLİKÇİ) BURJUVAZİ» SAÇMALAMASI

STKP Programı şöyle diyordu :

«Burjuvazinin içinde ayrışma süreci hızlanıyor. Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm ve yabancı sermaye ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor.» (A.g.y. s : 10-11)

Görülüyor ki, STKP'ye göre bir ulusal burjuvazi var, bir de ulusal olmayan (gayrimilli) burjuvazi var. STKP gayri milli saydığı bu burjuvaziye «işbirlikçi burjuvazi» diyor.

STKP bu bilim dışı saçma tezi MDD'cilerden (TEP'den) ödünç almıştır. Hatırlanacağı gibi MDD ideoloğu Mihri Belli de 1970 Nisanında yayınlanan MDD broşüründe bu görüşü daha açık bir şekilde şöyle savunuyordu :

«... İşbirlikçi Sınıflar Milli Sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasi örgütleriyle politika alanında yer alarak... etkili olmaları engelleme çabasıdadırlar ve bunda oldukça başarı sağlamışlardır.» (M.B. a.g.y. s : 13. Aktaran H. Kıvılcımlı Devrim Zorlaması s : 368)

O zamanlar MDD'cilerin de Mao'dan ödünç aldıkları bu görüşü Kıvılcımlı Usta şöyle eleştirip mahkum etmişti. :

«Demek MDD'ciler için Türkiye'de sınıfların «yeni» bir ayrılığı var :

«1 — Milli olmayan sınıflar : İşbirlikçiler,

«2 — Milli sınıflar : İşbirlikçi olmayan sınıf ve zümreler.

«İlk bakışta bu sınıf ayrımı da hoş. Bilim ne der? MDD'cilerin işleri aceledir. Onun için, önce Emperyalizmi, sonra İşbirlikçilerini kapı dışarı atıyorlar.

«BİR PAŞALIK TA BİZ YAPAMAZ MIYIZ?

«O icadı yapan ülkelerde komprador burjuvazi vardı. Öyle lımana sıkı sık, üretimle ilgisiz bir sınıfa gayrimilli dense olur. Türkiye'nin egemen «işbirlikçileri» milletin üretimden politika ve kültürüne dek iliklerine işlemiştir. Kuvayimilliyecilik savaşla Kompradorluğu düşürdü. Tekelci Sermaye lafla millet dışı edilemiyor.

«Büyük bir celadette, «Emperyalizm» gibi «İşbirlikçilerini» de bir çırpıda Millet dışı ediveriyorlar. Neredeyse Türkiye'de bulunan herhangi bir sosyal sınıf veya zümre, «Milli» olmak için MDD'cilerden izin alacaktır, gibi durum yaratıyorlar. Eğer MDD'ciler o insanları «İşbirlikçiler» arası sokarlarsa talihlerine küsünler : artık «Gayrimilli»dirler.

«Böyle bir «Sosyal Sınıf İlişkileri» düpedüz ortaya konuldu mu, insan, elinde olmayarak, ünlü Osmanlı fıkrasındaki sözü dilinin ucundan atamıyor :

«— Söyle Tatar ağası! Biliyorum, yalan ama, hoşuma gidiyor, söyle!»

«Zira, Marksizmin Alfabetasını olsun netçe sökebilenler şurasını objektif olarak iyice bilirler ki, bir Toplum yapısında hiç bir sosyal sınıf veya zümre, birkaç celadette Devrimcinin, iktidara gelmeden yakıştırması ve icazeti ile ne «Milli» olur, ne «Gayrimilli»...»

Tekrarın yeri burasıdır. Millet, Kapitalist ekonominin yaratığıdır. Millet denince : Modern bir Toplumda hem bütün zümreleriyle Kapitalistler sınıfı, hem de Halk (İşçi, Küçük-burjuva : Köylü - Esnaf - Aydın ve ilh.) yığınlarını hem de Toprak Ağalarını ve Beylerini toptan içine almış bir Sosyal yapı gözönüne gelir. Ne üst-egemen, ne alt-güdülen sosyal sınıf, zümre, tabakalardan hiç birisi, beğenmediği ötekisini lafla «Millet dışı» edemez. Millet bir sosyal gerçekliktir. Kişi buyruktusu ile ne kurulur, ne dağılır. Bilimci Sosyalizm bunu böyle öğretir.

«Ama, «Biz Millet dışı ederiz!» diyenler olur mu? Olur. Paşa, kızınca, her zaman Türkiye'nin sosyalistlerini «Kökü dışarıda» diye damgalar. Biz Paşa'dan aşağı mı kalacağız? Kalmıyalım ya, Paşa en sonunda yarım Osmanlı kültürü almış, Meşrutiyet'in Komprador Biliminden ötesini hiç derinleştirememiş yarım - aydındır O yarımlığa özenilemez. Biz, hani ya Bilimci Sosyalizm uğruna kelle verenlerdiniz? Tarihin Millet realitesi içinde yarattığı bir sosyal kümeyi nasıl fermanla millet içinde var, yahut yok edeceğimizi, hem de lafla öne sürebiliriz?

«Canım, Paşa bize öyle sövüyordu. Biz de Emperyalist İşbirlikçilerini «Milli Sınıf» saymamakla yüreğimizi neden serinletmiyelim?»

«Mesele yürek serinletmek ve ajitasyon edebiyatı olsa, Eneski Sosyalistler de, paşaya karşılık : Egemen sınıfları «kökü dışarda» saymışlardı! O bir kinayedir. Strateji ve Devrim şairlikle, romancılıkla yürümez. Ciddi Bilim verilerine dayanır. Paşa pozu, elinde iktidar olunca trajiktir; iktidar olmayınca komik düşer.

«Elinde iktidar olan Paşa, bir gün beğenmediğini Millet Sınırı dışına atabilir, hatta Millet dışına atmak için Türk Tabiyetinden çıkarabilir. Bizim öyle iğreti ve toyca bir silahımız bile yok. Üstelik, hem de Türk milletinin bağrına çökmüş, İktidar mevkiini en korkunç biçimiyle elinde tutan bir Sosyal kategoriye, biz: «Keyif için Millet dışı ettik!» dersek, adama (kızmaları ne iyi olurda, ama) gülerler. Marksist realizmimiz nerede kalır? Eylemce yapmadığımız işi, lafla yapmış görünürsek, ABA' ist Liderlerin «Başa göleşme!» kuruntusuna kayılmaz mı?

«Ancak, burada, sadece realite dışı yanılgı ile kalınmıyor. Yoksa, pek çok benzerleri gibi, (işar'ı ehire değin) onu da hoş görür, hatta görmezlikten gelebilirdik. Asıl felaket, o «Milli Sınıf» yeni - teorisi altında, Türkiye Sosyal Yapısı üzerine düşülen yanılgıda gizlenir. Tekrar edelim, yoksa : «Varsın bir paşa da (Devamı Sayfa 15 de)

YVP'NİN «YENİDEN DOĞMUŞ» YENİ DEMAGOJİLERİ

Yeni Sosyalistin 78 ve 79. sayılarında «Komisyon Raporu» nun Küçükburjuva Eleştirisinin Eleştirisi» başlığı altında 5 sayfalık bir seri yazı çıktı.

Eleştirimiz için «Bu eleştiriler «Komisyon Raporu» iskeletinin etlendirilmesi için zengin olanaklar sunmaktadır.» deniyor. Burada yapılacak demagojilerin daha etli-butlu, daha kelli-felli olacağını sanarak yazıyı okumaya girişiyoruz. Fakat ne görüyoruz? Bir sürü laf kalabalığının sonunda «Beğenmiyorsan... Beğenmiyorsun demektir... İdeolojik, politik mücadele yürütürsün... Hodri Meydan!...» horozlanması.

Fakat biz buna da gülüp geçmeyeceğiz ve YVP'nin bu yeni etli-butlu demagojilerinin yeniden ele alıp bir daha görmek isteyen gözlere göstermeye çalışacağız.

HORUZ DOĞUŞU MU? «SINIF MÜCADELESİ Mİ?»

YVP de kongre öncesi bunalım sancıları, yani her yuvar içinde kaçınılmaz olan sen-ben kavgaları, horoz doğuşları başlayınca buna hemen bir «marksist» kılıf bulunuvermişti: «sınıf mücadelesi», «azınlık», «çoğunluk», «menşevizm», «burjuva sosyalizmi», «küçükburjuva anarşizmi» vs. Bu acaip kördövüşünde kim ki karşındakilere bu adlandırmalardan birini yakıştırmıyor, o, hemen «sınıf mücadelesini terk» ile yıldırımlanırdı. Megaloman başlar arasındaki horoz doğuşunda bir tarafı tutacaksın ve karşı tarafı yıldırımlayacaksın: «Burjuva sosyalisti», «Küçükburjuva sosyalisti» vs.

Aynı kafa şimdi bizi aynı anlayışla «eleştiriyor»: «Marksizmi (sınıf mücadelesi öğretisini) terk» Nasıl «terk» oluyormuş?

«..... Kongrede kabul edilen hattın Programına, Stratejisine, Taktikine ve örgüt anlayışına hiç değinmediğini görebilir. Yani bugünkü Vatan Partisinin da yandığı platforma hiçbir eleştiri yöneltilmemiştir.»

Peki bu senin «program, strateji, taktik ve örgüt anlayışın» nereden çıkıyor? Bizim birbuçuk sayfalık yazımız üzerine beş sayfa yazı yazıyorsun, ve buna «sınıf mücadelesi» (ideolojik mücadele) diyorsun. Hani ya bizim «program, strateji, taktik ve örgüt anlayış» mızın eleştirisi?

Ayrıca bizim «Komisyon Raporu» ndan eleştirdiğimiz bölümler hakkında kendi yazdığını hatırlatalım: (Bu yazılanları okuma fırsatı bulamamış, binbir günlük çalışma ve sıkıntılardan yorulmuş, can sıkılmış arkadaşlarımızı da düşünerek bu alıntıyı biraz uzunca tutuyoruz. Bir de bundan sonraki bölüm için gerekli olacağından ayrıca orada tekrarlamıyacağız.)

«Her olumsuzlama bir olumlama» Burjuva sosyalizminin bu eleştirisi aynı zamanda; bir Proletarya Partisinin teorik zemindir. Bu teorik zemin, daha önce 1930'lar, 1954-57 ve 1960-70 arası üç kez koyulmuş olmasına rağmen, bu yazıda yapılan onları yeniden keşfetmeye çalışmak olmuştur.

«Biz bu çalışmayı yaparken, Kıvılcımlı'nın onlarca kere okuduğumuz sözlerinin anlamının çoğunu adeta yeniden kavradık. Ve bir arkadaş bu yeniden keşfetmeler dolayısıyla şöyle bir söz etti: «Bir kitabı anlamak onu yazmak demektir» dedi. Bir diğer arkadaş: «İnsan kitabı yazdığı kadar anlar, ya da anladığı kadar yazar» diye ekledi.

«Bu çalışmada yazılan herşey doktor tarafından çeşitli kereler yazılmıştır. Tabii onları anladığımız kadar yazdık, yazdığımız kadar anladık.

«Bu çalışmada, baştan aşağı YOL'u taklitetmeye, onun sistematizmini izlemeye çalıştık. Elbette bu çalışma YOL'un kötü bir kopyası olmaktan öteye gidemez. Gitmese de biz ustayı taklide devam edelim:

«YOL'un birinci kitabı TEORİ başlığını taşır. Bu çalışmanın birinci bölümü az çok teori bölümüne karşılık sayılabilir.

«İkinci kitap ve üçüncü kitap: «Yakın tarihimizden birkaç madde», «Partide Konaklar ve Konuklar» ülkenin ve partinin tarihini ele alır.

«Bu çalışmanın Vatan Partisi'ne kadar olan 2,3,4. üncü bölümler Partide Konaklar ve Konuklar'la benzer konuyu kapsar.

«YOL'un dördüncü kitabı «Parti ve Fraksiyon» Örgüt sapıtmasını ele alır: Bu bizim çalışmamızda son dadır.

«Beşinci kitap «Strateji Planı» bir bakıma bizim Program ve Taktik bölümlerimize karşılık düşer.

«Altıncı kitap: «Taktik Ana Halkası: Legaliteyi İstisna» dır. Bu kitapta ne anlatıldığını anlamak isteyen: Kıvılcımlı'nın mücadelesine ve hayatına baksın. 1935 yılları Türkiye'de Bilimsel Sosyalizm'in klasiklerini legal olarak yayımlar. 1954 yılları Vatan Partisi Pratiğinde Legalite taktiklerinin en başarılı örneğini verir vs.

«İşte bizim bu çalışmamızda eksik olan, bir bakıma altıncı kitabın konusudur. Öyleyse, aynı konularla ilgili bir bölüm eklemenin noktayı vurmamalım.» (Kıvılcım sayı 3-4 s. 192—193)

(Şimdi bu saçmalıkları okuduktan sonra «yüzde yüz doktor raporu ile keskinleşmedikçe» yazımıza megaloman dememizde «küfür» yahut «hakaret» söz konusu olabilir mi? Bu konuya ilerde yine değineceğimiz için şimdilik geçelim.) Ve yine soralım: Bu senin «Teori» ve «Partide Konaklar ve Konuklar'la benzer konuları kapsar» dediklerine yaptığımız eleştiriler -yanlış—doğru olması bir yana— «sınıf mücadelesi» (ideolojik mücadele) sayılmazlar mı? Yoksa «Ve bir MDD'cinin dediği gibi, «İşimize gelmeyen gerçekliği» neden «elimizin tersiyle itelemiyelim» mi diyorsun?

Sonra bizim «marksizmi terk» edişimizin kanıtı: «D. Derleniş ve A. Mavi gibi «Doktorcu» Burjuva Sosyalizmin ufku çerçevesinde eleştiriden kurtulamıyor. Bu nedenle A. Mavi'nin eleştirisi de genel planda niteliğiyle içeriğini çürütmektedir. İçeriğinde; (altını yazar çizmiş) bugünkü VP'yi oportünizmle -yani marksizmden sapmayla—suçlarken, Niteliğiyle; marksizm dışı bir yazı olmaktan kurtulamamaktadır. Ve bu niteliğiyle de, Komisyon Raporundaki tesbitlerin doğruluğunun bir kanıtını (a.b.ç.) sunmaktadır.»

Ne «marksist» «kanıt» değil mi? «Niteliğiyle içeriğini çürütmektedir.» Pek o zaman onça laf kalabalığı niye? Dediklerine barı kendin inansaydın!

TARİKATÇILIĞA TEORİ : «YENİDEN DOĞUŞ»

Yazar bizim «tez»ine ilişkin aktarmamız için «en kritik birkaç paragrafı yok saymakta, atlamakta» olduğumuz kanaatiyle «tez»inin «özetle ifade»si dediği bölümü daha uzun olarak aktarmaktadır. Sonra da şöyle bir sonuç, onun deyişle «kanıt» çıkarır ortaya: «Belki de bilinçsiz bir içgüdüsel davranış olarak yapılan bu atlamaya, A. Mavi'nin eleştirisini geçersiz kılan cümlelerle doludur.»

Acaba öyle midir? Önceki yazımızda her konu özeti özet denemek kadar kısa tutulmuş, sınırlı tutulmak durumunda kalmıştı. Ancak sözümona «atladığımız» paragraflarda «yeniden doğuş» tekrarlanmaktan başka ne yapılmaktadır? Bunu okuyanlar görmüştür.

Şimdi olduğu gibi aktarılan mahut «tez»in kendi cümlelerinin biri biriyle tepişmesini göstereyim:

İkinci paragrafta «... devrimci hareket de «Tekerür» etmiştir.» deniyor. Burada tekerür tırnak içine alınmış. Yazar, tekerür'ü kabul etmediğini göstermek için tırnak içine almış görünüyor. Fakat arkadan cümle aynen şöyle : «İki kez doğmuştur iki kez Hazırlık ve Başlangıç konaklarını aşmış, iki kez öz marksizme ulaşmıştır.» Önceki tırnak içinde tekerür'ün yerini «iki kez doğmuştur» aldı.

Bizim yazımızda aktarmadığımız dördüncü paragrafın sonunda «... Türkiye Devrimci hareketi bakımından Tarih ve Takvim ADETA (biz majiskülledik) yeniden başlar.» denir.

Buradaki ADETA'nın anlamı : gerçekte değil, görünüşte anlamında olsa gerektir. Çünkü türkçede ADETA gerçekliğin özünü değil görünüşünü anlatmak için kullanılır.

Yine arkadan gelen paragrafta «devrimci mücadele ADETA yeniden doğar ve Amerikayı yeniden keşfe çıkar» denir. Yine adeta ve olumsuzlama anlamında «Amerikayı yeniden keşfe çıkma» deyimini.

Sonraki paragrafta adeta kalkıyor «yeniden doğuş» gerçeklik oluveriyor: «Ve bir kez yeniden doğup ta yola düzülünce...» Ve arkasından yeniden teker-

Giderek bu ne dediğini bilmezliğe Marks'da şahit gösterilmeye çalışılır. «Hareket bir kere yeniden doğunca...» denerek önceleri adeta denen şey şimdi «kanıtlanmış» (!) bir gerçeklik oluverir.

Sonra da pekiştirilir: «Belki de Dünyanın hiçbir ülkesinde, devrimci hareketin böyle iki kez doğup geliştiği görülmez. Ve bu orijinalite kavranmadıkça Devrim Tarihimiz (Hangi Devrim tarihi? A. Mavi) bir kaos olarak görülmekten kurtulamaz»

İşte bizim önceki eleştirimizde zamanımızın kılıfı nedeniyle «atladığımız» bir nokta bu.

Şimdi yazımızın «geliştir»diği, «üzerinde yüksel»diği «diyalektik çizgi»ye göre şöyle bir «ilke» çıkmış olmuyor mu? «görünüş ve öz aynı şeydir»

Bu saçmalamaya Dr. Kıvılcımlıdan bir dayanak bulunabilineceği hissi verilerek şöyle denir :

«İlerde görüleceği gibi, Kıvılcımlı'nın eserlerinde henüz gelişmemiş, sistemleşmemiş, ama tohum halinde var olan bir fikri : 27 Mayıs'tan sonra devrimci hareketin adeta (abç) yeniden doğduğu fikrini işleyip geliştirmeye çalışmaktadır.»

Dünyada ne cevherler varmış da bizim haberimiz yokmuş, diyeceğiz fakat şu «ilerde görüleceği gibi» denen yere bir türlü gelemiz üstad.

«KANITLAMALAR»

Bizim eleştirimiz için «Şimdi biz, bu iki iddianın da geçersiz olduğunu kanıtlayacağız.»

«1 — Raporda yer alan sosyalist hareketin tarihine ilişkin tez Kıvılcımlı'nın yok sayılması, inkarı değildir.

«2 — Kıvılcımlı'nın «Sosyalist Kuşaklar» çözümlemesi, tez'le karşı karşıya getirilemez» derler.

Artık kanıtları aramaya başlıyoruz. Fakat üstadın beş kez aynı şeyi tekrarlamasından ve bir o kadar da Kıvılcımlı'yı «geliştirmeye çalıştığı», «onun mirası üzerinde yükselmekte» olduğu, «Kıvılcımlı'nın istediği gibi : «yaratıcı çabada göstermekte» olduğu gibi iddialarından fırsat bulursak.

Üstad tezlerine bir de çeviri ekler : Önce Kıvılcımlı'dan aşağıdaki paragrafı aktarır : «... Marksizmin Kuşaklar örneği ile sosyalizmin Pratik ve Teorik ak-saklıklarını az çok toptan şemâleştirmektedir...»

Yazar bunu aktardıktan sonra sanki başka dilde yazılmış gibi tercümeyle girişir.

«Demek Kıvılcımlı'nın böyle bir kuşaklar çelişkisine başvurmadan amacı: geçmiş yok sayma ve geliştirmeme (abç) hastalığının derinliğini ve eksikliğinin yeni kuşaklara «sezdirmek»tir.

Buna dayanarak üstad da «geliştiriyor» ustayı ve buna neden ihtiyaç duyduğunu şöyle belirtiyor :

«Halbuki, «yeniden doğuş» teorisini doğuran ihtiyaç : DOKTOR'UN NEDEN BİR HAREKET HALİNE GELMEDİĞİ; (biz majiskülledik) sosyalist partilerin aynılık ve ayrılıklarının nedenlerini vs. açıklamaktadır.»

Evet M. Belli, M. Belge de senin dediklerini diyorlar : «Doktor örgütten atılmıştı, «örgüt dışıydı», «Babıalide bağımsız bir yazardı» vs. Fakat onlar açıkça Doktor'a karşı oldukları için böyle açıkça (!) «hareketin dışında» göstermeye çalışıyorlar. «Geliştirme» maskesi ile «BİR HAREKET HALİNE GELMEDİĞİ» biçiminde kıvırtarak değil.

Doktor, III. Enternasyonal'e bağlı Türkiye'deki tek Marksist-Leninist HAREKETİN içinde teorik ve pratik savaşın en önündeydi.

Sizin gibi bir megaloman değildir ki bir tarikat kurup etrafına «Bugünkü çizgiyi benimseyen ona hizmet eder (bizim tekkeye mürit yazılır. A. Mavi) Beğenmiyorsan... beğenmiyorsun demektir...» yollu horoz doğuşuna soyuhsun.

İçinde savaştığı örgütün şu veya bu yanlışını, zaaflarını bahane ederek hiçbir marksist ayrı bir hareket haline gelme» adı altında «bütün dünyada bir tek» olma iddiasıyla ayrı bir tarikat kurmaya kalkmamıştır.

«Şimdi biz bu iki iddianın da geçersiz olduğunu kanıtlayacağız» demişlerdi. Meğer üstad «Tez»ini kanıtlamadan önce, buraya kadar sözünü ettiğimiz şeylerle «A. Mavi'nin eleştirisinin başlıca metodolojik yanlışlarını» ele almış. Şimdi öğrendiniz mi «metodoloji»yi?

Nihayet gelebildik «kanıt»lara :

«Önce bunu (ikinci doğuş tezi) mantıklı bir biçimde kanıtlamaya çalışalım» denir ve devam edilir :

«Herhangi bir ülkede doğmuş ve gelişmiş olan Proleter Sosyalist hareket; bir örgüt birliğini kuramaz; örgüt birliğinin dayanağı prensipleri gündemine koyabilmek için; yine bir örgüt birliği, prensibi olan şu Leninici prensibi gerçekleştirmek zorundadır :

Devamı Arkada

«Program ve taktik sorunların birliği partinin birleştirilmesi, parti çalışmalarının merkezileştirilmesi için gerekli, ama henüz yetersiz bir koşuldur.»

«Demek, örgüt birliğini gündeme getirebilmek için, önce her ülkenin sosyalistleri doğru bir program ve taktiğe ulaşmalıdırlar. Ya da program ve taktik ayrı-
lıklarının neler olduğu konusunda ayırıcı sınırlarını çizmiş olmalıdırlar.

«Doğru bir program ve taktik tesbiti için ise, o ülkenin ekonomisinin; sınıflarının ve tarihinin vs. derinliğine incelenmesi gerektir. Bütün bunların incelenebilmesi için ise :

«a — Bu incelemenin konusu olarak materyal (yani istatistikler, monografiler, tarih etüdleri vs.nin belli bir had'dı aşmış olması gerekir) : Bunu iyi-kötü bizzat kapitalist ilişkiler ve burjuva egemenliği kısmen yerine getirmek zorunda kalır.

«b — Bu materyalin işlenmesinde kullanılacak Teori, metod: Bunu da Bilimsel sosyalizm sağlar. Ve bizzat bilimsel sosyalizmin kendisi de Kapitalist ilişkilerin belli bir gelişmişlik düzeyinde ortaya çıkmıştır.

«Demek ki, ülkenin ekonomisini, sınıflarını, tarihini vs. açıklamak için de gerek şart : Marksizmi öğrenmek hazzetmektir.

«Bu nasıl olabilir?

«a — Kaynağından, yani Marks-Engels-Lenin'den

«Bütün bunlar için de; Ekonomi politikası; Tarihi Maddeciliği; Diyalektik Maddeciliği açıklayan ve uygun temel kitapların, en azından o ülkenin devrimcilerince okunması, yani yayınlanmış; çevrilmiş olması gerekir. Ve tabii, bütün bunları okuyacak, Toplum devrimci bir dönüşüme uğratmak isteyen ve bu işin biliminin Marks-Engels-Lenin'in kitaplarında olduğunu sezen, duyan, bilen devrimci insanların varlığı...

«Bu mantıklı silsile her ülkenin devrimci hareketinin genel gidişinin kaba hatlarıyla uyduğu tarih bir silsileyi de yansıtır.

«O halde, Marksizmin klasik eserlerinin başlıcalarının çevrilisinin tamamlanmasına kadar olan dönem, o ülkedeki «Marksizme Hazırlık Dönemi» olarak düşünülebilir.

«Şimdi Türkiye'de 27 Mayıs 1960 sonrasında yayınlanan Marks-Engels-Lenin'e ait klasiklerin başlıcalarının 1969 yılına kadarki yayın tarihlerinin durumunu ele alalım.» (Sosyalist, sayı 78 s. 11)

Sonra bir yayın tarihi, kitap adı, yazarı ve yayınevi belirtilen 18 kitabın bir listesi. Bu listenin 2 paragraflık bir değerlendirmesinden sonra yıllara göre yayınlanan eser sayısını gösterir bir istatistik. Ve değerlendirme :

«Görüldüğü gibi 1966 öncesi yıllarda yalnızca 4 kitap yayınlanmıştır. Marksizm gibi bir derya bu 4 kitapçıya sığar mı? Demek (eski kuşaklar hariç) 27 Mayıs sonrasında 1966 lara gelinceye değin hareket Marksizm'den bihaberdir.»

Nasıl olduysa üstad burada «eski kuşakları» hatırladı da onları «hariç» tutmayı lutfetti!

Peki şu senin masalcı kocakarı mantığına göre : «Marksizmi öğrenmek, hazzetmek» için «Ekonomik Politikası, Tarihi Maddeciliği, Diyalektik maddeciliği açıklayan ve uygulayan temel kitapların, en azından o ülkenin devrimcilerince okunması YANİ YAYINLANMIŞ; ÇEVİRİLMİŞ OLMASI GEREKİR» değil miydi? Bu mantığa göre «eski kuşaklar» neden «marksizmden bihaber» olmuyorlar dersiniz.

Sonra «Marksizm gibi bir derya bu 4 kitapçıya» sığmaz da 16-17 kitapçıya mı sığar?

«Demek Türkiye'li ve 27 Mayıs sonrası devrimci kuşakların Marksizmle ilişkiye geçmesi ve hiç olmazsa temel eserlerini okuyabilmesi 1965-68 yılları arasında olmuştur. Ancak 1968 den sonra Marksizm Leninizm platformunda bir hareket gelişmeye başlar. Türk Solu ve Aydınlik da bu sıra yayına başlarlar. (mantığına göre yayınlanan kitap sayısı oranında marksist-leninist hareket geliştiğine göre, Türk Solu ve Aydınlik'ın çıktığı tarih ile bu tarihten önce yayınlanmış kitap sayısı hatırlansın) Onun içindir ki Türk Solu ve Aydınlik dergilerinde ortaya çıkan MDD cılık hareketi YÖN ve TİP'ten nitelikçe ayrıdır.»

Şimdi burada bir duralım ve şu «nitelikçe» farka bakalım.

Dr. H. Kıvılcımlı usta Türkiye'de sosyalist kuşakları ele alırken YÖN ve onun lideri D. Avcıoğlu'nu hiç ağzına almaz. Yeni Sosyalistler kategorisi içinde M. Belli (MDD) ve M. Ali Aybar'ı (TİP) aynı yer de anar ve böylece onları «nitelikçe ayrı» bulmaz.

Bu konuda ustanın söylediklerini eleştirmizde uzun uzun aktarmıştık. Üstadın buna cevabı : «Gerçekte o kuşaklara ilişkin bölüm hiç de yeniden doğuş teorisiyle çelişmez» ve buna benzer cümleleri beş-on kez tekrarlamak oldu.

Masalcı nincy; dinlemeye devam edelim :

«27 Mayıs öncesinin TKP geleneğinden gelen Marksist-Leninistleri MDD hareketinin ortaya çıkışına; belli başlı klasiklerin yayınının tamamlanışına kadar (Türkiyede neler olmuş da haberimiz olmamış. Bre üstad sırf Lenin'in bütün eserleri 45 cildli bulunuyor, ne zaman tamamladın sen bunların yayını?) bağımsız bir etkiye bulunamamışlardı. Bunun nedeni: M. Belli, R. Fuat, Kıvılcımlı vs. gibi «Eski»lerin, yeniden doğan hareketin yasınra varolmalarına ve çabalarına rağmen ancak hareket bir yankı uyandırabilecek üst konaklara sığmadığında bir siyasî hareket oluşturabilmişlerdir.»

Türkiye'nin yakın geçmişini bilmeyen birisi şu yazılanlardan MDD hareketi denen şeyin M. Belli, R. Fuat dışında ortaya çıkıp gelişmiş ve DR. H. Kıvılcımlı usta ile M. Belli ve R. Fuat'ın aynı kategoriden «eskiler» olduğu kanısına varmaz mı? Sonra «M. Belli, R. Fuat, Kıvılcımlı vs. gibi «Eski»ler deyiminin Kıvılcımlı ustayı utanmazca küçümseyip karalamaya çalışan sapık küçükburjuva kalemlerinden farklı bir yanı var mı?

Ne kadar «ortodoks doktorcu» maskesi takınmaya çalışırsanız çalışın bilincaltınız kendinizi bu şekilde ele veriyor.

Sonra MDD cılığın sığradığı «üst konak» nedir? Ve Türk Solu ya da Aydınlik «YÖN»cülük ve TİP'den sonra gelen nasıl bir «üst konak» tırlar? Türk Solu, TİP bittikten sonra mı çıkmıştır, yoksa yanyana birlikte mi varolmuşlardır?

Onbeşler, Halk İştirakiyyun ve Aydınlik birbirlerini sırayla izlemiş konaklardırlar. Halk İştirakiyyun döneminde Onbeşler düşünce ve davranışı, Aydınlik döneminde ise Halk İştirakiyyun fiilen yokturlar. Her biri birbirinden farklı düşünce ve davranış karakterleri gösterir ve yan yana birlikte varlık göstermezler. Üstadın bir sonraki sayfada hatırlamak zorunda kaldığı gibi YÖN, TİP, Türk Solu ya da Aydınlik ise birinin düşünce ve davranış olarak tükenip arkasından öbürünün gemesi gibi bir sıra izlemiz. 1967 de kapanan YÖN yerine daha sonra «Devrim» aynı çizgide yeniden çıkar ve bugün de belirli bir yayına olmasa da devam eder. 1968 de Aydınlik çıktığında TİP 15 milletvekili ile parlamentodadır ve henüz o bilinen «katastrof»un gerçekleşmesine daha en az 1 yıllık süre vardır.

Kısacası 27 Mayıs sonrası YÖN, TİP, Aydınlik birbirini izleyen «bambaşka bir üst konak» değil, her biri ayrı kategoride sınıf ve zümre eğilimidirler.

Ama size göre «adeta» ile «gerçekte» nasıl aynı şeyler oluyorsa «yeniden doğuş» sonrası «üst konak» lar da aynı şeydir mutlaka. Bunun kanıtı da yine «gerçekte öyledirler» den başka ne olabilir?

Masalcı kocakarı mantığı ile Türkiye Sosyalizm Tarihi ancak böyle çorba edilir. Fakat böylesi çorbalar pişirenin başına dökülmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Kıvılcımlı usta ile öteki eski-yeni kuşakları aynı çorba kazanında karıştırma gayreti, «yankısızlık — canlılar alemindeki ayrı türlerin döllerinin birbirine kısır kalması» benzetmesiyle yine tekrarlanır.

Tarihsel Maddecilik Yayınları ve özellikle «Tarih Devrim Sosyalizm» in yankı bulmaması yalnızca Marks—Engels—Lenin'in kavranmamasına bağlanır.

Peki ya Marks—Engels—Lenin'i sözde kavramış «eskiler» in, uluslararası Marksizm—Leninizm Enstitüleri vb.lerinin yankıları nerede? Yoksa oralarda da mı klasikler yayınlanmadı?

Ama ne olmuş?

«Buna karşılık 3 sene tozlu raflarda, depolarda duran Kıvılcımlı'nın kitapları, hareket o kitaplarda cevap verilen sorunları gündeme koyduğunda, 1970 15—16 Haziran sonrasında birkaç ay içinde tükeniverir» ondan sonra da «doktorcu hareket doğar.»

Ve masal da burada biter:

«Sanırsız tüm bu deliller (!) Devrimci Hareketin 27 Mayıs sonrasında ADETA (abç) yeniden doğuşu olgusunun bir gerçeklik olduğunu kanıtlar»

Biz şimdi «onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine» diyeceğiz ama daha bitmemiş, Fakat biz masalın geri kalan kısmı için sözü fazla uzatmayacağız. Şunları bir daha soracağız üstadlara:

1 — Usta «Sosyalizm ve Sosyalist deyince sırf ve yalnız Bilimsel Sosyalizmi anlıyoruz. Marksizm dışındaki akımların sosyalizmleri ne olursa olsun, Türkiye Sosyalizm Tarihinde bu güne dek sürekli olabilenleri yoktur.» diyor.

Yön'cülüğü marksizm içinde nerede ele alır?

2 — Ustadan aktardığımız ««Şu bizim «Yönizm» adını verebileceğimiz küçükburjuva ütopyasını andıran «Narodnik» çilik görünüşte olsun marksizmle nasıl benzerlik gösterir.

Narodnik'cilik, Rusya'da marksizm öncesi köylü devrimciliğidir. Onbeşler ise teorice kof ve teşkilatça ilkel olmalarına rağmen marksizm platformunda mücadeleye atılmış «Göklere sıçrayan kahramanlık» timsalidirler. Ütopyacıları Narodnikler yahut Yöncüler gibi Küçükburjuva ütopyacılığı değil, proletarya ütopyacılığıdır. Tıpkı Paris Komünarlarınıninki gibi.

Her ütopyacılık aynı şey değildir. Alman Finans—Kapitalinin de ütopyası vardı. Sosyalizmi bin yıl geriye atmak!

Yönizm de, Narodnik'cilik de, ONBEŞLER de ütopyacıdırlar. Peki tarihin hangi çağında, hangi sınıf yahut zümre, tabaka adına ortaya çıkarlar?

Üstad uzun uzun Yöncülük ve Narodnikcilik karşılaştırması yapar. Binbaşı F. Gürcan'ın savunmasını bir YÖN'cülük literatürü gibi göstererek Narodnikcilikle paralellik kurar. Sonra şunu da söyler:

«JönTürk orijinalitesi» nedir? diye soranlara en somut cevabı Fethi Gürcan'ın savunması veriyor» (a.y. s. 12)

İşte bir çorba daha: diyalektiği «hem o, hem o» diyerek herşeyi çorba etmek sanan anlayışın bir örneği.

«Yönizm: «Devletçilik: Kapitalizm Fidelitesi» üzerine bir Küçükburjuva kuruntu fikridir» (a.y. s.12)

Oysa,

«Jön Türk Orijinalitesi»: «.. dün Burjuva Devrimcileri bugün Proletarya Aydınları adıyla anabileceğimiz bir bölüm devrimciler olayı, ...Vurucu Güç» tür. (Dr. H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları s. 255 Derleniş Yayınları) Diyor Usta.

Ama varsın olsun. Önemli olan «kanıtlamak» değil mi?

Onbeşler ile Yöncülük'ün benzerlikleri de sonunda şöyle bir daha «kanıtlanır» :

«Partide Konaklar ve Konuklar'da Kıvılcımlı Onbeşleri şu dört bakımdan özellikle ele alır. Aynı özellikler hemen hemen 27 Mayıs sonrasında Yöncülük'ü için de geçerlidir.

«1 — Onbeşler, TEORİCE KOF'turlar. Aynı (abç) özellik Yönizm için de geçerlidir. Ancak Onbeşler sırf soyut ajitasyonla yetinirken, Yönizmde olumlu somut ajitasyon ve teşhir belirgindir.» (a.y.)

Onbeşler hangi TEORİ'ye bağlıdır? Marksizme mi «Devletçilik»'e mi? Yoksa Marksizm ile «Devletçilik» de mi «AYNI»dır?

«II. Onbeşler TAKTİK bakımından BOŞ tur. Yönizm de bilimsel bir taktiğe dayanmaz. (Bir de danyansaydı!) Darbe denemesi yapar...»

Ne de çok benziyorlar ya!

«III. Onbeşler işçi sınıfı karşısında KAYGISIZDIR. Aynı (abç) kaygısızlık Yönizmde de egemendir. (Yukarda F. Gürcan'ın savunmasında bu kaygısızlık açıkça görülür)»

Evet Onbeşler KAYGISIZDIR. İşçi sınıfının öncü örgütü olmak iddiasına rağmen KAYGISIZDIR.

Ya Yönizmin işçi sınıfına karşı durumu «aynı kaygısızlık» mıdır? Yönizm adı üzerinde «Bir Küçükburjuva Kuruntu Fikri» dir. Bırakalım KAYGI'yı Yönizm'de işçi sınıfının adı bile edilmez. Yöncülüğün ilk çıkışındaki Yön Bildirisini imzalayanların listesi, Yönizmin nasıl kendi maddi temeline dayandığını apaçık gösterir. CHP işçi sınıfı karşısında ne kerte kaygısız ise Yönizm de o kerte kaygısızdır.

«IV. Onbeşlerde TEŞKİLAT YOKTUR, bir çete olmaktan öteye gidemez. Yönizm de Aynı (abç) zaaf- la malüldür» (a.y.)

Onbeşler de olmayan Leninist teşkilat prensip ve pratiğidir. Yönizmin bırakalım Leninist teşkilat prensipleriyle uzaktan yakından ilgisizliğini, herhangi bir örgüt biçimi gösterdiğinden sözedilebilir mi?

Bütün bunlar Bektaşinin abdestsiz namaz kılıp «ben kıldım oldu» demesi gibidir.

Ve işte üstadın «kanitlarından» son bir örnek:

«Bu bölüme çok anlatılan bir rivayet (abç) ile son verelim. Derler ki...» (a.y.) Be üstad, masala, rivayete şimdi çocuklar bile inanmıyorlar.

MEGALOMAN DEMEK «KÜFÜR» MÜDÜR?

Burada üstad yine bir «içerik», «nitelik», «diyalektiği» üzerine döktürmelerle konuya giriyor ve adeti olduğu üzere çok daha uzun laf ediyor.

Biz üstadlara megaloman demekle küfür ediyormuşuz ve de üstaplara göre «...Yüzde yüz doktor raporu ile kesinleşmedikçe hiç kimse için «megaloman» gibi bir tanımlamayı bir politik eleştirinin malzemesi yapmayız, yapmamalıyız» imiş.

Bre üstad, şu kadcark boyunu (siyasî boyunu kastediyoruz) yaşın ve başınla sen tutar, Kıvılcımlıyı «geliştirmek», «onun mirası üzerinde yükselmek», «Yol'u yeniden yazmak» ve bütün bu ve benzeri saçmalamalarıyla «dünyanın kaderini bağlamak» tan ciddi ciddi söz edersen artık senin için «yüzde yüz doktor raporu» aramaya hacet kalır mı?

Şimdi ustanın dediklerine bakalım:

«Ane-şistliğin birinci ve sonuncu maddesi ve

özü: (Otorite düşmanlığı+Otorite megalomanisi) dir. Herşey gibi Anarşistlik de önce objektiftir: yani bizim onu kabullenmiş olmamızla ortadan kalkmaz. Sonra diyalektiktir: yani, hem otorite düşmanlığıdır, hem de otorite megalomanyaklığıdır. Ve bugün Türkiye'nin hemen bütün sosyalistleri anarşizmin bu iki çengeline, ikisine birden takılarak yırtılmakta ve kanamaktadırlar» (A.Y.B.D. s. 7)

Bugün durum dükkünün 5—10 katı daha ağır olumsuzluk göstermektedir. Şimdi usta bu gerçekliği ortaya koymakla bütün sosyalistlere «küfür» mü etti? Yahut onca insan için «doktor raporu» mu çıkarttı? Bu konuyu sizin canınızı sıkırsa da ustanın dedikleriyle bitirelim:

«Sosyalizmin Şefaletinde Osmanlı katırlığı: Yani, Babil çağından kalma Derebeyi artığı küçükburjuva soysuzluğu sosyal temeldir. O bakımdan anadan doğma (megaloman+otorite düşmanlığı) ile savaşmak güçtür. Ama imkansız değildir. Türkiye'nin bugünkü şartları ve yeni kuşağın yönelişi ortamında anarşistliğe son vermek ve sosyalist otorite denilen bilinçli proleter disiplini kurmak ancak örgütcül pratiğe ve gerçek Teori anlayışına dayanmakla gerçekleştirilebilir.» (a.y. s. 8—9)

PARTİ—YUVAR—FRAKSİYON

Üstad bizim eleştirimizin çok kısa olan 1. bölümünü olduğu gibi yazısının başına aktardıktan ve burada «küfür», «hakaret» saydığı megaloman deyimi üzerine uzun döktürmelerden sonra nihayet me selenin ozune gelir. Bu özün ise daha önceki bölümlerde defalarca gösterdiğimiz gibi kendi içinde yırtınıp tepinen saçmalıklar olduğu bir daha ortaya çıkar.

YVP'nin parçalanış kongresi öncesi tartışmalarında her yeni kıvırtmada başvurulmuş bir «zaman yokluğu» bahanesi vardı. O zamanlar «yaklaşan devrim» ve «hazırlık» için üstadlar çok aceleciydi! Ve bu «zaman yokluğu» bahanesi bütün açığa çıkan saçmalıkları örtbas etmek için her zaman ileri sürülen bir hazır kuvvetti. Şimdi üstad aynı teraneyi bize karşı şöyle tekrarlıyor:

«VP'nin kongre sonrası çizgisinin, ilk sistematik anlatımı olan Rapor'un en az işlenmiş, konulara hemen şöyle değinilerek geçilmiş; ve kimi kavram karışıklıklarının nisbeten sürdüğü bölümleri, özellikle «Örgüt Sapıtması» ve «Son Söz» başlığını taşıyan son iki bölümdür. Bunun başlıca nedeni Zaman Yokluğudur. (altını yazar çizmiş) Söyle ki: Raporu hazırlayanlar, tam bu bölüme geldiklerinde «Maraş Katliamı» olmuş ve peşinden Sıkıyönetim ilan edilmiştir. Olayların birden hızlanan bu akışında Rapor'u hazırlayanlar, yeni durumda Rapor'un yayınlanabilmesi ve tartışılabilmesi olanaklarının bile ortadan kalkabileceğini hesaba katarak o zamana kadar yazılmış bölümlerin bile belli bir perspektif verebileceğini düşünerek, biraz aceleye gelse de raporu tamamlamayı hedeflemişlerdir. Son bölümlerin geniş bir tartışmasını, ortak bir redaksiyonunu bile yapamamışlardır. Başlıca amaç: hiç olmazsa sonradan gelecekler için bir tutamak noktası sağlamak; bir «kuğu çığlığı» çıkarabilmek olmuştur.

«Böyle bir davranışın sonucu olarak, son iki bölümde, da olsa bazı sorunların birbirine karıştırıldığı görülür» (Sosyalist sayı: 79 s. 9)

Yazının aynı sayfadaki devamında ise aynen şu paragraf vardır:

«Evet, burjuva sosyalist bir partiye parti demeyip, yuvar demek bir kavram ve kafa karışıklığına yol açmaktadır. Ama bizim amacımız (abç) da biraz kafaları karıştırmaktı. Yani illellik ve reformizm arasındaki kopmaz bağa dikkati çekmekti. (a.y. s.9)

«Rapor» un «örgüt sapıtması» konusu ile ilgili olarak aynı yazıda amaçlarını okuduk. Bizce bu her iki amaç'ta gerçek amacı gizleme gayreti için laf cambazlığıdır. Gerçek amaç neydi? Bunu ilerde açıklayacağız. Ama şurada ikinci paragraftaki amacın («kafaları karıştırmak») YVP üyeleri için gerçekleşmiş olduğunu şu an için söyleyebiliriz.

Şimdi başa dönelim ve üstadın yeni «Örgüt» teorisinin temellerini kendi yazdıklarından izleyelim:

«Yazının başında aktardığımız uzun eleştiride (bizim eleştirimiz kastediliyor) sözü edilen konu nedir? Bunun belirlenmesi epeyce önem taşımaktadır. Sözü edilen konu: ÖRGÜTLENME POLİTİKASI ile ilgilidir. ÖRGÜT PRENSİPLERİ ile doğrudan ilgili değildir.

«Bu ayırım ilk bakışta garip gelebilir. Ancak —biraz sonra kanıtlamaya çalışacağımız gibi— yapılması son derece gerekli bir ayırımdır. Komisyon Raporunda bu ayırım; ÖRGÜT ve ÖRGÜTLENME kavramlarına özel işlevler yüklenerek; aralarına bir sınır çekilerek yapılmaya çalışılır. Ama daha ayırımı yapılmaya çalışırken bile yine karışıklıklara yol açılır.» (Kıvılcım sayı: 34 s. 187)

«Örgüt prensipleri» ve «Örgütlenme politikası»

dan» anladığını anlatıyor. Biraz uzun oluyor ama biz yine de kendi dillerinden aktaralım:

«ÖRGÜT PRENSİPLERİ» deyince: Bir Proletarya Partisinin uyması gereken başlıca prensipleri anlıyoruz» (Ustanın «ANARŞİSTLİKTE SAVAŞTA: ÖRGÜT» başlığı altında saydığı «Sosyalist örgüt pratiği», «organ», «disiplin» konularında özetlediği ve «bu en ilkel prensipler» dediği konular kastediliyor olsa gerek. A. Mavi)

«ÖRGÜTLENME POLİTİKASI» deyince: İster bir parti, ister bir hareket olsun, program ve taktiğine doğrudan bağlı olarak önüne koyduğu örgütsel görevleri, politik görevleri anlıyoruz. Bir parti pekala doğru örgüt prensiplerine göre örgütlenmesine rağmen, program ve taktiğinde reformist olabilir»

Şimdi burada bir duralım. Acaba üstadın dediği gibi «olabilir» mi? Devrimci bir işçi sınıfı partisinin tüzüğünü, yani örgüt prensiplerini belirleyen nedir? Üstad Kıvılcımlı'dan yaptığı şu alıntıyı unutuverir burada:

«Bizim bildiğimiz bir partinin önce programı açıkça konur. Sonra o programın prensiplerine göre partinin tüzüğü yaratılır.» (H. Kıvılcımlı, Uyarmak için Uyanmalı...)

Konu proletarya partisinin program ve tüzüğü ise ustaların bununla ilgili metod ve prensipleri budur. Başka türlü sizce mümkün «olabilir» ama proletarya sosyalizminde mümkün olamaz.

Devam ediyor üstad:

«Ve bu reformist Program ve taktik o partinin örgütlenme politikasına —öne koyduğu görevler nedeniyle— muhakkak yansır. Bunun örneği —ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte söylenmesi; gerekir ki— tüm dünyaya yayılmış «Komünist ve İşçi Partileri» dir.»

İşte tam da aslına uygun megaloman saçmalaması buna denir. Bunu yazının biraz ilerisinde «ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte» dediğini falan da unutarak daha açık ve kesin bir şekilde şöyle örnekler:

«Günümüzden bir örnek verelim. Bütün dünya ülkelerinde «Komünist ve İşçi» Partilerinin tüzükleri; örgüt prensipleri incelenirse, çoğunun Demokratik Merkezîyetçilik prensiplerine göre; organ dışında üye olmadan; Program, Taktik ve Örgüt prensiplerinde anlaşmışları birleştirdiği; yani Lenin'in örgüt prensiplerine göre örgütlendiği görülür. Ama buna karşılık, hepsinin Programları Reformisttir, Taktikleri de aynı reformist programa göre oportünisttir. Yani Devrimcilerle değil; burjuva reformistlerle (Sosyal Demokratlarla) ittifakı öngörürler. Bu oportünizm, onların örgütlenme politikalarında özellikle «Kıvılcım Partisi» anlayışlarında yansır. Onlar Parti görünümüne rağmen; ilkel görevlerle belirlendikleri için, özünde YUVAR'dırlar» (Sosyalist sayı 79 s. 9) Görüldüğü gibi üstad devrim yapmış, yapmamış, şu ülke bu ülke diye hiç bir ayırım yapmıyor. «Hepsinin programları reformisttir» deyip çıkıyor. Ve hepsi için kestirip atıyor: «Özünde yuvardırlar». Yalnız burada bir unutkanlık olacak her halde: YVP (1979) hariç demeliydi.

Bizim şu yukarıya aktardığımız paragrafın sonunda söylediğimiz üstadın iddiasını kendi boyutuna indirgemek oldu. Bununla ilgili söylenecek başka bir söz olacaksa herhalde «Allah muvaffak etsin» yahut «Allah akıl versin» olabilir.

Şimdi konunun asıl özüne gelelim: «Örgüt sapıtması» bölümündeki «Çünkü Vatan Partisi bir parti görünümündedir, ama özde bir YUVAR yapısına sahiptir» sözüne.

Üstad burada «VP bir parti değil, bir YUVAR-DİR» biçiminde açık ve net konuşsa ne olurdu? İşte bütün düğüm buradadır. Böyle söylenmiş olsaydı YVP Kongresinde Proletarya Partisinin örgütlenmesi: «Yuvarcıklar (Mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur. Dünyanın her başarılı devrimci çelik çekirdeği, yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50 yıl sonra olsun Türkiye'de Yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, Proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur ve olamazdır.» (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! s. 28) diyen biri çıkabilir ve bütün demagojiler yerle bir olabilir. Buna rağmen megalomanide ısrar edenlerin ardından gidecek sadık müritler tükenmez ancak, demagojilerin etkisi iyice zayıflardı. İşte bunun için o «Yuvar yapısına sahiptir» kaypaklığı gerekli görüldü.

Üstad şimdi o «Yuvar yapısına sahip» partiyi, dünyada eşi benzeri bulunmaz bir tane saydığı (böyle açık açık söylemedi, fakat daha önce söylediğimiz gibi iddialarını kendi boyutlarına indirgeyince bu çıkar) Proletarya Partisi yaptı. Artık iş o minareye kılıf uydurmaya kaldı:

«Devrimci Derleniş (ve hemen hemen tüm kendine sosyalist diyenler) «Yuvar» deyince küçük gurupları anlamaktadır. Partinin bu küçük gurupların

birleşmesinden doğacağını düşünmektedir. Onlar için bir yuvar veya bir partinin çalışmasının niteliği bakımından bir fark düşünülmemektedir. Yuvar olmak? onların anlayışında nicel bir küçüklüktür.» (a.y. s. 9)

İşte üstadlardan dinlemeye alışık olduğumuz eski tip demagojilerden birisi daha. Kongrede hiçbir gerekçe göstermeden (nasıl gerekçelendirsinler ki, adamlar reorganizasyon yapıyorlar. D. Derleniş eleştirilerinin tüm konusu da parti ve reorganizasyon) reddettikleri demagojiler de aynen yukarda yapılan alıntıdaki gibiydi.

Üstad acaba Devrimci Derleniş'in Yuvar hakkındaki anlayışı üzerine yukardaki kanaatine nereden varıyor? Lenin ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın yuvar'dan anladığı ile Devrimci Derleniş'in Yuvar'dan anladığı farklı şeyler midir? Farklı ise fark nerede ortaya çıkmıştır. Devrimci Derleniş'in Yuvar'ı senin aktardığın gibi anladığını gösterecek kanıtların var mı?

Bu soruları boşuna sorduğumuzu, daha önceleri D. Derleniş eleştirilerine karşı bir çok kez yaptığınız susuşa getirme yoluna gireceğinizi biliyoruz. Fakat belki de «Gerçekte, o kuşaklara ilişkin bölüm hiç de yeniden doğuş teorisiyle çelişmez.» vecizesi benzeri «Gerçekte, D. Derleniş yuvar deyince küçük gurupları anlamaktadır» yollu bir «kanıt» daha iler sürersiniz.

Devrimci Derleniş «yuvar» deyince neyi anlamış onu anladık! Kendileri neyi anlamış onu da dinleyip sözümüzü bağlayalım:

«Kıvılcım'da ise, «Parti» ye özel bir anlam yüklenmekte; Proletarya Partisi: Devrimci bir Proletarya Partisi anlamında kullanılmaktadır. Yine buna bağlı olarak «Yuvar»a da özel bir anlam yüklenmekte; burjuva sosyalist parti; reformist parti anlamında kullanılmaktadır.» (Sosyalist, sayı 79 s. 9)

Keyf senin, istediğin anlamı yüklersin! «Beğenmeyen, beğenmenin» çekersin bir «Hodri meydan!» ortalık dümdüz olur.

A. Mavi

derleniş yayınevi

HİKMET KIVILCIMLI

KİM SUÇLAMIS?

- TÜRKÇE'NİN ÜREME YOLLARI ve «dil devrimciliğimiz»

ÇIKTI

- 1 — Oportünizm Nedir? Halk Savaşının İlkeleri Devrim Zorlaması Demokratik Zorlama (Üç kitap birarada) 50 TL.
- 2 — TARİH TEZİ 25 TL.
- 3 — Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi 25 TL.
- 4 — Emperyalizm Geberen Kapitalizm 20 TL.
- 5 — Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler 10 TL.
- 6 — Eyüp Konuşması 10 TL.
- 7 — Türkçenin Üreme Yolları ve «Dil Devrimciliğimiz» 15 TL.
- 8 — Kim suçlamış? 50 TL.

250 TL. ve daha yukarı isteklerde % 25 indirimli, ödemeli gönderilir.

İsteme Adresi : İbrahim Müteferrika Sok.

Fazilet Han No 4/111 Ulus/ANKARA

Dr. H. Kivılcımlı, 8 yıl önce, 11 Ekim 1971 de öldü.

O, Türkiye topraklarının yetiştirdiği en büyük devrimciydi. Bugün, onun ölümünden sekiz yıl sonra onu anarken, Türkiyeli sosyalistler olarak, karşısında başımızın dik, alınımızın ak olduğunu söyleyemiyoruz. 50 yıllık sosyalist bir ömrün her anını işçi sınıfının da vasına adanmış, bir gün olsun yılgınlık veya korku nedir bilmemiş bir devrimciyi saygıyla anmak, lafla olacak iş değildir.

Dr. H. Kivılcımlının teorisi ve pratiği denince Türkiyeli devrimcilerin pek çoğu burun kıvrıverirler. Oysa hemen hiç biri de Türkiye devrimci geçmişiyle veya Dr. H. Kivılcımlıyla uzaktan yakından tanışık değildir. Amacımız, Dr. Hikmet Kivılcımlı çevresinde bir kişi tapınca oluşturmak değil.. Yetmiş yaşına gelmiş, biri kanser, diğeri askeri mahkeme, bir diğeri «ihanet sosyalizmi» sahte TKP tarafından verilme istenen üç ayrı idam talebi boynunda, hem kapitalist, hem sosyalist sınırlardan püskürtülen bir Eneski Sosyaliste acınma duyguları uyandırma hiç değil.. Yedibin yıllık antika, iki yüzyıllık antika - modern karması sömürü ve zulmün inlettği Türkiye insanının çilesi bitsin istiyoruz. Devrimci ortamımızın hergün bin paryaça bölünüşü, Finans Kapitalin en kanlı saldırıları karşısında toy devrimcilerimizin ithal malı strateji-taktik taklitlerinin uzaklarımıza itelediği Türkiye işçi sınıfının ve üretici yığınların şaşkınlığı, panik ve bozgun havası yetsin diyoruz. Sınıfın ve yığınların davaya kazanılması isteniyorsa (ki, bu devrimci mücadelenin kazanılmak istenmesi demektir) kendi ülkemiz, kendi insanımız üzerine kafa yormak zorundayız. Dr. H. Kivılcımlının Osmanlı - Türkiye tarihi üzerine eğilmiş onlarca yıllık emek ürünlerini devrimci bir anlayışla değerlendirmek, eleştirmek zorundayız. Onun tezleri yanlışsa neden ve nasıl yanlıştır? Dr. H. Kivılcımlıya «revizyonist» damgasını vuran bir ağız önce bunun hesabını vermelidir. Olayların diline vurularak, Marksizmin temel prensipleri ışığında mahkûm edilemeyen bir tez ne «revizyonist», ne de «oportunist» olabilir...

Dr. H. Kivılcımlı adı ve o adın çevresinde birikmiş araştırma ve önermeler, ne kadar görmezden gelinirse gelsin Türkiyenin birincil meselesidir. Çünkü, orada Türkiye insanının, Türkiye toprağının özellikleri, devrimci mücadelenin strateji - taktik planı yatmaktadır. Devrimci ortamın kaosuna son verebilmenin, sınıfa ve yığınlara varabilmenin aydınlık yolu orada parlamaktadır.

O, bugün piyasayı doldurmuş, köşe - bucakta kulak ve kuyrukları titreyip duran «devrimci dükkân» sahibi şeflerin yapamadığını yapmış bir insandır. Daha çocuk denecek yaşta koştuğu Anadolu'da emperyalist uşağı işgalcilerle kurşun sıkarak bileğinin hakkına «Köyceğiz Kuvayı-ı Milliye Komutanı» olurken, 1929'da «komünist faaliyet» gerekçesiyle dört buçuk yıl hapis cezasını bildiren mahkemeye «dör buçuk yıl kızıl bir profesör olmak için yeter de artar bile» derken hangi rotayı izleyeceğini ilan ediyordu. Genç yaşta gizli Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesine gençlik sorumlusu olarak katılıyor ve TKP içinde 40 yıl sürecek bir kavganın en önünde yerini alıyordu.

Ancak, 7000 yıllık antika medeniyet artığı küçükburjuva ortamın getirdiği provokasyonlar, parçalanmalar ve objektif şartların ağır basması sonucu kendiliğinden sınıf hareketlerinin çok cılız kaldığı bu 40 yıllık partili hayat, parlak pratik sonuçlarla taçlandırılmıyordu..

Hikmet Kivılcımlı

1930 larda yazdığı «YOL» adlı çalışmayla TKP hareketinin özeleştirisini yapıyor, partiye yol gösteriyordu. Legaliteyi İstismar adlı bölümünde TKP'nin en büyük eksiğinin legal şartlardan yararlanmadaki yeteneksizliği olduğunu vurguluyor, objektif (sınıf) ve subjektif (parti) etkenlerinin analizini yaparak legalite de yürünecek yol için ışık tutuyordu.

«1930 yılına dek Türkiyede geçirdiğim ilk on yıllık Marksist - Leninist pratik ve teori savaşına dayanarak, 40 yıl önce «YOL» adı altında bir seri yerli orijinal araştırmalar yapmıştım. Burada her biri ayrı kitaplar halinde İdeoloji, Sosyal Gelişim, Parti Tarihi, Strateji planında : Burjuvazi, Proletarya, Köylü ve Milliyet ve Taktik problemleri ayrıntı ve eleştirileriyle ele alınıyordu.»

«Bunu o zaman içinde bulunduğum Santral Komiteye bir tartışma platformu olur umu duyla verdim.. Üstüste tevkifler, mahkemeler ve en sonunda 1939 Donanma Davasında «askeri isyana tahrikten» 15 yıla mahkûm edilişim, ideolojik tartışma özlemimi kursağimde bıraktı. Sezdime göre, Santral Komiteye sunduğum araştırmalar yok edildi. Ve bizim devrimciler, 1920 ve 1930 larda olduğu gibi 1940 larda ve daha sonraları dahi, tam 1940'ların «Primitivizm» adını taktığı «müjgin cıkmaklı tüfekte muharebeye girmesi» biçiminde «kafasız işgüzarlık» (Stalin) larına kapılıp gittiler.» (Dr. H. Kivılcımlı - Kim Suçlamış. s : 44)

Gene YOL adlı çalışmanın bir bölümü olan İhtiyat Kuvvet : Milliyet (Şark) ile Kürdistan Milli Kurtuluşuna yol gösteriyordu.

1935 lerde, Marksizm Bibliyoteği serisinde Lenin'i, Marks'ı, Engels'i Türkçeye kazandırıyor,kendi orijinal araştırmalarını yayınlıyordu... Dr. H. Kivılcımlıya «idealist», «revizyonist» diye havlayan yerden bitme megaloman beberuhiler daha analarının karnına düşmemişken Dr. H. Kivılcımlı günümüzde tamamı Türkçeye çevrilmemiş birçok eser 50 yıl öncesi Türkçeleştiriyor, Marks - Engels, Lenin'i en derinliğine etüd ediyor, İslamiyetten başlayarak günümüze kadar toplum orijinalitemizi tarihleştiriyordu.

Marksizm Bibliyoteği burjuvazinin saldırısına uğrayınca 1936 yılı Emekçi Kütüphanesi yayınları geliyor. Karl Marksın Kapitali, Engels ve Lenin'in eserleri Türkçeye çevriliyordu.

Vatan Partisi Yayınları, Vatandaş Gazetesi, Tarihsel Maddecilik Yayınları, Sosyalist gazeteleri ve daha birçok değişik ad ve yayınevinde basılmış onlarca teorik eser birbirini izledi...

1920'lerden başlayarak 1971 güzü ölüm gününe kadar durmak bilmeyen bir solukla Dr. H. Kivılcımlı araştırır, çevirir, yazar... Sıradan işçi vatandaşın kolaylıkla anlayabileceği şekilde Marksist prensipleri sıralayan «Kısa Marksizm Düşünüşü», «Genel Olanak Sosyal Sınıflar ve Partiler», «Üretim Nedir» gibi eserlerden, Marks - Engelsin zaman ve olanakça uzanamadıkları antika tarihi Marksizm kazandıran «Tarih - Devrim - Sosyalizm», «Toplum Biçimlerinin Gelişimi» gibi eserlere değin sıralanan onlarca teorik hazine ardarda gelir.

Dr. H. Kivılcımlıyı yalnızca «değerli bir araştırmacı» olarak görüp onun pratik kavgasını gözardı eden veya etmeye çalışanlar vardır. Dr. Hikmet gibi bir devrimcinin «teori pratiksiz, pratik de teorisiz olmaz» prensibini atlayabileceğine, yutabileceğine iddiacı beylerin kendileri de inanmaz aslında...

Bir anlık yaşam süresini bile boş geçirmemiş, «ahbap çavuş meclisi»nden, alkollü masturbasyon masalarından ömür boyu uzak kalmış Dr. Hikmet, bir yandan teori ile haşır neşirken bir yandan da pratik kavganın en önünde olmaktan geri durmamıştır. Birinci Kuvayimilliyeye savaşında elde silah dağa koşarken başlayan bitmeyen kavga, partinin gençlik sorumlusu olarak, işçi gruplarının örgütleyicisi olarak, Finans - Kapital Tefeci - Bezirgan ittifakının Amerikan dolarına kescek kurban aradığı azgın gericilik yıllarında patlayan Vatan Partisi legalitesinin lideri olarak sürmüş, kanser kanamalarının hasta yatağına kadar uzanmıştır.

«Dr. H. Kivılcımlı madem bu kadar güçlü bir teori ve pratik adamıydı, neden devrim yapamadı, neden güçlü bir örgüt yaratamadı?» sorusu takılır durur bazı kafalara... Dr. Hikmet Türkiyede Sosyal Devrimi başaramadı, başaramazdı da.. Toplumu çevreleyen üretim ilişkilerinin niteliği, üretici güçlerin gelişim seviyesi belli bir diyalektik momente fırlamadan, ancak yığınları kavradığında maddi bir güç haline gelen, onun dışında bir ölçüde bir üstyapı kurumu olabilen ideoloji de yeterli olgunluğa erişemez. Kapitalizmden binlerce yıl önce yaşamış Aristoteles kişi, ne denli zeki ve yetenekli bir kişi olursa olsun yaşadığı çağda kapitalist üretim ilişkileri üzerine söz söyleyemez. Söylese de yaptığı iş bilim değil «kehanet» olur. Devrim de kişilerin çabasıyla değil, objektif ve subjektif şartların olgunlaşmasıyla mümkün olur. Marks - Engels, dehaları ve yetenekleri en azından sosyalistler tarafından tartışma götürmez bir şekilde kabul edilmiş bu kişiler, ne denli büyük dahi veya yetenekli kişiler olurlarsa olsunlar, 20. yüzyılın başlarındaki Çarlık Rusyası şartları olgunlaşmadan teorisini kurdukları sosyal devrimi başaramazdılar, başaramadılar. Marks-Engelsi devrim yapamamakla suçlayanlar varsa, aynı suçlamayı Türkiyede devrim yapamadığı için Dr. Hikmet'e karşı da kullanabilirler. Böyle bir «hak»ka itirazımız yoktur.

1960'lara gelinceye değin objektif toplumsal gelişmenin bir sonucu olarak, sosyalistlerin parmakla sayıldığı, kendiliğinden sınıf ve yığın hareketinin yok denecek kadar az olduğu bir ülkede, Türkiyede devrim yapamadığı için Dr. Hikmet'i eleştirecek bir kişi, olsa olsa tarihi kişilere yaptıran bir burjuva veya küçükburjuva düşünürü olabilir.

«Dr. H. Kivılcımlı neden güçlü bir örgüt oluşturamadı?» sorusuna cevap bulmak isteyenler 1960 öncesi 40 yıllık gizli ve kahrılı mücadele boyunca dönemlikleri, hainlikleri, en azından kişicil zayıflıkları nedeniyle partiden atılmış kişilerin, bugün 40 yıllık o zorlu mücadelenin gerçek sahipliğine oturmuş görünen, «TKP» diye geçinen bir «örgüt»ün başında poz satabildiklerini düşünsünler. Dr. Hikmet'in «7.000 yıllık antika küçükburjuva ortamımız» sözü, söz olarak okunup geçilmediyse bu gerçeklik anlaşılır olabilir... Korkaklıkları,

Dr. H. Kivılcımlı neden güçlü bir örgüt oluşturamadı?» sorusuna cevap bulmak isteyenler 1960 öncesi 40 yıllık gizli ve kahrılı mücadele boyunca dönemlikleri, hainlikleri, en azından kişicil zayıflıkları nedeniyle partiden atılmış kişilerin, bugün 40 yıllık o zorlu mücadelenin gerçek sahipliğine oturmuş görünen, «TKP» diye geçinen bir «örgüt»ün başında poz satabildiklerini düşünsünler. Dr. Hikmet'in «7.000 yıllık antika küçükburjuva ortamımız» sözü, söz olarak okunup geçilmediyse bu gerçeklik anlaşılır olabilir... Korkaklıkları,

hainli'nin Anısına

hainlikleri, çarşaf çarşaf belgeli bile olsa insanlarımız «kahraman» postuna bürünebilir veya korkaklık, hainlik veya kariyeristlikleri güneş kadar balçıkla sıvanamayacak kertede ortada olan insanların tekkesine kul yazılabilirler.. Bu sözlerle Türkiye insanına, devrimcilerine inanç duymadığımız anlaşılmasın. Ancak sosyalist hareket, işçi sınıfı ve yoksul üretmen yığınlar içinde kök salmadıkça küçükburjuva hastalıklarımızın da şifa bulamayacağı açık gerçekliktir.

«Zaman zaman «Yanardağ bacasından patlayan» ama eniküçükburjuvaca parçalanışlar yüzünden başarı kazanamayan bir ülkedeki dramatik durum» (Dr. H. K. Brejnev'e Mektup - Kim Suçlamış? s. 160) bizim durumumuzdur. Bugün Türkiye'nin en sosyetik mahallesinden en ücra dağ köyüne kadar her yerde «ben devrimciyim» diyen insanlarımız var. Niye Finans - Kapital saldırıları karşısında paramparça, darmadağın veya «çaresiziz»? 1960 öncesi bir avuç aydın çevresini aşamayan sosyalistlerimiz bugün onbinler hatta yüzbinlerle ifade edilebilir.. Bu, bir ölçüde toplumsal gelişmenin, sınıf çelişkilerinin artmasının bir sonucudur. Dün bir avuç insanın yapamadığını bugün onbinler yapıyor muyuz?. Birbirimize kurşun sıkmaktan, küfür etmekten vakit bulup örgüt sorununu bile tartışmıyoruz. Bırakalım devrim için hazırlanmayı bir avuçluk Finans - Kapital zümresinin saldırıları karşısında düzenlice çekilmeyi bile beceremiyoruz.

Dağınıklık ve şaşkınlığı yalnızca Finans-Kapital provokasyonlarıyla açıklayamayız. İliklerimize kadar işlemiş antika küçükburjuva eğilimlerimizdir, bizi «çete» olmaktan ileri götürmeyen, işçi sınıfı partisi içinde tüm ezilen yığınlarla birlikte bir yıkılmaz kale olmaktan alıkoyan...

Dr. H. Kivılcımlı, 40 yıl başında yürüdüğü gerçek Türkiye Komünist Partisi'ni kitleleri yöneten bir parti yapamadı. Yolunu, şeklini bilemediğinden mi? Tam tersine, bugün devrimciler onbinlerle sayılıyorken bile beceremediğimiz, bilemediğimiz sınıfı ve yığınları kavrama eylemi için 1930'da TKP'ne LEGALİTEYİ İSTİSMAR adlı kitabında yapılacak işi «görünen köy» kadar açık ve basitçe gösterir :

«TKP'nin adeta iç güdüsüyle bulduğu ve yılmaz bir inançla tuttuğu bu «işaa»ı yayıp tanıtmaya, komünizmi açığa vurma parolası, şimdiye kadar hep tek ayaklı, tek kanatlı kaldı. Biz «işaa» dedikçe mütemadiyen ve sırf gizli beyannamecilik üstünde durduk. Şüphesiz bu işin temeli. Fakat sırf illegal iş, komünist hareketinin ve teşkilatının, tekrar edelim, bir kolu bir kanadı, bir ayağıdır. Ve biz taktiğimizde tek ayaklı, tek kollu, tek kanatlı kaldığımız için ve kaldığımız müddetçe, bütün tek taraflı işlerde olduğu gibi : topalladık, çolak kaldık ve uçamadık.. İçimizde duyduğumuz ihtilal hamesinin geniş kitleci hızıyla uçamadık! Hatta kısır, piç bir burjuvazinin milli sermaye avortonu Kemalist faşizmi bu ülkede kendisini bizden çok tanıtmanın yolunu buldu da, biz o yolda, tekerleklerini kaybetmiş yüzbin beygir kuvvetinde bir tayyare motoru gibi, tozu dumana katarak pervane salladık durduk.»

«Türk burjuvazisinin bizi en müthiş illegalite işine mecbur edişindeki o büyük, o bü-

tün faziletleri hiçbir vakit unutmamakla beraber, biraz da kendi pısrıklığına hüküm verdirecek olan bu legal iş yönelişindeki yoksulluk rezaletini bir dakika bile gündemimizden uzak edemeyecek derecede hadiselerden ders almış bulunuyoruz.» (Dr. H. Kivılcımlı, Taktik Ana Halkası : Legaliteyi İstismar, 1930-Yol Yayınları, 1979, S : 9-10)

TKP, bazılarının düşündüğü gibi «illegalite oyunu» oynayan bir aydınlar kulübü değildi. 1930'da yazılmış bir tek kitap bile Dr. H. Kivılcımlının sözlerinde cisimleşmiş sınıfı ve yığınları kavrama potansiyelinin varlığına, gidilecek yolun o zamandan aydınlanışına işarettir. Ama Türkiye'de objektif (sınıf ve yığınlar) ile subjektif (parti ve kadrolar)ın durumu yolun ne kadar yürünebileceğini belirlemiş patlama şeklinde çıkışlar gerçekleşmemiştir.

Ağır basan objektif şartların yanında subjektif yani parti ve kadroları açısından da gelişmede önemli rol oynamış olaylar vardır. Dr. H. Kivılcımlının 22 yıl yarı derebeyi faşizmin zindanlarında kalışı, yöneticisi olduğu halde parti içinde Dr.'a karşı alttan alta kaynatılan cadı kazanı (1951 de Dr. H. Kivılcımlının örgüt dışına düşürülmek istenmesi en açık örneğidir), sosyalistlerimizi de büyülemiş tanzimat kafasının bir ürünü olarak ülke orijinalitesine eğilmek yerine Avrupadan kopyeler aşırma eğilimleri partinin güdük kalışında önemli olmuşlardır.

«En küçükburjuvaca parçalanışlar» günümüz Türkiye'sinde nasıl devrimcilerimizi Finans Kapital saldırıları karşısında darmadağın, sınıftan ve yığınlardan kopuk bir duruma iteliyorsa, 40 yıllık gerçek TKP tarihi de sayısız provakasyon, parçalanma ve ihanetle sekteye uğratılmıştır. Meselemiz TKP iyi miydi kötü mü?. gibi bir soruya cevap vermek değil.. Her olayı ve eşyayı incelerken kullanacağımız diyalektik maddeci metotla iyi veya kötü notlar vermeyi değil, hayatımıza, mücadelemize yön verirken kullanmak zorunda kalacağımız kanun ve prensipleri ayırtlamayı becerebilmeliyiz. TKP mücadele tarihinden, günümüzdeki mücadelede kullanmak zorunda kaldığımız veya kalacağımız yüzlerce teorik ve pratik tecrübe edinebiliriz. İlegal çalışma şartlarının, yeterli olmasa da zaman zaman siyasi iktidarlara rahatsız etmiş legal çıkışların bize vereceği çok dersler vardır. Herşeyden de öte Dr. H. Kivılcımlının onlarca teorik eserinde somutlaşmış Türkiye Orijinalitesi ve Antika Tarih'le ilgili araştırmalar, önermeler, örgütlenme ve program şemaları, o mücadeleden bugüne miras kalan birer hazinedirler. O hazineyi kullanmayı becerebilmeliyiz. Devrimci mücadelenin Türkiye'de izleyeceği yolu, strateji, taktiklerini, parolalarını, Marks-Engels, Lenini «Hafız»ca ezberleyerek öğreneceklerir sananlar yanılıyorlar, yanıldıklarını hergün de görüyor, yaşıyoruz. Devrimci ortamımızın dağınıklığına son verecek, devrimcilerimizle üretici yığınlar arasındaki duvarları yıkacak silahlar Dr. H. Kivılcımlının eserlerindedirler. O silahlar olmadan ne Türkiye insanını tanıyabiliriz, ne devrimci teoriyi işçi sınıfımıza aktarabiliriz, ne de dağınıklıktan kurtulabiliriz. Neden mi? Bu

sorunun cevabını proleter namusluluğuyla öğrenmek isteyen her kişinin ilk yapacağı iş, kafasında önceden yer etmiş her türlü önyargıyı bir kenara itip objektif bir gözle Dr. H. Kivılcımlının eserlerini okumaktır.

«KAHRAMANLAR» VE Dr. HİKMET'e SAYGI

«Hepsi mi «polis» bunların? Bir sen mi kalmışsın? Bu soru, hele sonuncusu, kanser ağrısı gibi canımı yakıyor. 50 yılın bilançosunda bir ben mi artıym, varım?... İnsan kendi kendisinin paranoid olmasından kuşulanıyor. Yeni kuşaklar, gözümün içine bakarak soruyor: Senden başka adam yok mu?»

«Bu soruya karşılık verirken, suçlu ben imişim gibi geliyor. Ben çevremde gelen geçenleri hangi kutsal gücümle «mükemmel İnsan» yapabilirdim? Ancak kendime gücüm yetirdi. Tüm eksiklerim ile kıyasıya savaştım. Bu savaş aleyhime sonuçlandı. Ben kusurlarımı nişangah yaptım. Herkes kendi suçunu unutturmak için, elbirliği ile beni nişangaha çevirmiş. Haberim yok 50 yıl sonra farkına varıyorum.» (Kivılcımlı - Yol Anıları - 9/8/1971 Pazartesi Kim Suçlamış, S : 146)

Ölmeden önceki anılarında böyle diyor Dr. H. Kivılcımlı.. Elbette bir Dr. H. Kivılcımlı kalmadı «geriye»... Proletaryanın mücadelesinde sessiz sedasız çöküp giden neferler, proleter namusunu herşeye rağmen yitirmeyenler de vardı... Ama ne o adsız neferler, ne de 50 yıllık mücadelenin en diri, en güçlü neferi Dr. H. Kivılcımlı, şarlatan olmadıklarından «KAHRAMAN» da olmadılar. Küçükburjuva ortamımızın, burjuva sosyalizminin kaçaklar, hainler ve kişiliksizlerden 1960'dan sonra zorlattığı sahte TKP'nin şarlatanları KAHRAMAN ilan edildiler. 1929 mahkemesinde «Beni partiden Dr. H. Kivılcımlı attırdı, kendisi parti Merkez Komitesi üyesidir» diyerek partiyi ve Dr. H. Kivılcımlıyı burjuvaziye ihbar eden, tüm işkencelerin Dr.'a yönelmesine sebep olan İsmail Bilen, veyc nam-ı diğer, Laz İsmail, bugün bir «Kahraman»dır. Hergün gömlek ve kadın değiştirir gibi politika değiştiren, dara düştüğünde burjuvazinin himmetine sığınan, «Troçkist» olduğu için partiden atılmış, İncil'den aldığı satırlarla politika cüceliğinden «Mavi Gözlü Dev» şairliği ne terfi etmiş Nazım Hikmet Ran, «parti kahramanı»dır. 1951'de tam 173 sayfa ifade vererek 167 kişiyi mahkûm ettiren Zeki Baştınar (Nam-ı diğer, Yakup Demir)), parti kahramanıdır. Ve bu «kahramanlar»dan «kahraman»larla aynı soy, aynı boydan gelen hain, kaçak, dönemlerden oluşmuş sahte TKP, kendin geçmiş mücadelenin devamı ve takipçisi saymakta, Dr. H. Kivılcımlı ajanlıkla suçlanabilmektedir. Küçükburjuva ortamımızın gülünç yazgısına bakın ki, bugün de mücadele ruhunu devrimci enerjisini yitirmiş döküntülerin birer ikiye kapaklandığı yer, sahte TKP olmaktadır. Bu prensipsiz, programsız burjuva - hair sosyalizmi tekkesine duhul olanlar arasında bir zamanlar Dr. H. Kivılcımlı düşünce ve davranışı doğrultusunda mücadele etmiş karaktersiz kişiler bile vardır...

Bugün şarlatanlar, kahraman pozlarındadırlar. Devrimci ortama nifak tohumları saçarak, sendikaları, yığın örgütlerini parçalayarak görevlerini sürdürüyorlar. Şarlatanlıkta öylesine ustadırlar ki, bir yandan 40 milyon Türkiye halkının kaderiyle oynayıp öte yandan sosyalist ülkelerden K. Marks nişanı alabilmektedirler. İ. Bilen gibi bir haine nişan ta kılacaksa, bizce manda tezeğine bile layık değildir. Çünkü manda tezeğinin pek fazla zararı

(Devamı Sayfa 15 de)

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

(Baştarafı Sayfa 2 de)

Çünkü parlamentarizm, bizim için çağını tamamlamış olmakla birlikte halk yığınları açısından henüz aşılamamıştır. Halkın parlamentodan hala bekledikleri vardır. Bu nedenle parlamento yoluyla mücadeleyi tümüyle reddetmek, halk denizinden çıkıp kumda çelik-çomak oynamaya benzer..

«Parlamentarizm «tarihi bakımdan» zamanını doldurmuş»muş. Propaganda anlamında doğrudur. Ama, herkes bilir ki, bunun pratikte aşılması için hayli uzun bir yol var. Onlarca yıldan beri kapitalizmin «tarihi bakımdan» zamanını doldurmuş olduğu haklı olarak söylenebilir, ama bu bizim kapitalizmin tabanını üzerinde uzun süren ve inatçı bir mücadele sürdürmemiz gereğini hiç de ortadan kaldırmaz. Parlamentarizm, dünya tarihi bakımından, tarihi bakımdan «zamanını doldurmuştur.» Başka bir deyişle burjuva parlamentarizmi çağı sona ermiş, proletarya diktatörlüğü çağı başlamıştır. Bu inkâr edilemez. Ama dünya tarihi ölçüsünde meseleleri ele aldığımızda hesabımızı on yıllarla yaparız. Dünya tarihi bakımından, bir olay, on yıl ya da yirmi yıl önce olmuş, sonra olmuş, bu o kadar önemli değildir. Bu, dünya tarihi bakımından, yaklaşık rakamlarla bile hesaplanması olanaksız önemsiz bir niceliktir. Ama işte bundan dolayıdır ki, dünya tarihi ölçüsünü pratik politikaya uygulamak, vahim bir teorik yanılğı olur» (V.İ. Lenin, Partileşme Süreci, S : 276)

Sosyalistler, halk yığınlarının büyük çoğunluğu parlamenter sistemden umutlu oldukça parlamento yoluyla mücadeleyi bırakmazlar. Parlamento kürsüsünü ve seçim meydanlarını sosyalist ajitasyon, propaganda için kullanırlar, parlamentonun tanıdığı olanakları işçi sınıfı ve üretici yığınları bilinçlendirmek için kullanırlar...

14 EKİM SEÇİMLERİ VE SİYASİ ALTERNATİFLER

14 Ekimde senato 1/3 yenileme ve ölen 5 milletvekilinin yerini doldurma amacıyla birçok ilimizde seçim var.

14 Ekim seçimlerinin ilk bakışta göze çarpan özelliği, katılan partilerin çokluğudur. «Elbette, sınıflı bir toplumda yaşıyoruz, bu nedenle birçok sınıf ve tabakanın siyasi temsilcisi olacaktır» hesabıyla partilerin çokluğunu açıklamaya çalışanlar yanılırlar. Çünkü, 1) Finans - Kapital, seçime tek bir partiyle katılacak kadar enayi değildir. Kendi gerisinde sabah akşam secdeye yatabilecek birçok değişik parti kurmayı, kurdurmayı başarmış, bu partilere yaptırdığı kayıkcı doğuşuyla halkı şaşırtmayı becermiştir. 2) İliklerimize kadar işlemiş antika küçükburjuva eğilimlerimiz, «yalnılmaz lider» olma kuruntusundan inleyen megalomanlar, yerden fıskırırca her soydan ve boydan siyasi partiler doğurmuştur. Bunun sonucu ülkemizde her siyasi partiyi ayrı bir sosyal sınıf, tabaka veya zümrenin partisi olarak yerleştirme çabası boşunadır

Seçime katılacak partilerin kısaca bir değerlendirmesini yaparsak :

1 — Adalet Partisi : Finans-Kapital, Tefeci bezirgan ittifakının şu katılmamış öz be öz partisidir. Halk gözünde yıprandığında iktidar koltuğundan düşürülmesi, kayıkcı doğuşunun muhalefet koç başı yapılarak güç yenilemesinin sağlanması bizi şaşırtmamalı...

2 — CHP : Yerli burjuvazinin 1. Kuvayı-milliyeye kurduğu egemenliğin başlangıcından bu yana «devletçi» geleneği sömüren, Finans-kapitalin yaratılması, zaman zaman boşluklarının yamanması, tamir edilmesi için kullanılan bir partidir. Tek parti çağında devletçilik perdesi arkasında Finans-Kapitali beslemiş, yetiştirmiş, daha sonra uzun süre yedeğe çekilmiştir. Ecevit'in ilk çıkışı ve onu izleyen birkaç yılda artan toplumsal uyanış, partideki devletçi gelenekli aydın kadroları, vahşi burjuva - küçükburjuva talepleri doğrultusunda yönetmiş, Ap ve anti tekellci unsurların parti tabanında toplanmasını sağlamıştır. AP ve yoldaşlarının yıpranmaları sürecinde Finans - Kapital halk için bir «umut» halini alan bu partiyi epeyce adam etmiş, iki yıl kadar önce kattığı birkaç «vicdanitemiz» parlamentolarla işini sağlama aldıktan sonra da iktidar koltuğuna oturtmuştur. İki yıllık iktidar süresinde CHP Finans - Kapital'den 10, halktan 0 numara almıştır. Böylece CHP Finans - Kapitalin en güvenilir partilerinden olmuştur.

3 — MHP : Finans - Kapital'in «kara gün» için sakladığı «ak akçe»dir. Faşist diktatörlüğe kitle tabanı yaratma gibi bir fonksiyonu üstlenmiştir. Ayrıca devrimci liderleri yok etme, yığın örgütlerini bombalama, küçükburjuva tabakaları şindirek apolitize etme gibi görevleri olan bir karşı devrimci terör odağıdır. Çarlık Rusyasındaki Kara Yüzlerin fonksiyonunu üstlenen Finans - Kapital partisidir.

4 — MSP : Halkın dini inançlarını sermaye yapmış Finans - Kapital güdümlü Tefeci - Bezirgan partisidir. AET, IMF'ye sözde karşı oluşu; anti emperyalistliğinden değil, Ortaçağın Ümmetçilik konağını bir türlü aşamamış antika Tefeci - Bezirganlığın örgütü oluşundandır. Tefeci-Bezirganlık ise kısaca suçur :

«Türkiye'de «kozmopolit» olma bakımından Finans - Kapitale tıpatıp uygun ve çarkla dişli gibi içiçe gelen tek bilinçli ve kasıtlı sosyal sınıf Tefeci - Bezirgan sınıfıdır. Çünkü bu sınıf oldu olasıya modern «MİLLET» karakterini bilmemiş ve tanımamıştır. İlk Mekke ve Medine kentlerinden beri Antika toplumun kutsal «ÜMMET» düzeyini yaşamaktadır. Ümmetçiliği aşamadığı için, kendiliğinden «VATANSIZ» ve «MİLLETSİZ» olan Tefeci - Bezirgan sınıfı, ister istemez 13000 yıllık Hilafet ve Saltanat düşkünlüğüne bağlıdır. (Dr. H. Kıvılcımlı. Türkiye'de Sınıflar Ve Politika, s : 18)

Tefeci-Bezirganlığın bu Ümmetçilik özlemi, MSP'nin İslam «Ortakpazarı» ve «İslam Dinarı» parolalarıyla dile getirilmiş olur.

CGP ve DP : Finans-Kapitale belli belli süreler hizmet etmiş, artık misyonu bitmiş partilerdir.

Nizam Partisi : Bir kısım nurcuların MSP den kopmasıyla oluştu. Siyasi planda istikbali karanlıktır. MSP ile aynı sınıf temeline dayanmaktadır.

TBP : Finans - Kapitalin mezhep ayrılığını körükleyerek, Alevi, yurttaşların İşçi Sınıfı ve sol güçlerle bağ kurmasını engellemek amacıyla Alevi Dedelerine kurdurttuğu bir partiydi. Güçlü zamanında verdiği milletvekilleriyle AP'nin (dolayısıyla Finans - Kapital'in) epeyce işine yaradı. Alevilik demagojisi para etmemeye, parti gerilemeye başlayınca devrimci pozlara büründü. Ancak o da para edeceğe benzemiyor.

«Sosyalist» Partiler : TİP, TSİP, SDP : SDP, anti - marksist bir partidir. Almanya'da 1910'larda çıkmış SPARTAKÜS grubunun partiyi - yığınlar demagojisine sarılarak Leninizme ve Marksizme devrimci pozlarla saldıran, «gülyüzlü sosyalizm» komedisiyle burjuva sosyalisti olduğunu onbeş yıl önce açık etmiş M. Ali Aybar'ın yönettiği bu partinin devrimciler ve halk açısından büyük önem taşıdığı söylenemez.

«İşçi sınıfının bilimsel sosyalist politik örgünü» (manda tezeğinden daha iri bir laf) olduğunu iddia eden TİP, parlamentarizm hastalığından yatağa düşmüştür. 1977 seçimlerinde «parlamentoya bayrak dikme» çabası suya düşmesine rağmen bu hastalığı atlatacağına benzemez. Burjuva sosyalizminin TİP şubesinin TSİP'in birlik çabasını tepmesi de küçükburjuva ortamımızın TİP'e sunduğu megalomaninin bir göstergesi oldu. Yönetici kadroları ve genel politikası gözönüne alındığında bir işçi partisinden çok aydınlar kulübü olduğu görülür.

TSİP : Dr. Kıvılcımlı bezirganlığıyla 1974 yılında kurulan bu parti önce Eneski Sosyalizme ve GSB'ye karşı aldığı tasviyeci tavır, daha sonra militan tabandaki SGB'kopması sonucu giderek reformist bir parti halini almaktadır. Kuruluşunda oynadığı bezirganca oyunlar ve dükkancı anlayışla 1974 gibi önemli bir momentte dağınıklığa kapı açarak zaten ölü doğmasına rağmen, ilk kuruluşta partisizlikten yanan kavrulan birçok dürüst unsurun militanca çalışması sonucu özellikle aydınlar içinde hatırı sayılır bir taban bulabilmiştir. Ancak önce Dr. H. Kıvılcımlı izleyicilerinin, daha sonra SGB'nin kopmasıyla militan gücünü kaybetmiş, sahte «TKP»nin oportunist politikasına doğru yürümeye başlamıştır. Siyasi planda giderek ölü bir parti olmaya mahkumdur.

BAĞIMSIZ «Demokrat» ve «Sosyalist» adaylar : Dağınık ortamımızda bir-iki köşe kapabilmiş bazı gruplar tarafından desteklenen, «demokrat ve sosyalist» adaylar olarak lanse edilen bu kişilerin kişiliklerini konu edecek değiliz. Ancak dağınıklık ortamının bir sonucu olarak, tüm devrimcilerle desteklenmeleri, ne aday oluş biçimleri, ne de devrimci ortamla ilişkileri açısından beklenemez. Adaylıkları «Demokrat» veya «Sosyalist» kavramlarıyla, kendi kişiliklerinin yıpranmasından başka iş yaramayacaktır. Ancak bu adayları öne süren grupların seçim çalışmaları sırasında grup propagandası yapmak isteyecekleri de gözönüne alınırsa genel olarak devrimci ortamdaki kemikleşmeleri azaltması da kaçınılmazdır. Tüm devrimci gruplar, en azından şu anda izledikleri politika açısından belli asgari prensiplerde birleşebilecek bir devrimci çoğunluğun onayı alınmadan veya en azından bu konuda devrimci ortam ikna edilmeden böyle bir işe girişilmemeliydi. Sosyalist bağimsiz adaylar gösterme işinden vazgeçilmeliydi. Sonuçta bir-iki grubun çalışması olarak kalan bu girişim, grupçu anlayışın bir ürünü olmuştur. «Ne olursa olsun seçimlere katılma» gibi bir prensip olamaz.

SEÇİMLERDE NE YAPMALI?

Parlamento'nun devrimciler tarafından kullanılması gereken bir araç olduğu ortada. Bu araçtan yararlanabilmek için bile devrimciler, bir Proletarya Partisi öncülüğünde örgütlenmiş olmalıydılar. Yoksa binbir parça olmuş devrimci grupların tenেকে গুঁbertüsü gibi ortalığı dolduran masturbasyon cakaları, halk için sinek vızıltısı olur kalır.

Lenin, «Sol Komünizm»de 4 ayrı grup halinde örgütlenmiş, seçimlere ayrı program ve parolalarla yaklaşan İngiltere'li sosyalistlere, «önce birleşeceksiniz» diyordu.

Sosyalistler seçime bağımsız olarak da katılsalar, başka bir partiyle blok da yapsalar, öncelikle çözülmesi gereken sorun «işçi sınıfının bağımsız merkezi örgütü»nün yaratılmasıdır. Ancak o zaman, izlenecek politikanın halk için bir anlamı olabilir, halkı parlamentarizm batağından veya «sosyal demokrasi» çıkamazından çıkarabilmek mümkün olabilir.

Şimdi, Türkiyede böyle bir Proletarya Partisinin olmadığı, olaylara, duygu veya saplantı ile değil objektif bir gözle bakabilen her göz için acı bir gerçeklik olarak biliniyor. Bu durumda ne yapmak gerekir, sosyalistler olarak tavırsız kalmak yanlış olmaz mı?

Seçimlerde izlenecek yol ne olabilir? Şu olasılıklar, veya çeşitli grup veya kişilerce yapılmış öneriler var :

1) **CHP'nin desteklenmesi** : Ecevit'in önderliğinde «Ortanın Solu» sloganıyla politik sahnesine çıktığında attığı sol içerikli parolalarla bir «hür burjuva», küçükburjuva çığı idi. «Toprak işleyen, su kullanan», «Ne ezilen, ne ezen, insanca hakça bir düzen», «kalkınma köylüden başlayacaktır.» gibi şiarlarla özellikle köy küçükburjuvalarına, anti-tekelci sloganlarla hürburjuvaları (tekeli dışı burjuvalar) ve şehir küçükburjuvalarını etrafında topladı. 12 Mart Faşizminin darbesini yemiş, örgütsüz kalmış tüm Sosyalist oyları da toplayan CHP 1973 seçimlerinde en büyük parti oluverdi. 9 ay süren CHP - MSP Koalisyonuyla iktidar da oldu. Sürekli bir «Umut» haline getirilen Ecevit'in bu dönemdeki iktidarı da halka pahalılıktan, işsizlikten başka bir şey getirmede. Fakat Kıbrıs olayı yılların Finans - Kapital şartlaması Rum düşmanlığının halka verdiği şoven duyguları okşadı. Bu şovenizm afyonuyla halkın işsizlik - pahalılıktan doğan acıları uyuşturulmaya çalışıldı ve ardından Ecevit «Umut» olma özelliğini yitirmeden Başbakanlıktan istifa etti.

Bu dönemde CHP - MSP Koalisyonun yarattığı işsizlik ve pahalılığın yanı sıra, Kıbrıs olayları bahane edilerek sürdürülen Sıkıyönetimlere rağmen, faşist terörde bir gerileme olmuştu. Ecevit'in istifa ederken biraraya gelmez sandığı AP - MSP - MHP'nin kurdukları I. MC Hükümetinin ülkeyi kana ateşe boğması, ülkeyi Demirel'in deyimi ile «70 sente muhtaç» kılması, halkı eskisinden beter işsizlik ve pahalılık cenderesine sokması; «Kıbrıs fatihi» Ecevit'in «Umut» olma özelliğinin sürmesine neden oldu.

Aradan geçen 4 yıla rağmen Sosyalist ortamımızın yine darmadağın, Proletarya Partisinden yoksun olması, 1977 seçimlerinde halkın ve sosyalistlerin tek seçenek olarak CHP'yi görmelerine neden oldu. TİP'in, TSİP'in yaygarası dağınıklığa tüy diken, otorite düşünlüğünün göstergesi olmaktan başka anlam taşımıyor. CHP ise iktidar olabilmek için kimlere yaranması gerektiğini çok iyi anlamıştı. İçindeki tüm sol eğilimli kişi ve hizipler tasfiye edilerek iyice Finans - Kapital güdümüne sokuldu. Yani Finans - Kapitale «işte açtım

suna ağzımı, tükürsene (iktidara getirsene)» der duruma getirildi. Sosyalistlerin büyük bir kesimi bu durumu görerek, «bile bile lades» derce CHP'ye oy vermek zorunda kaldı. Bu tutum, CHP'yi teşhir etmeye yaramakla beraber Proletarya Partisi alternatif olarak konup toplumsal muhalefet yönlendirilemediğinden başarıya ulaşamadı. Ulaşamazdı da.

1 aylık, güvenoyu alamayan Ecevit Hükümetinden sonra 6 ay sürecek 2. MC kuruldu. 16 Milletvekili ile 5 sandalya olan MHP'nin faşist canilerinin teröründen ülke kan ve barut fıçısına döndü. İşsizlik, pahalılık aldı yürüdü. «70 sente muhtaç» olan Türkiye tam bir ekonomik darboğaza girdi. Bu aşamada Ecevit Mecliste 226'yı sağlamak için «vicdanı temiz, kumar borcu olmayan» Milletvekillerine davetiye çıkarıyordu. Nitekim o da gerçekleşti. AP'den istifa edip «bağımsız»laşan 12 Milletvekili, 2 CGP, 1 DP'li Milletvekiliyle son Ecevit Hükümeti kuruldu. Daha doğrusu Finans - Kapitale kurduruldu. Artık foyası iyice açığa çıkmış MC Beygirleriyle Finans - Kapital arabasını yürütmek olası değildi çünkü.

Fakat, siyasi cinayetleri durduracağını ve döviz bulacağını baş vaatler olarak öne süren Ecevit her iki konuda da tam bir iflas durumuna düştü. «Aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız» edebiyatıyla, saldıran faşistlerle, kendini savunan Devrimcileri aynı kefeye koyması, muhalefet durumuna düşmüş faşistlerin hükümeti yıpratmak için eskisinden çok daha kanlı saldırmalarından başka sonuç vermedi. MİT'in Ecevit Hükümetinden çok MHP'ye çalışması ve bu durumu Ecevit'in değiştirme başarısı gösterememesi ise resmi - sivil güçlerin Kahramanmaraş Katliamı derecesinde kitle kıyımlarına girmeye cesareti bulmalarına neden oldu. Hükümetin «anarşiyi yok etme» vaadi suya düşmüştü.

Ekonomik darboğazı aşmak için döktüğü kan teri de başarısızlıktan başka sonuç vermedi. Elin oğlu (IMF) ekonomik ve siyasi olarak tam teslim olmadan zırnık koklatmıyordu. Tüm tavizler verildikten, devalüasyonlar, enflasyonlarla hayat pahalılığı ve işsizlik dayanılmaz boyutlara eriştikten sonra ise «taze para» denen şey hep «çıkamaz ayın son çarşambaşına» kalıp duruyordu. Zaten Ecevit Hükümetinin iç politikada teslim olması; ekonomide IMF'ye (ABD, AET) kölece bağlı olmasından - Yoksa bakanların kişicil yeteneksizliklerinden değil. CHP'nin siyasi teslimiyeti öylesi noktalara vardı ki MC'lere karşı onu iktidar yapana dek desteklemiş DİSK, TÖB-DER, POL-DER v.b. örgütler karşıya alınmış, kapatılmak istenmiştir. Yani MC'lerin yapamadığını CHP yapmış, ya da yapmaya yeltenmiştir. MC'lerin bir türlü ilan etmeye cesaret edemedikleri sıkıyönetimler yine CHP iktidarında ilan edilmiştir.

Bunca halk düşmanı, Finans - Kapital dostu politikasına rağmen CHP bugün de — solun dağınıklığından umutlanarak — yine oy istemektedir. «Ya ben, ya MC Partileri» diyerek tek alternatif olarak sunmaktadır. Oysa CHP'ye oy vermemiz, ya da vermememiz hiç bir şeyi tayin etmemektedir. Nitekim Ecevit'i halkın verdiği oylar iktidar yapmaya yetmemiştir. Halkın vermediğini Finans - Kapital yeteri sayıda Milletvekilini «bağımsız»laştırarak, CHP'ye kolayca vermiştir. Ve Mecliste öyle bir trafik işlemiştir ki, kim hangi partidendi, şimdi hangi partidendir, izleyebilmek neredeyse olanaksızlaşmıştır.

CHP'nin bu seçimler sonrası iktidarda kalıp kalamıyacağı da — sanılacağı aksine — seçim sonuçlarına bağlı değildir. Finans Kapitalin bu hükümeti yararlı gördüğü, ya da

iktidarda kalmasını gerekli gördüğü (ki, bizce bu hükümet Finans - Kapitalce, hiç değilse bir süre daha iktidarda tutulacaktır; çünkü henüz «ara rejim» (Faşizm) için ne ordu gençliği ne de halk daha tam kündeye getirilememiştir) sürece iktidar olacaktır. Seçimler eğer sayıda bir eksiklik yaratmışsa satranççı başı Finans - Kapital, 450 piyoncuktan yeterli sayıda piyonu bir taraftan öbür tarafa «bağımsız», ya da «vicdanlı» kılarak geçiriverecektir.

İyi ama, eğer böyleyse, bu seçimler de ne? Denebilir. Bu seçim denen şey de oy davranışına çevrilmiş, seçim kampanyalarıyla kafadan silahsızlandırılmış halka bu «parlamentarizm» denen demokrasicilik oyununu yutması için en hinoğlu hince bulunmuş araçtır. Yani halk oyunu verecek; parlamenter seçilecek. Halk da «zaar ben seçtim.» sanacak. Bu parlamentoculuk oyununun başına açtığı her musibeti de «kendim ettim, kendim buldum.» diyerek sineye çekecek.

CHP'ye oy vermek bu Finans - Kapital oyununda figüran rolüne çıkmaktır. Böyle bir davranış da devrimci bir siyaset olamaz.

2) «SOSYALİST» PARTİ veya ADAYLAR'ın DESTEKLENMESİ

Bu ikinci tez de çözüm olamaz. Kendi kendini «Proletarya Partisi» ilan etmiş bezirgânların, burjuva sosyalistlerinin «kıcını kaldırma»dan, megaloman hezeyanlarını çoğaltmadan, «nasıl olsa benim peşimden geliyorlar» hesabıyla katırlıklarını arttırmadan, grupçul anlayışla, grup çıkarını herşeyden önde tutan grupların sektirliklerine alkış tutmaktan öte işe yaramaz.

Türkiyenin anacık - babacık ortamında, her türlü gerici demagojinin allak bullak ettiği Türkiyeli işçi - köylü, burjuva partilerinden umut kesip sosyalizme tercih koyacak olsa bile neye uğradığını şaşırılmaktadır. Hepsisi de birbirinden yüksek sesle «işçi - köylü dostu», «sapına kadar sosyalist» olduğunu bağırarak bir sürü parti ve grupla karşılaşmakta, el mahkûm, «ehven-i şer» mantığına dönerek oyunu CHP'ye sallamaktadır. Solda başsız develik sürdükçe, devrimciler, aklını başına toplayıp bilinçli bir UYANIŞ - DERLENİŞ - BİRLEŞİ yoluna girmeden parlamenter mücadeleden yarar ummak, ölü gözden yaş ummak gibidir.

«Bağımsız, demokrat, sosyalist» adaylar konusunda çeşitli demagojiler yapılmaktadır. Niyazi Ağırnaslı, Sevim Belli gibi adayları lanse eden gruplar veya bazı illerde aday gösteren Kurtuluş, grupçul tavır almadıklarını, seçimlerden önce bu işi diğer gruplarla ortak yapmak için çağrılar çıkardıklarını söyleyebilirler. Ancak bu gerekçe onları sektir olmaktan kurtarılmıyacaktır. Zaten söz konusu adaylarını seçilemeyeceğini bilmektedir bu gruplar. Seçim propagandası olanaklarından kendi grupları için yararlanmak niyetindedirler. Yaptıkları çağrıya devrimci gruplar katılmadıysa bu devrimci ortamımızın durumunu gösterir. Uzun yıllar horoz doğuşu yap, biraraya gelmek için kıcını bile oynatma, iş seçime gelince «gelin benim adayımı destekleyin» de. Olur mu? Böyle, ancak yumurta kapağa dayanınca yapılacak çağrılarla eylembirliği sağlanamaz. Siyasi eylembirliği, ancak partisizlik hastalığını bilince çıkarıp, siyaset alanına işçi sınıfının kendi öz örgütünü patlatmak amacıyla, birleşmek, ortak partileşmek amacıyla yapıldığında mümkündür ve birleşmenin ön şartı, siyasi eylembirliğidir. Gerisi boş laftır, masturbasyondur.

Bağımsız aday gösteren grupların yaptığı iş, «haydi, birleşelim, partileşelim, ortak bir

(Devamı Sayfa 14 de)

«Devrimci Yol»un (IX) Çıkılmaz Yolu

SINIF SAVAŞI YOK MU?

VEYA Dr. H. KIVILCIMLI CUNTACI MI?

Türkiye yakın geçmişini incelerken en patlamalı konaklarda bile «Gençlik Orijinalitemiz»i ön planda tuttuk, veya onun hep en önde oluşunu vurguladık. Ama bu, Türkiye'de bir sınıflar savaşı olduğunu da unutturmamalıdır. Tüm saydığımız konaklarda da, günümüzde de sınıflı topluluğun kuralları var olan sınıflar savaşı sürüp gitmektedir. Genç «Türkler» bu sınıfların vurucu gücü olarak davranmaktadırlar. Sınıflar savaşının keskinleştirdiği, ülkenin patlamalı dönemlere geldiği anlarda Gençlik Orijinalitemiz fişirmektedir. Batış dönemine girmiş bir medeniyetin bar barlarca yıkılışını andıran bir çeşit modern çağın **TARİHSEL DEVRİM**'leridir bunlar... Nasıl ki medeniyet yıkan barbar yığınları, tarihin determine gidişi sonucu kaçınılmazca kendileri de medenileşiyor, eski medeniyet Rönesans'a uğruyor veya Orijinal bir medeniyet kuruluyorsa, çağımızda da iki modern sınıf (burjuvazi ve proletarya) dışındaki gençliğimizin vuruşu da bu iki sınıftan biri yönüne akmak zorunda kalıyor. Daha örgütlü olanı, vuruşu kendi yönünde kullanabiliyor.

12 Mart 1971'de Dr. H. Kıvılcımlının «Ordu Kılıcını Attı» demesinin Marksizm yobazlarınca veya yarı bilinçli gençlik yığınlarımızca hor görülmesinin nedeni Türkiye gerçeklerinin bilinmemesinden veya bilmemek istenmemesinden kaynaklanmaktadır. Onlar, Dr. H. Kıvılcımlıyı olduğu gibi değil, kendi gönüllerin ce değerlendirebilirler. Öyle yapmak zorundadırlar, da... Dr. H. Kıvılcımlının tüm çabası, Proletarya ile Devrimci Gençliğimizi (Genç Türklüğümüzü) aynı proletarya Partisi çatısı altında kaynaştırmak doğrultusunda olmuştur. Proletarya ile Proletarya Partisi için de sentezleşmemiş Devrimci Gençlik, proletaryanın yerine konulmamıştır, konulamaz da...

«Fabrikaları, Yolları, Çiftleri, Sarayları, Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten işçi sınıfımız, Devrimci Gençlikle elele İşçi Sınıfı Partisini de yapacaktır. Çünkü İşçi Sınıfı Partisini yapıp yürütmeyi beceremedikçe, başka her şeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın insanca yaşamak için yetmediğini, her günkü gözyaşı ve kanlı denemeleriyle sınanmıştır. Daha da çok sinayacaktır.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, İşçi Sınıfının Tarihçil Görevi)

«Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyuruyoruz. Demokrasinin tek dayanağı genellikle işçi-köylü yığınlarının davranışı ile, özellikle köye kıyasıyla Hürriyet, Toprak ve Bereket sağlayacak Sosyal Devrimle gerçekleşir.»

«Bu devrim işçi köylü yığınlarının **girişiminde örgütüne-kontrolüne** dayandırmadıkça, dünyanın bütün silahlı kuvvetleri de bir araya gelseler başaramaz. Ama örgütlü işçi sınıfı, birkaç haftada örgütleyebileceği büyük köylü yığınlarımızı en yüce Demokratik düzene ve bilince erdirtir.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Karmia Değil Karmakarışık, Sosyalist Sayı 23-64.1971, Devrimci Derleş Sayı 11)

Evet, 12 Mart 1971'den hemen sonra, «beyin kabininden» veya yalnızca ordu gençliğinin vuruşuyla devrim bekleyenlere böyle diyor Dr. H. Kıvılcımlı... Değil Türkiyenin, bütün dünyanın silahlı kuvvetleri bir araya gelseler, işçi-köylü yığınlarının girişim-örgüt-kontrolü olmadan bir tek devrim yapamazlar diyor Dr. H. Kıvılcımlı'yı «Cuntacılık»la suçlayan beyciklerimizin yüzleri kızartır mı bilemeyiz.

Dr. H. Kıvılcımlı hiçbir yerde, hiçbir zaman gençliği veya ordu gençliğini işçi sınıfının bizzat kendisinin yerine koymamıştır, Türkiye toprağının yetiştirdiği bir usta olarak koyamazdı da... Tersine Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiye'de işçi sınıfının olmadığını (Kadrolular-Yön, Devrim çizgisi) veya Türkiye'de işçi sınıfının devrim için gerekli objektif ve subjektif şartları taşımadığını (Karanlık P.D.A.'nın ilk çıkışı) iddia edeni kuyrukçulara karşı amansızca bir mücadele vermiştir. Dr. H. Kıvılcımlı'nın tüm çabası, daha önce de belirttiğimiz gibi, devrimci geleneği olan gençliği işçi sınıfının kutsal mücadelesine kazanmak doğrultusunda olmuş, bu amaçla Türkiye Devrim Orijinalitesini belirleyen eserleriyle sosyalistlerin **uyarmayı** görev saymıştır.

GENÇLİĞİMİZİN GELENEĞİ ve DEVRİMCİ YOL

Şimdi M. Çayan veya D. Yol'un tüm bu «Jön Türklik», «Gelenek» kavramlarıyla ne ilgisi var denecek. M. Çayan veya D. Yol demek Türkiye'de gençlik meselesi demektir. Bu nedenle Gençliğimizin Devrimci Geleneğinin gerçekliği ve sosyal içeriği bilinmeden M. Çayan, D. Yol hatta diğer birçok sosyalist gurubumuz hakkında söz söylemek ezbercilik olurdu. Türkiye'de gençlik denince aklımıza gelen, gençliğin proletaryanın sınıf kavgasına kazanılması, devrimci gençlik hareketinin Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve yaşaması yörüngesine yöneltilmesi oluyor.

Günümüzde gençliğin durumu ise içler acısıdır. Faşist saldırılara karşı yiğitçe direnen, gözünü kırpmadan ölüme giden devrimci gençliğimiz, çeşitli tekke örgütleriyle bölünmüş, birbiriyle kanlı bıçaklı hale getirilmiştir. Öldürülen gençlerin arkasında Finans Kapitalce halka «umut» edilmiş «Sosyal Demokrasi» parsa toplamakta, halkı için yiğitçe ölmüş gençlerimiz üzerinde çeşitli guruplar tarafından bezirganca pekiyasyonlar yapılmaktadır. Bu göz gözü görmez ortamda bocalayan gençlerimiz, Türkiye sosyalist ortamının dağınıklığında başrolü oynanan «İki Süper Oportunizm» (PDA ve sahte TKP) tarafından iğdiş edilmektedir. Gençlerimiz birer ikişer veya guruplar halinde ihanet ve CIA sosyalizminin provokasyonlarına malzeme edilmektedirler. (GSB'nin ilerlemesi, Halkın Yolu şeflerinin TKP'e takla atması gibi.)

Gençliğimizin bu kargaşadan kurtulabilmesi için atılması gereken adımlardan biri, gençlik içinde hemen birçok tartışılan bir konu olan M. Çayan ve THKP-C hareketinin anlaşılabilmesi, gelişimi içinde değerlendirilebilmesidir. Konunun önemi budur.

M. ÇAYAN HAREKETİNİN TARİHÇESİ

Çayanın tezlerinin anlaşılabilmesi, daha somut değerlendirilebilmesi için onun içinden çıktığı Türkiye ortamının anlaşılabilmesi gerekir.

M. Çayan hareketinin tarihi gelişimini izleyebilmek için 1960'lara gideceğiz. 1920'lerden 1960'a kadar sosyalist gençlik hareketi gizli sosyalist hareket içinde örgütlenmiştir. Zaten gençlik meselesinin önem kazanması 1960'dan sonraya rastlar. 27 Mayıs politik devriminin getirdiği nisbi özgürlük ortamı, sosyalist düşüncenin gün yüzüne çıkmasına, devrimci gelenekli gençliğimizin yığınlar halinde sosyalist düşünceyle karşılaşması onu kabullenmesi ve davranışına geçmesine yol açtı. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, devrimci gençliğin sosyalist düşüncenin hangi tiliyle karşılaştığıdır.

Tekrarlamakta yarar var. Ordu Gençliği proletarya gibi modern bir sosyal sınıf olmadığından onun ger çekleştirdiği 27 Mayıs politik devrimi, o zamanın en örgütlü modern gücü olan Finans Kapitalistler zümresi tarafından bir yandan adını adim boğulmaya çalışılırken, bir yandan da devrimci getirdiği «özgürlük» ortamı, Finans Kapitalin en az zararlı çıkacağı bir özgürlük ortamı haline getirildi. Finans Kapital, en çok 1960 öncesi kanla, zindanla boğmaya çalıştığı 40 yıllık mücadelenin pratik ve teorik tecrübelerinin genç yığınlarla ulaşmaması için uğraştı. «Eneski Sosyalizm» dışında sosyalizmin her türlü kısa zamanda ortalığı kapladı. Ama 40 yıldır binbir güçlükte yürümüş proletarya siyaseti, onun Türkiye orijinalitesiyle yoğrulmuş teori pratiği hep geri plana itilmeye uğraşıldı. Finans Kapital'e bu uğurda en büyük yardımı, 1960 sonrası zuhuru etmiş burjuva ve küçükburjuva sosyalistlerinden geldi.

1960'dan sonra sosyalist düşünce hızla kitleler arasında yayılmaya başladı. Öğrenci gösterileri, grevler giderek siyasi nitelik kazanır oldular. Marksist klasikler arka arkaya Türkçeye çevrildi. Böylesine birdenbire patlayan sosyalizm «salgın»ı, toplumun birçok tabaka ve zümresi arasında kendine sayıları her geçen gün taraftarlar edindi. Bu kontrolsüz gidiş kaçınılmazca Marksizm'in vulgarizasyonuna vardı. Marksizm bayağılaştırıldı, ayağa düşürüldü. «Efendim, Türkiye'de devrim için işçi sınıfının şartları yeterince gelişmiştir, işçi sınıfı devrime önderlik yapamaz.» «Beyim, bugün Türkiye'de en devrimci kitle asker-sivil-aydın zümresidir. Profeter devrimciler, asker-sivil-aydın zümre önderliğinde burjuva devrimleri için mücadele vermektedirler.» «Paşam, Marksın, Engelsin Leninin dedik-

lerini Türkiye'de uygulamak olanaksızdır. Sonra onlar gaddardı, şiddet tarfıydılar, Türkiye'de güteriyüzlü sosyalizmi kurmalıyız» yönlü fasıl heyetleri nameleri Marksizm adına ortalığı kapladı. Türkiye'de böyle türlü çeşitli sosyalizmler türemesinden, bırıgını uzatanın yerli Stalin kesilmesinden en çok da Finans Kapital hoşlanıyordu. Eneski sosyalizmin 40 yıllık kahırli bir mücadelenin ürünü olan tezleri ise «zindan duvarında sağır bir yumruk» gibi gürültü ortamında karga aya getiriliveriyordu.

Bu, Finans Kapitalce oynanan ve küçükburjuva beyciklerimizin gönüllü piyon yazıldıkları «sosyalizm ortaoyunu»nun açılış sahnesinde TIP vardır.

TIP'i kuranların iyiniyetlerini tartışma konusu yapmak istemiyoruz. Mesale «iyiniyet» değil, Türkiye sınıflar mücadelesinde TIP'ın getirip götürülmesidir. Öleye böyle yaklaşıncı TIP'ın iki ana olumsuzluğunu görüyoruz.

1 — TIP, kendinden sonra zuhur edecek her burjuva, küçükburjuva siyasi eğilimince tekrarlanaçak «tarihi kendisiyle başlatmak» illetiyle doğdu. TIP tüzüğünün 1. Maddesi, «Tarihimizde doğrudan doğruya emekçi halkın kurduğu ilk parti, TIP'tır» der. Bu maddede buram buram kokan uvriyerizmi (işçilik) bir kenara bırakırsak TIP'in başlıca görevinin geçmiş mücadeleyi «yok etme» olduğunu, Finans Kapitalce bu yola itildiği anlaşılabilir. Yüzlerce yıl önce «doğrudan doğruya emekçi halk tarafından kurulmuş» bir çeşit siyasi parti olan AHI teşkilatları bile TIP'i yalanlamaya yeter, 1920'lerden bu yana örgütlü doğuşan işçi sınıfı TIP'e göre «Hiç», TIP, «HER ŞEYE KAADİR» dir.

TIP'in kendini «İLK» görmesi, Finans Kapitalin genç sosyalist kuşaklardan geçmiş mücadelenin tecrübelerini, Türkiye toprağıyla yoğrulmuş tezlerini saklama oyununun bir parçası sayılabilir. Parti tekilatında, Marksist klasikler, Dr. H. Kıvılcımlının kitaplarının bulundurulması ve partililerce okunması yasaktı. TIP'e omuz vermek, hemen tüm sosyalistleri tüm varlıklarına rağmen çevresinde toplanmış TIP'i Proletarya Partisi yapma doğrultusunda uğraş veren Dr. H. Kıvılcımlıya parti üyeliği bile çok görüldü, «TIP'e Teklifler, Uyarmak İçin Uyanmalı, Uyanmak İçin Uyarılmalı», Çaltı gazetesinde yapılan uyarılar görmezlikten gelindi. Böylece TIP, sosyalist harekette Kuşaklar arasında bir «kesim» yarattı. Hareket kesintiye uğratıldı. Ayrıllıklara, horoz doğuşlarına, teori zortlamalarına kapı açılmış oldu.

2 — TIP, zaman zaman Bab-ı Ali aydınlarının, zaman zaman da sendikacıların güdümünde yürüyen, «gülyüzlü sosyalizm» ve benzeri tezleri savunan, parlamenterizm sendikalizm batağında bocalayan bir parti oldu. Yığınların kendiliğinden gelişen mücadelesini olsun kavrayamadı, yönlendiremedi. Sonuçta devrimci gençlik TIP dışına taşı, TIP'le bağlarını kopardı. Her geçen gün akın akın sosyalistleşen gençlik yığınları, TIP dışında bir arayış içine itildi. Anti-Emperyalist mücadelede örgütsüz, teorisiz bir şekilde de olsa kararlıca yürüyen gençliğe karşı TIP'in tavrı, «aman durun faşizm gelir», «hele sabredin 1969'da iktidardayız» yollu burjuva sosyalizmine has mızıldanmalardan öteye geçemedi.

Özetçe TIP, 1960 sonrası gelişen gençlik hareketi ve genel olarak sosyalist hareketi, 40 yıllık geçmişini terfidesini ve Türkiye toprağının teorisini taşıyan «Eneski sosyalizm» den uzak tutmaya çalıştı, hareketin dağınıklığına, sosyalistleşen gençlik yığınlarının işçi sınıfından kopmasına kapı açtı.

Gençliğin TIP'ten kopuşundan sonra «Türk Solu» adlı yayın organında yuvalanmış bir grup aydınının Millî Demokratik Devrim (meşhur MDD) tezi taraf bulmaya başladı. MDD akımının teorisyeni, 1960 öncesi mücadelede de belli bir yer almış Mihri Belli idi. Ancak Mihri Bellinin ve onun MDD zortlamasının geçmiş mücadeleden bir parçası olduğunu iddia etmek saçmalık olur. 1926 programıyla Demokratik Halk Devrimi Stratejisini çizmiş Türkiye İşçi Sınıfının Siyasi Örgütünün MDD zortlamasıyla uzak yakın bir ilişki olamazdı. (Geniş bilgi için bak: Devrim Zorlaması, Demokratik Zortlama, Dr. H. Kıvılcımlı)

MDD esintisi, önerdiği strateji gereği, 1960 lar Türkiyesini, Kurtuluş Savaşı öncesi Türkiyesine veya Çine, Hindistana, Afrika ülkelerine benzetiyordu. Yani Türkiye dışındaki kimi ülkelerde başarı kazanmış devrim modellerine (o sıralar en çok beğenileni Çindeki Millî Demokratik Devrim idi) uygun bir Türkiye tarif ederek sosyalist harekette «Zortlama» doğuruyordu. Birdenbire MAO, Che Guevara, F. Kastro, Regis Debray'ın kitapları piyasayı kapladı. O ülkelerin şartları Türkiye'ye benzer mi benzemez mi hiç önemli sayılmadı, bu arada «fokocu» sınıfsız devrimcilik eğilimi de gençliğimizin enerjisine ve işçi sınıfından uzak oluşuna dayanarak tutulur oldu... Başka ulusların devrimci hareketlerinden ders çıkar-

mak işi kopyacılaşa çevrildi. Bu konuda Lenin şöyle diyor:

«İkincisi, Sosyal-Demokratik hareket, özünde, uluslararası bir harekettir. Bu, sadece şövenizmle mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmez, aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan bir hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği takdirde başarılı olabileceği anlamını da taşır. Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek, ya da en son kararları kopya edilemeyecektir. Gereken şey, bu tecrübeleri eleştireci bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak deneyden geçirebilmektir.» (Altını biz çizdik, LENİN, Ne Yapmalı, Evren Yayınları, S: 34)

Mahir Çayan da Mihri Belliyle beraber MDD çevresinde doğuşen aydınlar arasındaydı. (Bak: Sağ Sapma Devrimci Pratik Ve Teori başlıklı yazı, Aydınlikta yayınlanmıştır, Bütün Yazılar, S:76—126, Evren Yayınları, 1. Baskı, Ağustos 1976) Mahir Çayan uzun süre Aydınlik'tan kopan, «Proleter Devrimci Aydınlik»'ı (PDA) çıkaran Doğu Perinçek ve Şahin Alpay'a karşı M. Belli'nin yanında mücadelesini sürdürdü. O sıralar en çok tartışılan konu, Çin Devrimi ve MAO'nun tezleriydi.

MDD teorisinin çok geniş gençlik yığınlarını etkilediği bu dönemde Dr. H. Kıvılcımlının MDD'ye Devrim Zorlaması Demokratik Zorlamasıyla vurduğu tüm Türkiye Devrimci ortamı gibi Mahirde de değişikliklere yol açtı. Milli Demokratik Devrim stratejisinin ve bu strateji uyarınca uydurulmuş Türkiye sınıflar tahlilini benimsemiş, «komprador burjuvazi» hakimiyetinden söz eden Mahir, birdenbire «Demokratik Halk Devrimi», «Finans Oligarşisi» demeye başladı. Gene bu dönem M. Çayanın M. Belliden kopuşunun başlangıcı olmuştur. Mihri Belli özellikle Dr. H. Kıvılcımlı'nın eleştirilerinden sonra giderek gençlik içindeki etkisini yitirecek ve yerini Mahir Çayan doldurmaya başlayacaktır. Gene de Mihriye son vuruşu yapabilmek için Mahir, Eneski Sosyalizmin tezlerini kullanır, eneski sosyalizme sahip çıkar gözüdür. Örnekler verelim:

«Bu iki unsurun yar olduğu aşamaya Devrim aşaması denir. H. Kıvılcımlı, bu aşamaya Devrim Konağı demektedir. Kıvılcımlı, «sosyal gelişim iki konakta olur: 1 — Evrim Aşaması, 2 — Devrim Aşaması. Sınıflı bir toplumda evrim aşaması uzun sürer. Bir sosyal sınıf iktidarı, verili üretim ilişkileri çerçevesinde uzlaşmazlıkları uzlaştırıp biriktirir. Biriktirim son haddine geldi mi üretim ilişkilerinin çerçevesi çatlar. Oldukça kısa süren Devrim aşaması başlar. Bu altüstlükler sırasında İKTİDAR bir sosyal sınıf elinden başka bir sosyal sınıf eline geçer. Asıl SOSYAL DEVRİM, politik devrimle tamamlanmış olur» diyerek içinde bulunduğumuz aşamanın evrim konağı olduğunu söylemektedir. Gerçekten de proletaryanın öz örgütünün olmadığı, devrimci işçi ve köylü militanların ortaya çıkmadığı bir evre **evrim konağıdır**. İçinde bulunduğumuz dönemin ayırtedici özelliği budur.» (Bütün Yazılar S: 166 1. Baskı, Evren Yayınları—1976 altını çizen M. Çayan)

Şaşırtıcı ama gerçek. 1970 şartlarında Türkiye'nin evrim konağında olduğunu söylüyor Mahir, hem de Dr. Hikmet Kıvılcımlıdan alıntılar yaparak...

«Bu arkadaşlara göre bizim eleştirilerimiz sınırlı olmalıdır. Özellikle M. Belli arkadaşı içinde bulunduğumuz dönemde hedef almak yanlıştır. Çünkü bugün CIA ve MIT'de Bizim Radyo'da PDA'da, TIP'de Mihri Belli arkadaşla saldırmaktadır. Bu ortamda M. Belli arkadaşla eleştirmek, onlarla aynı makamda türkü söylemek, emperyalizmin ve oportünizmin oyununa gelmektir.

«Bu iddia temelsiz bir iddia olduğu gibi aynı zamanda korkunç bir demagojidir.»

«Bir kere bu arkadaşlara sormak isteriz; şu günlerde M. Bellinin sağcı görüşlerini eleştiren bir dizi kitaplar çıkartan, «eneski sosyalizmin» temsilcisi Hikmet Kıvılcımlı arkadaş yetmişinden sonra pusulasını mı şaşırdı acaba, CIA'nın oyununa gelmekte?»

«İkinci olarak, neden Mihri Belli arkadaş, emperyalizmin ve oportünizmin oklarına bu kadar çok hedef olmaktadır? Neden bir başka arkadaş, mesela M. Belli arkadaştan çok daha güç şartlar altında, genellikle «eskî tüfeklerin» pek ateş almadığı 1955—60 dönemi de dahil olmak üzere, her dönemde yılmaz bir mücadele vermiş olan, Türkiye'nin sınıfsal ilişkileri ve çelişkilerine ilişkin bizlere ışık tutacak değerli teorik çalışmalar yapmış olan Hikmet Kıvılcımlı arkadaş Mihri Belli gibi sürekli ve yoğun olarak CIA'nın ve MIT'in broşürlerine, PDA ve TIP oportünizminin saldırılarına hedef olmamaktadır. (M. Çayan, Y. Küpeli, M.R. Aktolga—Aydınlik Sosyalist Dergiye Açık Mektup—Bütün Yazılar—Evren Yayınları -1. Baskı—1976)

Yukarıda alıntı yaptığımız Aydınlik Sosyalist Dergiye Açık Mektupla M. Çayan ve çevresi Mihri Belli-

den iyice kopmuştur.. Gene devam edelim-Mahir «öncü savaşı» olmadan önce neler diyormuş:

«Biz, Türkiye'deki Marksist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun bir devamı olarak kendimizi görmekteyiz» (Aynı mektuptan). Bunları düşünen insanlar, Türkiye'de evrim konağının yaşandığını, söyleyen Poletarya Partisi kurulması için mücadele eden kişiler birkaç ay sonra THKP-C hareketini başlatacaklar ve arkasından «kurdıkları» öncü savaş teorisine dediklerinin tersine sıçrayacaklardır. Olayı, yanlışlar görülerek doğru tezlerin geliştirilmesi gibi yorumlayamayız.. Bunun en basit örneği, THKP-C teorisinin genel olarak pratiğin başlamasından sonra şekillenmesidir.. THKP-C çıkışının ana etkenleri, Genç Devrimciliğimizin işçi sınıfından ve üretici yığınlardan uzak oluşu, gençliğin karakteri gereği gelişen uçkun eğilimler ve özellikle Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının THKO hareketinin M. Çayan'ın çevresindeki gençliği etkilemesidir.. Yani Mahir THKP-C olayına bilinçli bir seçimle değil Türkiye şartlarının zorlaması-sonucu itilmiştir.

1970 yılı, anormal Türkiye kapitalist yapısının bunalım doruklarından biridir. İktidardaki AP hergeçen gün yıpranmakta, halktan tecrit olmaktadır. Finans Kapitalin ekonomik ve siyasi bunalımı yoğunlaştıkça AP içindeki ve dışındaki çeşitli burjuva siyasetçi ve partileri AP lideri Demirel'i günah tekesi yapmaya çalışmaktadırlar. 1979 sonlarında ve özellikle 1971 başlarında bu durum daha açıkça göze batır olmuştur. Finans Kapital siyasi üst yapıdaki bir değişiklik bunalımdan sıyrılmak, kendi dışındaki sınıf ve tabakalardan aldığı artı değeri arttırmak peşindedir.

Bunalımlı dönemlerin özelliği gereği ordu gençliği içinde kıpırdanmalar vardır. Jön Türk gelenekli hareket, 89 deniz subayının ordudan atılması, askerî tibbiyedeki tutuklamalar ve ihraçlarla kendini göstermektedir. Burjuvazi için oldukça tehlikeli görülen bu hareket önce daha üst düzeydeki subaylar da ordu gençliği içine sızdırılarak frenlenmeye çalışılmış, daha sonra devrimci hareket içine sızdırılan ajanlar ve gizli servislerin müdahalesiyle kıpırdanma, 12 Mart karşı devrimci eylemine dönüştürülmüştür.

İşçi sınıfımızın baskı ve sömürüye karşı, örgütsüz, hatta çoğunluk gangster sendikalarda tutsaklığına rağmen verdiği mücadele 15—16 Haziranla burjuva sosyalizminin çemberlerini kırabilmiş, işçi sınıfı sosyal varlığını kör beyinlere çivilemiştir. TIP ve DİSK'in tüm engellemeleri boşa çıkmış, işçi sınıfının kendiliğinden patlattığı 15—16 Haziran, dağınık ve örgütsüz diğer bir sosyal gücümüzü, devrimci gençliğimizi kucaklamıştır.. Devrimci gençliği bağrına basan işçiler Finans Kapital saltanatını sallayabilecek dercede güçlü olduğunu kanıtlamıştır.

Ancak 15—16 Haziranda, işçi sınıfımızla devrimci gençliğimizin buluşması kendiliğinden bir olay olarak kalmaya mahkumdu.. Ne işçi sınıfı proletarya partisinde örgütlü, ne de gençlik proletaryayı kavramanın önemini kavramı vaziyetteydiler. Bir yanda işçi sınıfıyla omuz omuza tüm barikatları yarıp geçen gençlik, diğer yandan işçi sınıfının devrime öncelik edip edemeyeceğini tartışıyor veya Mahir de olduğu gibi işçi sınıfının öncülüğünün ancak «ideolojik» olabileceğini kabul edebiliyordu..

Türkiye solunun 1970'lerdeki durumu, yani dağınıklık ve üretici yığınlardan kopukluk içinden «Jön Türk» gelenekli gençlik hareketi için çıkış yolu karanlıktır. Sosyalist gazetesini ve IPSD çevresinde giderek artan sayıda militana ses vermeye başlayan Dr. H. Kıvılcımlının henüz küçükburjuva ortamı derleyip toparlayabilecek nicel gücü yoktur. Zaten «ilkellik» le karakterize edebileceğimiz hareketin genel düzeyi, Dr. H. Kıvılcımlı'yı anlayabilecek olgunlukta değildir. Finans Kapitalin bunalımı patlama noktasındadır ve devrimci hareketin bunalıma kurban edilebilmesi için oyunlar oynanmaktadır. Provokasyon içine aranan her türlü malzeme hazır. «Bulanık suda balık avlamak» kolaydır.

«Jön Türk» gelenekli, sınıftan ve yığınlardan kopuk, sosyalizme gönül vermekle birlikte «ilkellik» aşamasını geçemeyen örgütsüz, ajitasyon ve propaganda esaslarıyla boğuşup duran gençliğin çıkış yolları araması uzun sürmeyecektir. Bu yol, kestirmeden davranış yolu olacaktır. Finans Kapitalce gençliğe bir yol açılmakta, bir yol hazırlanmaktadır. Bu yol, «silah kaçakçılarının zengin etme», «sürekleme», «sayın muhbir vatandaşlar» ve genecik, dipdiri, tertemiz bedenleri kana, ateşe boğma yoludur. Bunalım böyle bir yola itilecek gençliğin sırtına yüklenecek, «anarşi» ve «bölücülük» yaygaralarıyla ordu gençliği Finans Kapitalin faşizm arabasına koşulmak istenecektir.

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının THKO ile, değil ordu çete bile olamayacak düzeyde örgütsüz, plansız eylemleri ne denli yığıtçe, ne denli artniyetsizce olur-

sa olsun, Finans Kapitalin arzuladığı «provokasyon ve imha» hareketi için bulunmadık nimet oldu. THKO hareketi, aynı zamanda Dev Genç içinde kümelenmiş, «işçi sınıfının objektif-subjektif şartları», «devrim partisiyle mi olur, gençlik örgütüyle mi?», «faşizm gelirse devrim daha çabuk olur mu?» gibi ilkel tartışmaların içinde bocalayan gençlik yığınları için bir kötü dürtü oldu. THKO çıkışını gençler «İşte devrim yapmaya çıktı arkadaşlarımız» diye yorumladılar.. Gençlik tabanındaki kıpırdanma artık gençlik içinde epeyce sözü sayılır olmuş Mahir Çayanı da etkiledi elbette.. THKP-C çıkışına doğru hızlı gelişmeler başladı. Dr. H. Kıvılcımlı, «revizyonist», «devrim için parti gereksiz» oldu..

ÖNCE THKP-C HAREKETİ BAŞLADI TEORİSİ ARKADAN GELDİ

THKP—C teorisinin oluşumunda 1970 şartlarının güncel tartışma konuları, «Latin Amerika tipi devrimcilik» ve MAO'nun «kırlardan şehirlerin fethi» stratejisi önemli unsur oldular.. Ayrıca işçi sınıfının varlığı üzerine yapılan tartışmalar ve objektif olarak işçi sınıfından uzak oluş sonucu «Öncü savaş» stratejisinde «işçi sınıfının ideolojik öncülüğü» şeklinde işçi sınıfının lafta kabulü, eylemde inkarı ortaya çıktı.. «Şehir insanı yozlaştırır, kır devrimci yapar» gibisinden Marksizmle alakasız tezleri savunan Regis Deb- ray'da THKP-C teorisinin oluşumunda önemli bir etken oldu. THKP-C hareketi başlamıştı, derhal teorisine gerekiyordu.. Bunun için MAO'nun tezleri ile Latin Amerika tipi «fokoculuk» karma yapıldı. Mao'nun Halk Savaşı Stratejisi'ndeki işçi sınıfının öncülüğü, işe gerillacılık karışınca «ideolojik öncülük»e dönüşürdü. Yani Türkçesi, işçi sınıfının adının sözle anılması, «ben proleter devrimciyim» denilmesi yeterliydi. İşçi sınıfının öncülüğü ideolojik olduğundan «proleter ideolojiyi kişiliğinde duyan» liderlerin öncülüğü işçi sınıfının öncülüğü demektir.. Örgütte işçilerin var olması, genel olarak işçi sınıfının devrimci mücadeleye kazanılması «gereksiz» di, hatta «revizyonizm» idi..

SONUÇ

Son bölümde tarihi gelişim içinde şekillenmesini izlemeye çalıştığımız THKP-C hareketinin M. Çayan tarafından kaleme alınmış teorisini ve D. Yol'a ilgili genel eleştiriyi burada noktalyoruz.

Sonuç olarak THKP-C hareketi ve onun mirasını devraldığını iddia eden D. Yol hareketi, Türkiye'de legal «burjuva sosyalizmleri» dışındaki devrimci ortamımızın kabaca bir kesiti sayılabilir. Eleştiri ve değerlendirme, yalnız M. Çayan veya D. Yolla değil hemen tüm gençlik gruplarımızla yakından ilişkilidir.. 1960 sonrası yanardağ bacasından fışkırırca gelişen ve yayılan gençlik hareketimiz, M. Çayan ve D. Yol'la somuta indirgenğinde Türkiye gençlik orijinalitemizi, gençliğimizin devrimci geleneğini yansıtmaktadır.. Gençliği savunmaya çalıştığı «ideoloji» lere bakarak mahkum etmeye çalışmak ne dedeğini bilmemektir. Nasıl ki, 1908 de komprador burjuvaziye, 1920'de Milli Burjuvaziye vurucu güç rolü oynadığı için gençliğimizi suçlayamazsak, 1960 sonrasında hareketin dağınıklığından, Proletarya Partisi yokluğundan kaynaklanarak türlü çeşitli ideolojilerle, işçi sınıfı dışında davranmaya itilen devrimci gençliğimize kara çalmak da yeterli değildir. Türkiye'de gençliğin bitmez tükenmez bir potansiyelle dolu oluşu ve bu potansiyelin bir türlü Proletarya Partisinde işçi sınıfı yörüngesine oturtulamayışı, şu veya bu şekilde patlak veren «teoriler» in fışkırmasına, devrimci gençliğin bocalamasına, söz yerinde ise yeni «sapma» lar doğurmasına kapı açmaktadır.

Devrimci gençlik hareketi, «goşizm», «Maoizm» çamurlarıyla bulandırılmayacak kadar durudur, bitmek tükenmek bilmeyen bir kaynaktır. Devrim için şehit olmayı gözünü kırpmadan kabul eden devrimci gençliğimize «goşist», «maoist» havlamalarıyla saldıran içi boş, hantal burjuva sosyalizmlerinin çabaları boşunadır. Türkiye sosyalist ortamının gruplar anarşisine bir bıçak gibi inmekte olan Dr. H. Kıvılcımlı'nın öğrencileri, Devrimci Derlenişçiler, er veya geç Proletarya ile Devrimci Gençliği bir daha kopmamak üzere Proletarya Partisi saflarında kucaklaştıracaklardır. Ve o zaman Anadolu insanının binlerce yıllık antika-modern çilesi sona erecek, sömürü ve zulüm bir daha dönmek üzere yok olacaktır.

«Gençliği birazcık anlayalım»

Yaşasın devrimci gençliğimizin sömürü ve zulme karşı kavgası..

Yaşasın, işçilerin-köylülerin gençlerin tüm devrimci-lerin birliği..

YAŞASIN DEVRİMCİ DERLENİŞ.....

— BİTTİ —

Son Öğretmen Eylemleri ve bir Kez Daha Kanıtladığı Gerçekler

29 Eylül günü Bursa'da TÖB-DER'in mitingi vardı. O gün yurdun dört bir yanından Bursa'ya gelen öğretmenler azgınlaşan hayat pahalılığı ve faşist saldırıları lanetliyeceklerdi. Miting ve yürüyüş için hiç bir yasal engel söz konusu değildi. İl Seçim Kurulu mitingin seçim yasaklarına girmediklerini açıkça bildirmişti. Yani yapılacak eylem Amerika, İngiltere vs. gibi emperyalist anayurtlarda her gün yapılan sıradan bir gösteriydi. Fakat parababalaları eğitim emekçilerinin bu en insancıl haklarını bile onlara çok gördüler.

CHP'nin valisi ve emniyet müdürünün emrindeki jandarma ve polisler öğretmenlere mitinge valilikçe izin verilmediği gerekçesiyle insanlık dışı bir şekilde saldırdılar. CHP'nin emrindeki «Hür Basın» bile şöyle yazdı : «.. olayda jandarma ve polis sis bombası atmış, dipçik ve cop kullanmıştır.» (Cumhuriyet. 30 Eylül 1979) Oysa mitinge izin verilmediğini öğrenen miting yöneticileri öğretmenlere durumu bildirerek, dağılmalarını söyleyeceklerdi. Bunu bildirmek üzere TÖB-DER Genel Başkanı yüksekçe bir yere çıkmıştı. Ama konuşmasına fırsat verilmedi. Parababalaları öğretmene iyi bir göz dağı vermeyi kafalarına koymuşlardı. Onlar için fırsat bu fırsattı. Saldırtılar polisi, jandarmayı; öğretmenin üstüne. 21 kişi cop ve dipçik darbeleriyle yaralandı. Hastanelik edildi. 301 öğretmen yaka paça tutulup nezarete atıldı. Bir öğretmen öldürüldü.

3 Ekim günü TÖB-DER yeni bir eylem daha koydu' Bugüne dek faşist saldırılar sonucu hayatını kaybeden öğretmenlerin anısına bir günlük yas tutulacaktı. Öğretmenler o gün derslere girmeyecekler ve sınav yapmayacaklardı. Ancak parababalaları buna da göz ummadılar. Parababalaları CHP'sinin Bakanı Necdet Uğur «Görevlerini yapmayanlar hak-

kında görevi bırakma işlemi yapılacağını» (Cumhuriyet 4. Ekim) söylemiştir. Aynı gün Diyarbakır'da 150'ye yakın öğretmen gözaltına alınıyordu. Ve eylemin ardından Bakan sözünü tutmuş, soruşturmaları başlatmıştı.

İktidar öncesi öğretmenlere sendikal hak vaadeden CHP'nin bu olaylarda gerçek yüzü kesince ortaya çıkmıştı. MC dönemlerinde bile yasaklanamayan 1 Mayıs Halka yasak eden CHP bu namussuzluğunu «Sıkıyönetim Komutanı yasakladı» diyerek (sanki komutan ken disine bağlı değilmiş gibi) gizlemeye çalışmıştı. CHP bu manevrasında bir dereceye kadar başarılı olmuş, bilinçsiz kitleleri kandırabilmiş, sözde sol yazarları bile yanına çekebilmişti. Ama şimdi parababalaları mızrağı çuvala girmede. Öğretmeni öldüren, yaralayan CHP'nin emrindeki Bakan, Vali - Emniyet Müdürü; polis, jandarmaydı. Yani bizzat CHP'nin kendisiydi. Yıllardan beri Halka umut olarak sunulan CHP'nin aslında Halkın değil parababalarının umudu olduğunu binlerce, onbinlerce eğitim emekçisi bir kere daha gözleriyle gördüler, yaşayarak anladılar. Türkiye emekçi yığınlarına da gösterdiler. İki buçuk yıldır yerli-yabancı parababalarına hizmette tek kusur etmeyen, Halka zamdan, zulümden, işsizlikten başka birşey vermeyen CHP'nin adından başka Halkla bir ilişkisi olmadığı artık kesince ortaya çıktı. 14 Ekim sonrası yeni transferlerle iktidarda kalması sağlanarak parababalarına bir süre daha hizmet edecek olan CHP'nin Halkın sınırlı (tek tük kırıntılardan ibaret) demokratik haklarını da kerte kerte gasp ederek; faşizan zulmü arttırarak kitle tabanından ve kendi yapısındaki hür burjuva, küçükburjuva unsurlardan kopuşacağı ve faşizme gerekli zemini hazırlayacağı bu son olaylardaki davranışıyla iyice belli olmuştur.

Halk mı Seçer, Finans-Kapital mi?

(Başarılı Sayfa 10 da)

kongre toplayıp Proletarya Partisinin temelini atalım» deyip ertesi gün kendi kendine parti kurduktan sonra, «ne yapalım, biz çağırdık, kimse gelmedi, proletaryayı partisiz bırakamazdık ya» demeye, dükkancı siyasilerimizin, sözde partilerimizin yaptığını yapmaya benzer. Diğer gruplar çağrıya cevap vermediyse, toplantılara katılmadıysa kabahatin hepsi de katılmayan grupların değildir. Sen gerçekten burjuva parlamentosundan veya seçim kampanyalarından işçi sınıfı adına, proletarya adına yararlanmak istiyorsan, devrimci grupların birleşebilmesi için gerekli yolları aramak, bulmak zorundasın. «Bu seçim için çok geç» diyorsan, biraz daha beklenirse önümüzdeki seçim için de çok geç kalınacağını hatırla.. Her seçime parça parça katılmaktansa 40 yıl sonraki seçime hep birlikte, işçi sınıfı ve yoksul yığınların kurtarıcı öncüsü olarak katılmak çok daha hayırlıdır.. Bu kafayla gidersek, seçimden seçime «eylembirliği» bezirgânlığıyla «devrimci tavır» veya «devrimci liderler zortlatmaya devam edersek, 40 yıl sonraki seçimlerin arifesinde de «birleşelim» teklifine «çok geç» diye cevap verilecektir.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da genel olarak Türkiye sosyalist ortamında seçimlerin birincil mesele haline getirildiğidir. Sağı solu «reformist», «revizyonist» diye karalayıp hızlı devrimci geçinen birçok grup (Kurtuluş, E.B. vb.) baştanbaşa seçim tantanasındadır. Oysa bugün birincil meselemiz, faşizme karşı,

artık «ara rejim» demagojisiyle uluorta tartışılan, CİA ve Finans - Kapital ajanlarınca propagandası yapılan faşist diktatörlüğe karşı ne yapılacağıdır? Faşizme karşı birleşmenin, ortak mücadelenin yol ve biçimleri birincil meselemiz olmalıdır.

Bir de «seçimler meselemiz değildir» deyip «boykot» kararı almış «D. Yol, D. Sol, Halkın Kurtuluşu» gibi gruplar var. Bu gruplar da «boykot» deyip kalırlar.. Seçimleri boykot etmeleri kendi kendine örgütlenme = örgütsüzlük tavırlarından farklı değildir. Proletarya Partisi ana halkasını atlayıp geçmekte, devrimci ortam ve halk için bir alternatif koymamaktadırlar. Sosyalistliği veya sosyalist örgütlenmeyi kendi gruplarıyla mümkün gördüklerinden, seçimlerin bir kere daha hatırlattığı «Birleşme» sorunu onlardan çok uzaktadır. «Seçimi boykot» demek yeter mi? Alternatif nedir? «öncü savaşı» diyorsan, sen D. Yol onun inkârındasın, sen D. Sol o bireycil terörün çıkmazını hergün yaşıyorsun. Biraz da kendiniz için değil, kendi gruplarınız, mevkileriniz için değil Türkiye halkı için düşünseniz çok iyi edersiniz.

Adam kandırmak istemiyorsak, Lenin'in İngiltereli sosyalistlere dediğini yapmalıyız : ÖNCE BİRLEŞMELİ . GÜÇLERİMİZİ TEK BİR PROLETARYA PARTİSİ İÇİNDE BİRARAYA GETİRMELİYİZ..

Seçimlerin bir kere daha kafamıza çaktığı görev, birleşmek, Proletarya partisini reorganize etmektir. Bunu sağlayamadığımız sürece seçim kampanyalarından, parlamento kürsüsünden kitleleri eğitmek, siyasi bilinçlerini yük-

Milli Meselede Özeleştirimiz

Devrimci Derleniş, Kıvılcımlı Usta'nın Milli Mesele üzerine olan eseri yayınlanıncaya kadar bu meselede hep susmuştu. Yani bu konuyu tartışmamıştı. Bu konuyu inceleyen yazılar yayınlamamış, ve başka siyasetlere bu konuda polemikler açmamıştı. Bu anlamda susmuştu.

Ancak kararlar dünyasındaydık. Ve Türkiye gibi bir ülkede dövüşen bir siyasetin devrimci hareketin en önemli sorunlarından olan Milli Mesele üzerine bir kararı, bir kanısı, veya inancı bulunmalı idi. Bizim de bir kanımız vardı elbette.

Bizlerde, o zamanlar kesin ve net olmamakla beraber birlikte örgütlenme (Kürt ve Türk Proletaryasının tek örgütte birleşmesi) fikri ağır basıyordu. Bu konuda düşüncemizi söylemek zorunda kaldığımız durumlarda birlikte örgütlenmeyi savunuyorduk.

Örneğin, «Sosyalistlerarası Forum»'da yine bu kanımızdan kaynaklanan; birlikte örgütlenmeyi çağırıştıran; «Ve Türkiye'de Kürt meselesi Burjuva Demokratik Devrimin bir parçasıdır, ve Türkiye Kürdistanının kurtuluşu gene Demokratik Devrim meselesine bağlıdır.» şeklinde görüş koymuştuk.

Yine «Forum» değerlendirilmesinde ayrı örgütlenmenin «Anarko—Bundizm» olduğunu söylemiş ve ayrı örgütlenmeyi savunan «Rızgarı» yi de «Anarko—Bundist» olarak suçlamıştık.

Yine «Birlik Tartışmaları ve Dağınkılığımız Üzerine» başlığını taşıyan bir yazımızda 40 milyonluk Türkiye Halklarının tek örgütte birleşmeleri gerektiğini söylemiştik. Aranırsa bunlara benzer başka örnekler de bulunabilir.

Bu hataya neden düşmüştük? Birincisi: Milli Mesele üzerine sabırlıca ve sistemli bir araştırmaya girmemiştik. (Çünkü Kıvılcımlı Usta'nın bu meseleyi 1930'larda çözdüğünü biliyorduk.) Fakat buna neğmen bir görüşü benimsemiştik. Yani bir konuda hiç araştırma yapmadan karara varmıştık. Tabii ki bu Marksist bir yöntem olamazdı. Marksizm'e göre ciddi bir araştırma yapmadan bir konuda doğru bir sonuca varılamazdı. O zaman yapmamız gereken doğru davranış şu olabilirdi: Bir yandan devrimci şiddet kullanarak (bunun dışındaki bütün yolları denemiş, başarı sağlayamamıştık.) Yeni VP'yi, Usta'nın eserini gömmeye (hapsetme) politikasından (ki, bu politika işçi Sınıfı Politikası olamazdı) vazgeçirtmeye çalışmalı, diğer yandan da kararın kararına kendimiz bir araştırmaya girmeli idik. Fakat biz bunları yapmadık. Yeni VP gibi megalomaniden kafayı yitiren bir siyaseti eseri yayınlamaya ikna edileceğimizi sandık. İşi onun insafına bıraktık. Kendimiz de bir araştırmaya girmedik. Küçükburjuva eğilimlerimizin etkisinde kalmıştık. Ve kolay yoldan Türk Solunda hakim olan şoven bir anlayışı benimseyip geçip gitmiştik.

Bu hata, Marksist Diyalektik Metoddan bir an bile olsa uzaklaşmanın nelere mal olacağını, zincirleme hataların nasıl birbirini izleyeceğini kesince öğretilmiş oldu.

Bilindiği gibi Devrimci Derleniş, Kıvılcımlı Usta'nın eseri yayınlandıktan sonra önce eseri tanıtmış, acilen okunmasını salık vermiş, sonra da burada getirilen Leninist çözüme uygun davranışını koymuştu.

Bugün Türk Solunda, Milli Meselede Marksist—Leninist bir görüş (Kürt ve Türk Proletaryasının ayrı ayrı örgütlenmesi gerektiğini) savunan tek siyaset biziz. Türk Solunda bizim dışımızdaki tüm siyasetler şovenizm batağında bocalamaktadırlar. Ancak biz geçmişte savunduğumuz hatalı görüşü burada açıkça itiraf etmemiş, herkesin önünde özcleştirmizli mertçe, dürüstçe yapmamış olsaydık, geçmişteki hatalardan tam olarak kurtulmuş sayılmazdık. Çünkü kişiler de, devrimci siyasi hareketler de hatalarını gömerek değil, tersine hatalarıyla cenkleşerek gelişirler ve güçlenirler.

seltmek olanağı yoktur. Unutmayalım ki; «PROLETARYA PARTİLİYE HEPTİR, PARTİSİZSE HİÇTİR.»

Finans - Kapital'in bize sunduğu ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞENME OYUNUNA HAYIR!

BURJUVA SOSYALİZMİNİN TEKKELERİNE HAYIR!

GRUP KATIRLIKLARININ DAYATTIĞI «DEMOKRAT . SOSYALİST» ADAYLARI DEŞTEKLEME POLİTİKASINA HAYIR!

YAŞASIN DEVRİMCİLERİN - İŞÇİ SINFININ ve HALK YIĞINLARININ BİRLİĞİ!

Antalya'da Sınıf Mücadelesi Engel Tanımıyor

(Baştarafı Sayfa 16 da)

Gıda-İş'e geçmeyle birlikte sınıf mücadelesi çok ilginç bir biçimde sürmeye başladı. Öyle ya İşveren CHP'li, hatta «sosyalist» idi, «işçiden yanaydı!» Sendika «devrimci» idi. (İlginçtir, bu defa da GIDA-İŞ'in şube sekreteri, işyerinde işveren vekili—personel şefi'dir) Yani görünürde bir sorun yoktu.

Bu defa sorun başka yerden patladı. Antalya «Proletarya Sosyalizmi» Kurtuluş'un «kale» siydi Devrimci Derleniş ve diğer devrimci guruplar ayrık otu idiler. Temizlenmeliydiler. Hele Devrimci Derleniş daha da ileri giderek işçi sınıfı içinde önemli mevziler kazanmıştı. O halde «bitirilmeliydi».

Üç koldan saldırıya geçildi. «Kurtuluş'la iyi ilişkiler olan» Genel Müdür bir yandan. Kombina personel şefi «Devrimciliğin D harfinden nefret ediyorum. Kurtuluşçu—Murtuluşçu değilim» diyen, ama daha sonra keskin «Kurtuluş» çu olarak işyeri içinden saldırıya geçen bir zavallı diğer yandan, ve nihayet, suskun görünerek el altından saldırıyı yöneten «proletarya sosyalistleri» (Antalya'da yediden yetmişe herkes bilir ki bütün eylemlerinde Kurtuluş—«Oligarşinin Partisi» CHP—Antbirlik İşvereni elele «proletarya sosyalizmi» yaparlar. Hem de günde beş vakit) başka bir yandan. Bu üçlü koroya eski işçi düşmanları Ziya Özen ve benzerleri de katılırlar. Bütün bu ve benzerleri hep birden saf tutarlar, «proletarya sosyalizmi» yolunda semaha. Dedikodu, tehdit ve demagogiler fayda vermeyince: İşveren ön plana çıkarılır ve başvurulabilecek en gerici yol olan sürgün yoluna sapılır ve Kombinadaki işçilerin önderleri, eski TEK GIDA-İŞ yöneticilerinden olan Devrimci Derlenişçi 5 işçi sürgün edilir. Sürgünlere karşı Kurtuluş dışındaki Antalyadaki tüm devrimciler büyük bir tepkiyle karşı koyarlar ve hemen bir güçbirliği oluşturarak, Antbirlik'te bu benzeri kıyımlara karşı en sert sosyalist tavrı alacaklarını ilan ederek bir dizgi eylem yaparlar. Bu eylem ve protesto kampanyasına defalarca davet edilmelerine rağmen Kurtuluş cevap da-hi vermez. Daha da ileri giderek, ihanetlerinin vardığı son boyutlardan dolayı cezalandırılan Ziya Özen ve benzeri birkaç paçavra «demokrat, devrimci ve Kurtuluş'la iyi ilişkiler içinde olanlar» yaftasını takarak sahip çıkar. Ve bu tavırlarıyla tezgahın esas mimarları olduklarını gizleyemeyecek kadar açığa çıkarlar.

Bunlar olurken Gıda-İş'in yönetimi de işyeri temsilci ve şube genel kurullarını sürekli belirsiz bir tarihe erteleyerek zaman kazanmaya çalışıyordu. Sendika tarafından atanan temsilciler ise işçilerin dinamizmi karşısında acze düşerek kaçacak yer arıyorlardı.

İşyerinden sürülen 5 Devrimci Derlenişçinin kurban edilmesi sonucu kazasız belasız imzalanan sözleşmeden sonra nihayet şube yöneticileri işyeri temsilci seçimlerini erteleyemez duruma düştüler ve geçtiğimiz ay içinde yapıldı.

Seçimlerden önce işyerinde «Kurtuluşçu» perso-

nel şefi, aynı zamanda sendika şube sekreteri olan zavallının, işçilerin hemen tümünü odasına çekerek «işinizden olmak istemezsiniz herhalde, öyleyse benim çıkardığım listeye oy verin» demesine rağmen temsilci seçimlerini Devrimci Derleniş listesi büyük bir oy farkıyla aldı. Böylece işçi sınıfı birkez daha önüne çıkan engel «proletarya sosyalizmi» maskesi de takmış olsa ezip geçeceğini gösterdi.

Şimdi devrimcilerin önündeki hedef şube yönetimindeki «kimse olsa dönerim» zihniyetlileri de aşağı edip sendikayı gerçek devrimci önderliğe kavuşturmaktır.

Umarız ki sözde «proletarya sosyalistleri» bu olaydan yeterli dersleri çıkararak gerçekten proletarya sosyalizmine yönelir, işverenle elele devrimciliğin devrimcilik olamayacağını anlayıp uyanır. Yoksa bu

gidişle öncelikle İplik Fabrikasında ve diğer birimlerde işçi sınıfından yiyecekleri şamar bu defa aylı-tıcı değil bayılıcı olabilir. Biz herşeye rağmen bu arkadaşlara karşı dostluk görevimizi «Kurtuluş'un Antalya Maceraları» nı kapsayan teşhirimizle yerine getirmeye çalışacağız. Ta ki Kurtuluş kurtuluncaya kadar.

ÖRGÜTLÜ İŞÇİ YENİLMEZ

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ YOLUNDA

BİRLİK ŞİARIMIZ

SARI SENDİKALARI DEVİRİMCİ MEVZİLER

YAPMAKTA DAHA KARARLI OLACAĞIZ

KAHROLSUN GURUPÇU ve TEKKECİ ZİHNİYET

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

ANTALYA'LI

DEVİRİMCİ DERLENİŞÇİLER

Hikmet Kıvılcımlı'nın Anısına

(Baştarafı Sayfa 9 da)

rı olmadığı gibi yandığında ısı vermek gibi bir yararı da vardır...

«Onun için kimi «yeni» sosyalistleri pek yadırgamamalı. Bu eğilim, sınıf ve tarih köklerinden geldiği ölçüde dayanıklı. Kısa vadeli «gerçekçilik» ten her sosyalistin uzak düşmesini beklemek «AKILCIL» olamaz. Eskiler de, Yeniler de bunu anlamalıdır ve anlıyorlardır. İklim açık-göz yetiştiriyor. Açık-gözün eskisi gibi yenisi de bulunacaktır. Yenilerinin, eski açık-gözlerden daha az açık-göz olmalarını dilemek, insafsızlık olur. Proletarya Sosyalizmi işçi sınıfının eline geçip gelişinceye dek, küçükburjuva ve burjuva sosyalizmi açık-gözlüğünü sekterliği ile yarıştıracaktır». (Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiye'de Sınıflar ve Politika S : 47). Ve elbette İ. Bilen'den sonra gelenler onu «aratmayacak»tır.

Türkiye işçi sınıfı ergeç şarlatanları, sah-te kahramanları, sosyalizmin açık-göz beylerini tanıyacak, hainlerden, hainlere Karl Marks nişanı takan beyin tembelliğinden muzdarip sosyalist liderlerden hesap soracaktır. Farelere ziyafet olarak sunulmuş 3. Enternasyonal tutanakları günyüzüne çıkacak ve yeni 2. Enternasyonal kocakarılarının maskeleri düşecektir. Bundan hiç kimsenin kuşusu olmasın. Çünkü, 3. Enternasyonal, hainlerin ve dönemlerin en korkulu rüyası olmuştur. Bir Bernstein için, bir Kautsky için 3. Enternasyonal ne ise İ. Bilen ve aynı soydan tüm örnekler için de o'dur.

Dr. H. Kıvılcımlı'yı anmayı Türkiye'de Sosyalistler olarak hakedemedik demistik yazığın başında... Bırakalım tüm devrimciler adına konuşmayı, «Eneski Sosyalizm» adına doğuştan iddia edenlere bir göz atmakla bile, Dr.'a saygısızlığın uyyuka çıktığı görülebilir. Dr. H. Kıvılcımlı, «anarşistlik, diyalektiktir, otorite megalomanisine ve otorite tanımamaya dayanır» demiş. Bugün bakıyoruz, tam üç tane, hepsi de kendini «Proletarya Partisi» ilan etmiş resmi «Vatan Partisi» var. Adamlar hem H. Kıvılcımlının izleyicisiyiz diyorlar, hem de onbeş kişiyi bir arada bulunca «Proletarya Partisi» olup çıkıyorlar. Kimi «Eneski Sosyalizm» adına Troçki'nin dehasını keşfeder, kimi Dr.'u «aşmak» (pardon açmak) tan söz eder.

Dr. H. Kıvılcımlı'yı saygıyla anmak onu sa vaştırmakla mümkündür. 1960 dan sonra yani «partiye kaybettikten sonra» ki dönemde Dr. H. Kıvılcımlının bayraklaştırdığı «Proletarya Partisinin Reorganizasyonu için Devrimci Derleniş» prolasını savuşturarak yaşatabiliriz Dr'u... Türkiye devrimci ortamının dağınıklığına son vermek, işçi sınıfı ve üretici yığınları davaya kazanmak, binlerce yıllık sömürü ve zulmü bu topraklar üzerinden kovmak ancak Dr. H. Kıvılcımlının tezleri ve bu aşamada DEVİRİMCİ DERLENİŞ bayrağıyla mümkün olacaktır. Bu bayrağın altında son nefesine dek doğuşmeye ant içmemiş hiç kimsenin Dr. HİKMET KIVILCIMLI'yı saygıyla anmaya hakkı yoktur, olamaz...

“İki Süper,, Oportünizm

(Baştarafı Sayfa 4 de)

bizden çıksın!» diyebilirdik. Ne var ki, realizmi atlادık mı, ütopyizme kayışımız durdurulamaz.

«Eneski Sosyalistlerin «Kökü dışarıda» sayışları ile, Yeni Sosyalistlerin «Milli olmayan» deyişleri aynı anlama gelmez mi? Gelmez. Kapitalizmin kökü İngilterede idi. Ama kendisi her çöreklediği sınır içinde bir «Milli Kapitalizm» oldu. Türkiye'nin dünkü, bugünkü Egemen Sınıfları : «Kökü dışarıda» olmalarına rağmen, kendileri zehir gibi içimizdedirler. Onlar Türkiye HALKI'nın dışında, ama Türk MİLLETİ'nin ne yazık ki içindedirler.» (H. Kıvılcımlı. Devrim Zorlaması... s : 368 - 370)

Kıvılcımlı Ustanın bu eleştirisi, bu konuda MDD ile aynı görüşü paylaşan STKP içinde tümüyle geçerli olduğundan bize söyleyecek söz kalmamıştır.

«BÜYÜK BURJUVAZİNİN» ÇIKARLARI DA ULUSAL ÇIKARLARA GİRMEZ Mİ?

STKP Programı yazıyor :

«Büyük burjuvazinin, gerici egemen çev-

relerin ve hükümetlerinin ulusal çıkarlarına aykırı, halk düşmanı politikaları, memleketi emperyalistlerin saldırganlık bloklarına, NATO lara koşmaları, halkın yararına sosyal, ekonomik kültürel köklü reformlar yapılmasına karşı çıkmaları süregelen derin bunalımlara yol açmıştır.» (A.g.y. s : 10)

Yukarıda aktarılan metinde bir kere kara cümle yanışı var. Cümlelerin dilgibisi kurallarına uygun, yani doğru olabilmesi için metindeki «ulusal çıkarlarına» ibaresi : «ulus çıkarlarına» veya «ulusal çıkarlara» şeklinde düzeltilmelidir. Geçelim.

Yukarıda açıkça deniyor ki, «büyük burjuvazinin politikası» ulusal çıkarlara veya ulus çıkarlarına «aykırı»dır. Öyleyse «büyük burjuvazinin» çıkarları ulus çıkarlarının içinde değildir. İşte STKP'nin yukarıdaki cümlede dolaylı olarak söylediği şey budur.

Daha milletin, kapitalist ekonominin yarattığı olduğunu; Marksizmde, millet denince : Tüm zümlereyle birlikte kapitalistler sınıfını, Halk yığınlarını (İşçi-Köylü-Fenaf-Aydın v.b.)

ve de derebeyi artıklarını toptan içine almış bir sosyal yapının gözönüne getirilmesi gerektiğini; Marksizmin abc'sini bile bilmeyen STKP'nin böyle zirvalarla dolu sayfalar yazması elbette kaçınılmazdır.

Halbuki «büyük burjuvazi» de milletin bir parçası olduğuna göre, onun çıkarları da ulus çıkarlarının ya da ulusal çıkarların bal gibi içindedir. Bu yüzden «büyük burjuvazi», Halk düşmanı bir politika gütmekle beraber, tümüyle ulus çıkarlarına aykırı bir politika güdemaz. Çünkü onun kendi sınıf çıkarları da ulus çıkarlarına dahildir.

Görüyoruz ki, STKP, Türkiye Sosyal sınıflarını oldukları gibi ne görebilmiş ne de anlayabilmiştir. Zaten bu konu üzerine en küçük de olsa bir araştırması bile yoktur. Ayrıca yine gördük ki, böyle bir araştırmaya kalksa bile STKP'nin kendine yol gösterebilecek Marksizm bilgisi de yoktur. O Marksizm Leninizm konusunda acınacak bir teorik sefalet içindedir. Bu yüzden de her konuda olduğu gibi sosyal sınıflar konusunda da saçmalaması doğaldır.

DEVAM EDECEK

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

Antalya'da Sınıf Mücadelesi Engel Tanımıyor

Yağ Kombinası, Ticaret Bakanlığının Tarım Satış Kooperatiflerinden, Antbirlik'e bağlı 300 civarında işçinin çalıştığı bir işyeridir. Bu yazımızda çok kısa da olsa Yağ Kombinası'ndaki devrimci mücadeleyi anlatmaya çalışacağız.

Daha fabrikanın kurulduğu 1969 yılında işçiler, kendiliğinden gelme bilinçle Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'e üye olmaya çalışırlar, ama 60 işçinin işten atılmasıyla bu girişim bastırılır. Bazı devrimci işçiler de başka yerlere sürülürken işçilerin kalanı da işverenin kurdurttuğu Ayk-İş'e zorla üye ettirilir. Ayk-İş'in işçileri alenen satması, ayrıca sendika başkanının işveren vekili olması dolayısıyla artan tepkilere, karşı işveren tedbir olarak, işçilerin içinden mişçesine yine kendi beslemesi, daha sonra da sık sık karşımıza çıkacak olan Ziya Özen'i sendika başkanlığına getirir.

Bu oyunlara rağmen işçilerde uyanış artar ve 1974 yılında DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına geçiş başlar. Ama mesele bitmez. Artık sınıf mücadelesi değişik bir boyuta ulaşmıştır.

Gariptir ki işveren beslemesi Ziya Özen değişik bir kılıkla Gıda-İş şube başkanı olarak çıkmıştır karşımıza. Ama bu arada devrimciler de daha ciddi örgütlenmeye başlamış ve ilk aşama olarak işyeri temsilciliklerini kazanmışlardır.

Böylece 1. MC dönemine gelinir. Ziya Özen için takla atma zamanı gelmiştir yine. Nitekim devrimci işyeri temsilcilerinden bir türlü rahat nefes alamayan bu zat AP'li genel müdürle elele işçileri nasıl yeniden daha kötü bir sendikaya götürürüz hesapları içinde.

Bu arada AP'li müdür Kombina dışındaki diğer Antbirlik'e bağlı fabrikalar da (İplik ve Çırcır fab.) toplam 600 işçiyi kıyarak DİSK'e bağlı TEKSİF sendikasını söküp atması, yerine TEKSİF sendikasını yerleştirmişti bile. Ama Kombina işçileri diğer fabrikalara oranla daha bilinçlidir ve içerden yıkılma-

dığı takdirde baskılara kolay pabuç bırakacak değildir.

İşte bu içerden yıkma görevi de işveren tarafından Gıda-İş'in şube başkanı Ziya'ya verilmiştir. Ziya «arkadaşlar bu sendika komünist sendika. Bana burada parti kurmamı söylediler. Ben başkanınız olarak TEK GIDA-İŞ'e gidiyorum, bu sendika'da durmayalım» diyerek aşağılık propagandayı bir yandan sürdürürken, öte yandan işveren Türk-İş'e geçildiği takdirde 3 lkramiye, % 50 zam, işgüvenliği v.s. teklifini yayıyordu. Devrimcilerin direnmelerine rağmen işçiler vaadlere ve baskılara dayanamayarak sendikayı değiştirdiler. TEK GIDA-İŞ'te işçileri şube başkanı olarak işveren vekili ve Ayk-İş'in ilk başkanı Günay Morahlar bekliyordu. Yani işveren ve işveren vekili-Sendika başkanı elele işçiler üzerinde yeni sömürü oyunları tezgahlamaya başladılar.

Devrimciler ise, bu şartlarda daha sabırlı ve kararlı bir mücadele örneği gösterdiler. İşveren-Sendika ikilisinin türlü yalan ve demagojilerine karşı «SARI SENDİKALARI DEVRİMCİ MEVZİLER YAPACAGIZ» sloganı ile yola çıkarak öncelikle işçilerle bütünleşip işyeri temsilcilerini aldılar. Temsilciler olarak işvereni ve sendikayı her icraatlarında teşhir ettiler. Şimdi görev, TEK-GIDA İŞ şube genel kuruluna hazırlanmaktır. Nitekim kısa zamanda TEK GIDA-İŞ'e bağlı Antalya Mezbahası, Aklar ve Kepez un fabrikaları, Tekel Baş Müdürlüğü, Isparta Fruko Tamek Fabrikaları, Burdur Et Kombinası, Yemtaş fabrikası ve Burdur Baron Su Ürünleri Fabrikalarındaki işçilerle iyi ilişkiler kurularak genel kurula gelindi. Genel Kurul'da Günay Morahlar-Ziya Özen ittifakına karşı devrimciler büyük farkla kongreyi alarak Antalya'da sınıf mücadelesinde yeni bir çığır açtılar.

Kongreye kadar işverenle elele işçi satıcılığı yapan gerici sendika birdenbire değişerek Antalya'nın en önemli devrimci merkezlerinden biri haline geldi.

İPSD KONYA ÇEVREKAVAK (MENÇEK) ŞUBESİ AÇILDI

Senelerdir oy davanı olarak kullanılan geniş emekçi kitlelerimizin yine seçimlerde ölümlerden ölüm beğenmekle karşı karşıya bırakıldığı bir dönemdeyiz. Yine Finans-Kapital'in (parababalarının) düştükleri bunalımdan kurtulma, mamalarının vermiş olduğu telaş ile işçi-köylü- gençlik tüm halklarımızın üstüne her türden faşist uygulamalarını kara bir bulut gibi çöktükleri günlerdeyiz. Tek tek cinayetlerin kitle katliamlarına dönüştüğü, halkımızın en temel ihtiyaçlarının ortadan «yok» edildiği, fabrikalar önünde milyonları bulan işsizler ordusunun giderek arttığı günlerdeyiz.

Kitlelere kendisinin ne kadar sahte «umut» olduğunu başarı ile kanıtlayan CHP (Finans-Kapital) hükümeti, bunun yanında her gün, her saatki uygulamalarıyla parababalarına ne kadar sadık bir hizmetkar olduğunu da kanıtladı.

Parababalarının çok önceleri (1973-74) senaryosunu yazıp hazırladıkları bu çirkef ve halk düşmanı oyunlarını sermaye partileri (CHP, AP, MHP.. vs.) elbirliği ile uygularken, bir yandan da kayıkcı doğuşunu hızlandırdılar.

İşte halkımızın yaşam mücadelesine giriştiği bu sıcak günler içinde Konya'nın Ermenek kazasına bağlı ÇEVREKAVAK (MENÇEK) halkı Türkiye halkının gerçek yığın örgütü İPSD'de örgütlendi. Orman köyü olmasına karşın soğuk kış günleri ormandan faydalandırılmayan, ürünlerini yok pahasına Tefecî-Bezirgan asaklara kaptıran köy halkı, evlatları-

nı çok küçük yaşlarda Konya, Antalya ve diğer şehirlere göndermek zorunda kalmaktadırlar. Tüm bunların ardından bu gün kapitalizmin ürünü olan işsizliğe, pahalılığa, işkenceye, sürgünlere karşı mücadelenin örgütsüz verilmeyeceğini kavrayan yığın Mençek halkı yığın örgütleri olarak İPSD'de toplandılar.

Fakat Mençekliler gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu, sosyalizmin de ancak ve ancak siyasi iktidara yürüyen bir siyasi parti öncülüğünde kurulacağını bilmektedirler. Gerçek Proletarya Partisinin de Türkiye'deki Marksist-Leniniist grupların belirli bir program çevresinde birleşmelerinden doğacağını bilincindedirler.

Yani halkımızı gerçek kurtuluşa götürecektir TEK YOL devrimcilerimizin DERLENİŞİ'dir.

... Ve bir kez daha haykırıyoruz :

Kahrolsun halkımızı işsizlik, pahalılık ve faşizm cehennemine iten parababaları düzeni Kapitalizm,

Kahrolsun Faşizm,
Yaşasın Sosyalizm,
Yaşasın İPSD

Yarımlar kokuşmuş, geberen Emperyalizmin ve onun pis kenefi Faşizmin değil, halkların gözbebeği yüce SOSYALİZMİN'dir.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

İPSD

Çevrekavak (Mençek) Şubesi

TEK GIDA-İŞ Antalya Şubesi devrimcilerin yönetimindeki tek şube idi 200 küsur bin üyeli TEK GIDA-İŞ sendikası içinde. Ortadoğunun bu en büyük sendikasının, bu küçük parçası sosyalistlerin yönetiminde 1 yılı aşkın bir süre çok zor olanaklar içinde çok şerefli görevler yerine getirdi. İşverenlere karşı tavizsiz mücadelesinin yanı sıra, sendika genel merkezinin baskıları, hepsinden daha kötüsü Antalya «Devrimci Kamuoyu»nun yoğun baskısı altında 1,5 yıl kadar yılmadan mücadele sonucu Sosyalizmin adını daha yükseklerle yazmak. İspatı sendika kanalıyla yetiştirilen ve her bir Antalya'nın önde döğüşen devrimcileri arasında yeralan onlarca devrimci militan. Üstelik bunların hepsi II. MC döneminde başatılan işler oldu.

II. MC'nin kurulmasıyla Ticaret Bakanlığı MHP'nin eline geçince Antbirlik Genel Müdürlüğüne de MHP'li faşist müdür atandı. Faşist müdür göreve gelmez Antbirlik'e bağlı fabrikalarda MİSK'e bağlı sendikaları örgütlemeye girişti. Çırcır fabrikaları birkaç günde halledilmiş, MİSK'e bağlı TÜRK MENSUCAT-İŞ yetki almıştı. İplik Fabrikasında AP'li TEKSİF Sendikası ile MHP'li TÜRK MENSUCAT-İŞ sendikası arasında sık sık kavga, yaralama gibi mücadelelerden sonra MHP'li sendika sahte fişlerle yetki almayı başardı. Sıra Yağ Kombinası'na gelmişti ama bu defa işleri zordu. Çünkü Yağ Kombinası sınıf mücadelesinde kararlı yığın devrimcilerin harman olduğu bir işyeriydi.

MHP'li işveren, önce işyerine birkaç faşist besleme aldı. Faşistler devrimcilerin kararlı tutumuyla püskürtülerek işyerine alınmadılar. Daha sonra çevreden yemek yeme bahanesiyle getirilen faşistler, her gelişlerinde işçilerden meydan dayakları yiyerek kovalandılar. Bunların yanı sıra TEK GIDA-İŞ yönetiminde ve onun çevresinde toplanan devrimciler Sendika Genel Merkezinin yoğun baskılarına rağmen Antalya'daki bütün işçi mücadelelerine katıldı, sadece gıda işçilerinin değil, diğer işkollarındaki işçilerin de ekonomik-demokratik mücadelelerine elinden geldiğince katıldı ve çoğuna öncülük etti. Antalya Belediye'sinden atılan 25 işçinin direnişinde, Konfeksiyon işçilerinin ücret direnişinde, Yamanlar Cam Sanyesindeki işçilerin grevinde hep TEK GIDA-İŞ'in tuzu vardı.

Finans-Kapital'in (parababalarının) isteği üzerine kurulan Ecevit Hükümetinin çıkarmaya uğraştığı baskı yasalarına karşı Antalya'daki diğer demokratik örgütlerle birlikte ilk defa Türk-İş'e bağlı bir sendika olarak imza koydu (Bu bildiriye DİSK'e bağlı hiçbir sendika imza koyamamıştır.)

Bu onurlu mücadelelerinde İşverenlerin ve Sendika genel merkezinin baskılarına karşı direnen devrimciler, Antalya «Devrimci Kamuoyu» nun baskılarına maalesef dayanamadı. Lafta «en gerici sendikalarda bi de çalışılır» diyen Antalya'lı devrimciler, sendika yöneticilerinin Devrimci Derleniş bayrağı altında olmalarından dolayı, dedikodu ve demagojilerini eksik etmediler. Böylesine fedakarca bir mücadeleye destek olacakları yerde, sırf Devrimci Derleniş'e karşı duydukları atlık kompleksinden dolayı sürekli saldırdılar, sendikada çalışan devrimcilere sürekli engeller çıkarmaya uğraştılar. Yoğun mücadelenin içinde bu devrimci maskeli «baskılardan» bakan devrimciler, «esas olan devrimci mücadelemizdir. Sendika araçtır, hangisi olsa olur» diyerek DİSK'e bağlı GIDA-İŞ'e geçtiler.

(Devamı Sayfa 15 de)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE

Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN

Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.

Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA

Yıllık Abone : 60 TL.

Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi